

**EL TESTAMENT
DE
L'AMOR**

BEINSA DOUNO

EL TESTAMENT DE L'AMOR

Beinsa Douno

Alpha Dar-2003 Tome 1

Traduït del búlgar al francès per Georges Germain.
Traduït del francès al català per Silah Pere Sicart.

Imatge de la portada: “Dinàmica Celestial”, obra de Jorge Kurteff.

El Cor del Foc Blanc:
La Fraternitat de Llum i Amor
2024

www.cordelfocblanc.net

ÍNDIX

Introducció.....	1
1.Habitar.....	3
2. El nou a la vida.....	10
3. El dia més preciós.....	19
4. L'amor comprès i incomprès.....	26
5. Ell ve.....	32
6. Regar.....	43
7. El pobre i el ric.....	51
8. Allò preciós.....	55
9. L'ombra i la realitat.....	56
10. La crida del nou.....	62
El Manament i la Benedicció del Mestre.....	72

INTRODUCCIÓ

La Paraula Viva és quelcom que il·lumina, que dóna vida i transmet la puresa de la llibertat. Rarament entre els homes d'avui hom pot sentir aquest Verb que és l'Amor manifestat.

El Mestre Peter Deunov, anomenat espiritualment Beinsa Douno, és un dels rars exemples d'aquesta Paraula que podem trobar en la història recent. El seu missatge és universal i atemporal, ja que és la mateixa Saviesa que presideix tots els cicles de l'evolució humana.

L'aparició a Bulgària, ara farà aproximadament un segle, de la seva Escola Divina, va ser una benedicció immensa per a tota la humanitat. Va manifestar una Llum tan gran que, els homes i dones d'aquesta època, encara avui en dia, difícilment poden entreveure la rellevància i la magnitud del seu adveniment. Com es diu a l'Evangeli de Sant Joan: *“La Llum resplendeix en les tenebres, i les tenebres mai no l'han poguda apagar.”*

Per aquells que, a través de la humilitat profunda, la negació d'un mateix, i la puresa del cor, han arribat a copsar mínimament qui és el Mestre, una lluminosa porta immensa s'ha obert davant d'ells on es revela la majestuositat i la realitat de la Vida Divina i Eterna.

El Cor del Foc Blanc us presenta en aquest llibre el recull anomenat popularment a Bulgària *“El Testament de l'Amor”*. Es tracta d'un recull de conferències de l'any 1944, el darrer any de la vida encarnada del Mestre, que va deixar el seu cos el vint-i-set de desembre del mateix any.

Aquestes conferències tenen una particularitat especial, ja que es van fer durant la Segona Guerra Mundial, pocs mesos abans que les forces comunistes ocupessin Bulgària i prohibissin l'ensenyament del Mestre durant dècades. Durant aquests mesos, per evitar els bombardejos de la capital, el Mestre i una petita part de la fraternitat es van traslladar a Martchaëvo, un poblet als afores de Sofia, on un dels deixebles havia ofert casa seva per continuar mínimament les activitats del grup.

En aquestes circumstàncies, la seva Paraula va insistir urgentment als seus deixebles perquè apliquessin sens falta la Paraula del Crist i la Llei de l'Amor, definint l'Amor com: “la força totpoderosa que pot guarir i ordenar la vida humana”.

Per al lector nouvingut, alguns aspectes de les conferències poden sorprendre o crear certes confusions. Cal recordar que es tracta de conferències improvisades i estenografiades a mà pels seus deixebles, sovint realitzades al cim i als voltants del Mont Vitosha.

El Mestre utilitza paràboles, situacions quotidianes o històries extretes de la cultura popular per exemplificar i amenitzar el seu missatge. Per això és important llegir-les amb una ment oberta als múltiples significats que tenen i la seva aplicació en diversos nivells de la vida. Un dels exemples que més poden xocar al lector actual són els de la relació home-dona. Cal comprendre que quan el Mestre parla de l'home, es refereix també al cap, al pensament o a la Llum, i quan parla de la dona, al cor, al sentiment o a la Calor. Per això, a vegades podem interpretar un exemple imaginant-nos una relació típica de parella, quan en realitat està parlant de la relació entre el cap i el cor d'un mateix individu.

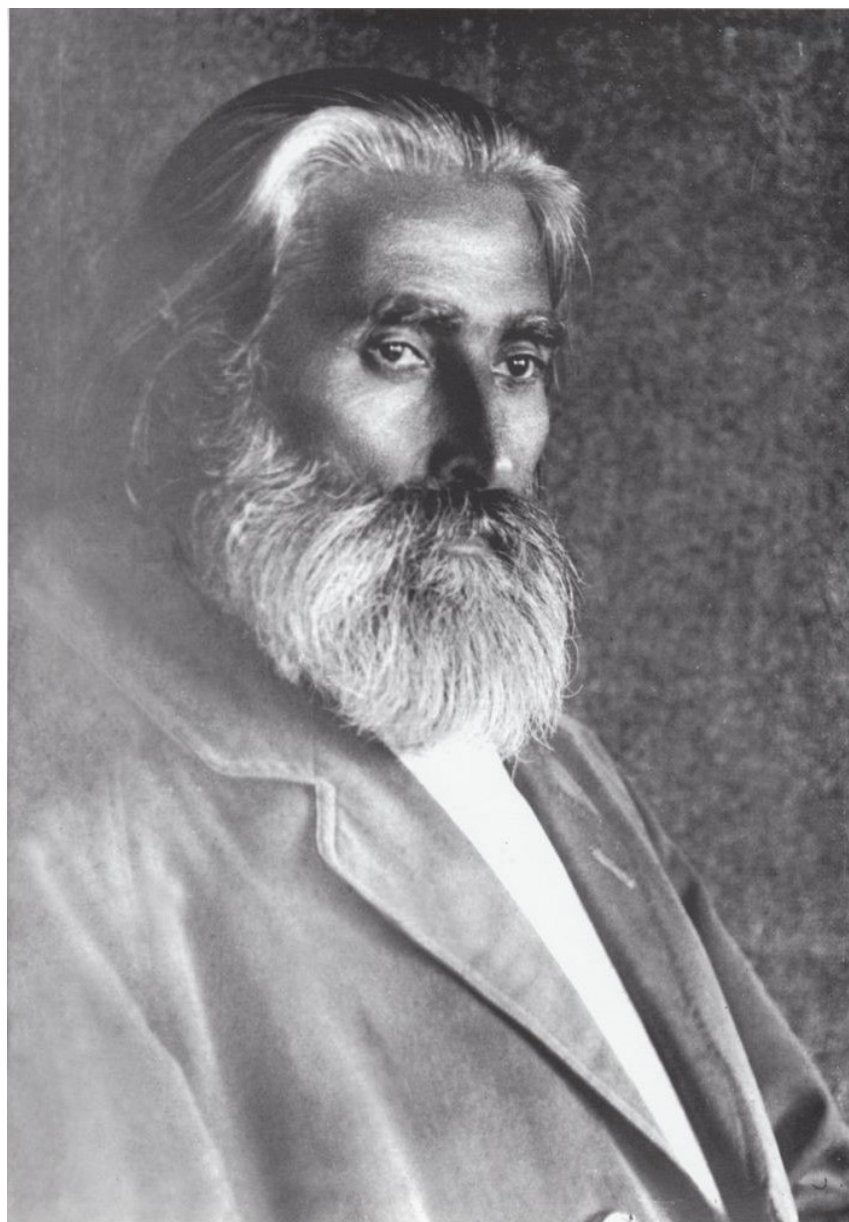
Podreu constatar també que les conferències solen passar d'un tema a un altre, deixant algunes argumentacions sense acabar. En realitat, les parts de cada tema estan repartides al llarg de la

conferència com si fossin pedaços d'un vestit. Ho feia d'aquesta manera per foragitar aquells que només buscaven una comprensió estrictament intel·lectual, amagant les veritats als tafaners ocasionals i revelant-les a aquells que saben comprendre amb el cor, unint tot el reguitzell de pedaços en un vestit immaculat.

El fonament del missatge del Mestre és la trinitat de l'Amor, la Saviesa i la Veritat, tal com el Crist va dir: “*Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida.*” El Camí és la Saviesa que traça la via, la Veritat és la Font d'on tot s'ha originat, i la Vida és l'Amor que rega a tots els éssers.

Us deixem amb aquest tresor de l'espiritualitat autèntica i viva. Que sigui font d'inspiració, claredat i llibertat per a tots aquells que s'apropen per beure de la font d'Aigua Pura del Mestre Beinsa Douno.

Silah Pere Sicart, desembre de 2024.

Mestre Peter Deunov / Beinsa Douno

HABITAR

Primera conferència del Mestre, celebrada el 19 de març de 1944.
Martchaëvo – Departament de Sofia.

Us llegiré només tres versets de l'Evangeli. Expliquen el present i el futur de l'home.

“La vida eterna és conèixer-te a Tu, l'Únic Déu Veritable, i el Crist que has enviat.”

“Si les meves paraules habiten dins vostre, i si vosaltres habiteu en Mi, el Meu Pare i Jo vindrem i farem la nostra casa en vosaltres, i Jo, Em manifestaré a vosaltres.”

“Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida.”

Els tres versos estan relacionats amb el camí, amb la veritat i amb la vida.

Si el camí no porta enlloc, si la ruta es troba tancada, com podríem caminar-hi? La ruta estableix les condicions necessàries per avançar. Però tot moviment és impossible si no existeix en l'home un moviment interior, una calor, un impuls interior i una força que l'ajudi a iniciar la marxa. És en el camí on es troba el sentit de la vida.

Que és el sentit? Un aliment té un sentit per a vosaltres quan us és agradable, quan us dona alegria. La lectura d'un llibre té un sentit quan us aporta la joia. La lectura d'un llibre en una llengua que us és estrangera i incomprensible no tindria cap sentit. La vida no té pas sentit per a aquell que encara no ha comprès l'amor en les seves formes més senzilles. Sense poder apreciar la vida terrenal, com sabríeu apreciar la vida celestial?

Podem dir que la vida terrestre és el brot, la vida angèlica la flor i la vida celestial el fruit madur. Vosaltres dieu: “Desitgem el fruit!” Però, sense passar per la forma d'una flor, un fruit no podrà esdevenir un fruit. I una flor no podrà ser una flor sense haver estat abans un brot. Una certa força es troba continguda en el brot i és utilitzada en la flor. La flor és un llenguatge. Quan una planta floreix, parla. El perfum d'una flor és el seu llenguatge. Hi ha plantes que tenen un perfum més suau, més agradable. Nosaltres creiem que el perfum d'una flor no té contingut, però és tota una poesia força semblant al poema d'un poeta. Si no compreneu la llengua en la qual està escrit un poema, no té cap sentit per a vosaltres; si la compreneu, hi trobareu un sentit; tal com la fórmula matemàtica té sentit per al matemàtic i no en té per a altres persones.

Hem d'alliberar-nos d'una comprensió mecànica de la vida. Creiem que la vida es pot adollar en un ésser. La vida no pot adollar-se des de cap lloc en un ésser. Hi ha coses que poden adollar-se en un home, però no és pas la vida. Tal com el petroli pot adollar-se en una làmpada, però no és encara la llum. La llum només arriba més tard. Has de posseir el saber per transformar el petroli en un estat gasós i, el gas obtingut, en llum.

Tres principis són necessaris: un és l'amor, l'altre és la saviesa i el tercer, la veritat. L'home que no ha après a encendre la llum segons aquests tres principis no pot comprendre ni la vida, ni el coneixement, ni la llibertat.

L'home que comprèn l'amor esdevé immortal.

L'home que comprèn la saviesa esdevé perfecte.

L'home que comprèn la veritat esdevé lliure.

Algú diu: “Desitjo l'alliberament.” Hauràs de fer nombrosos esforços per alliberar-te. És molt fàcil, però també és molt difícil alliberar-se. Sense assolir la comprensió de l'amor i la saviesa, no podràs comprendre pas la llibertat; si no comprens l'amor, no sabràs què són les dolces paraules de la vida. El contingut de les coses es descobreix gràcies a l'amor. Fins i tot en el pla material, quan prenem consciència d'una poma, ho fem mitjançant la llei de l'amor. La dolçor és una expressió de l'amor. Quan més bona sigui la nostra comprensió de l'amor, més bo serà el sabor. La dolçor no es troba només a la poma, existeixen també pensaments i comportaments que posseeixen la dolçor. A vegades, un home us mira de tal manera que us sentiu embellits durant tot el dia. Aquesta mirada contenia en ella la dolçor. Un altre us mira i la seva mirada és tallant com la fulla d'un ganivet.

Els homes actuals tenen por de la mort. Sabeu perquè? Perquè als límits del món físic es troben esperits de la més baixa espècie. Són lladres, bandits. Us roben tot allò que teniu. Com que ja heu passat moltes vegades per aquesta regió, cerqueu un altre camí. Si no voleu ser despullats de tot, heu d'haver servit l'amor. Si no voleu ser despullats, heu d'haver servit la saviesa. Si no voleu ser despullats, heu d'haver servit la veritat. En cas contrari, us ho prendran tot segons totes les regles. I aleshores, segons les dites dels hindús, tornareu al lloc d'on vau marxar. Qui ha estat despullat ha de tornar per reunir noves riqueses. Per passar a l'altre món, cal ser portador d'alguna cosa. Si un fill que ha marxat per aprendre torna sense coneixements, de què li ha servit marxar?

Quan un home jove estima una dona jove, l'estima per tres raons. Si la dona jove no contingués en la seva ànima les qualitats de l'amor, les qualitats de la saviesa i les qualitats de la veritat, ningú podria estimar-la.

“La vida eterna és conèixer-te a Tu, l'Únic Déu Veritable, i el Crist que has enviat.” Això és el començament de l'amor.

“Si els meus pensaments habiten dins vostre, i si vosaltres habiteu en Mi, el Meu Pare i Jo vindrem i farem la nostra casa en vosaltres, i Jo, Em manifestaré a vosaltres.” Això és la saviesa.

“Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida.” Això és la veritat.

Quan el sentit d'aquests tres versets serà comprès, encara que sigui de manera elemental, aleshores s'iniciarà el nou coneixement. Per aprendre una nova llengua, primer de tot heu de posseir l'oïda. Si voleu estudiar una llengua escrita, heu de conèixer el seu alfabet, les lletres i els signes amb els quals està constituït. En el món diví, tot és real.

Quina és la particularitat de la llengua divina? Si sabeu pronunciar un mot en aquesta llengua, es realitza al mateix instant. És en el món diví on maduren els fruits. No estareu madurs, no arribareu a cap realització abans que la vostra paraula no entri al món diví. No us parlo del cos, el cos no hi entra pas.

A vegades dieu: “Conec aquest home.” - Com és? - “És bo.” - Com reconeixes un bon home? - “La seva raó és lluminosa i excel·lent”. Allò que no arribeu a descriure és real. Allò que no arribeu a determinar és real. El llenguatge diví i el món diví només es poden sentir. El món angèlic no es percep només amb la vista. El món humà és un món de moviment. Per ser un home, heu de poder caminar. Visiteu-vos entre vosaltres! - És el món humà. I llavors, de què parlareu? - En les condicions actuals, parlareu de bombes, de pa, d'això i d'allò. El món humà és el món de la llibertat. És en ell on comenceu a estudiar la primera lletra de la llibertat.

En el món existeixen obstacles que impedeixen comprendre l'amor, la saviesa i la veritat. Supposeu

que aneu a veure un amic malalt i li porteu una poma formosa, un bon aliment, amb la millor voluntat de fer-lo menjar una mica. Però el vostre amic us respon: “Sóc incapaç de menjar.” Li porteu un bon llibre, interessant i us diu: “No puc pas llegir.” Aneu a buscar-lo amb el cotxe i us diu: “No puc moure'm del meu lloc.”

Doncs us dic: els homes actuals viuen en un món on des que s'enamoren, es posen malalts. El què els homes anomenen amor, no és més que una malaltia de l'amor. Entren sans en l'amor, en surten malalts dient: “Això no era per a mi!” És per l'amor a la pàtria que els homes cauen sobre el camp de batalla. És per l'amor als diners que s'esforcen tota la seva vida per tal d'enriquir-se. I quan arriben a acumular-ne, el donen als altres dient: “Que l'utilitzin.” Com podrien els altres utilitzar allò que a ells no els ha servit de res? És com si un professor digués als seus alumnes: “Jo no ho comprenc pas, però vosaltres, vosaltres ho compreneu.”

La primera cosa que s'ha de comprendre correctament en l'amor és la calor. Sobre la terra, ni la vida humana, ni l'amor no poden manifestar-se sense la calor. Si tenim el bon termòmetre, podem determinar el grau de l'amor d'un home. Algú diu que m'estima. Li posaré el meu termòmetre sota l'aixella i mesuraré la seva calor. Cremar no és estimar: cremar és torturar-se. Allò pel qual et tortures no és l'amor, és l'absència d'amor.

He llegit en molts llibres, històries d'un amor robat. Tothom pensa que li poden robar el seu amor. L'única cosa de la vida que no us pot ser robada, és l'amor. Tota la resta ho pot ser, l'amor mai. Les úniques coses que no poden ser robades són les que provenen de l'amor, de la saviesa i de la veritat. Tota la resta poden ser arrabassades.

No se pas com enteneu la paraula: robatori. Sovint les persones confonen els conceptes. Així, es diu d'un home discret que és un mentider. La discreció no és encara la mentida. Una mentida és l'única cosa que no té contingut. La mentida no té contingut ni cap valor. És quelcom disfressat. A vegades, s'envernissa la mentida amb l'amor, a vegades amb la saviesa o amb la veritat. Aquell que voldrà mentir-vos us parlarà envernissant l'engany d'amor, de coneixement o de llibertat.

No es parla pas de l'amor. No es parla pas de la saviesa. No es parla pas de la llibertat. En tot això, hom calla. Una estufa parla? Sense que ella us digui res, ja sabeu si és calenta o freda.

Us puc fer regals. Us puc donar fins i tot la lluna, però quin profit en trauríeu? Us puc oferir planetes i el sol, però tot això perquè us serviria? Suposem que us ofereixo el sol. Que feríeu quan hi arribéssiu? Els éssers que hi habiten són més forts que vosaltres, posseeixen l'amor, tenen més coneixements que vosaltres. Seria ridícul arribar-hi amb el vostre títol de propietat per esdevenir els seus senyors. De vegades, us trobeu en una situació semblant. Dieu: “L'estimo.” I ensenyeu el vostre títol de propietat, desitgeu posseir-lo. Ell, és el sol. Com el podríeu posseir? L'amor no pot ser posseït. La saviesa no pot ser posseïda. La veritat no pot ser posseïda. Tenen una independència absoluta. Us heu d'alliberar del vostre error.

Sovint, us pregunteu: “Com pot ser que el Crist no entri a la meva situació i no participi al meu sofriment?” Jo us pregunto: heu sofert com el Crist? Cap ni un entre vosaltres no ha suat la sang com el Crist. Però el fet que el Crist hagi sofert no és encara l'amor. Aquest fet demostra els obstacles enormes que impedeixen l'adquisició de l'amor. Immensos són els obstacles en el camí de l'amor.

En algun lloc dels Estats Units, un pagès tenia una gran propietat que estava coberta d'una crosta de pedres. Res no hi creixia. Estava decidit a abandonar-la quan un savi hi va anar i li va dir que a

vint-i-cinc centímetres de profunditat sota aquella crosta hi havia una terra molt fèrtil. Quan va treure la crosta, la terra fèrtil va aparèixer.

Suposeu que us presenteu davant de Déu i Li dieu que L'estimeu, que esteu preparats a fer-ho tot per Ell. El Senyor, que ho sap tot, us mirarà sense dir res i us donarà un petit treball a realitzar per veure com L'estimeu. Quan us trobeu en una escola i dieu al vostre mestre que l'estimeu, heu de fer quelcom per poder provar-ho; heu d'aprendre bé les matèries que ensenya. Si és un mestre que ensenya la música, heu de conèixer com a mínim un cant. Si es tracta d'adquirir el saber, us caldrà almenys conèixer un llibre. Si és la llum el que estimeu, us farà falta saber el que és i poder parlar amb ella.

He dit sovint que l'home ha de saber parlar amb la llum. Teniu dolors a l'esquena, exposeu la vostra esquena al sol, penseu en la llum, en el seu contingut i el vostre dolor desapareixerà. Tota pertorbació de l'intel·lecte prové d'una manca de llum. Totes les malalties del cor provenen d'una manca de calor. Tots els patiments de l'ànima provenen d'una manca de veritat. Si esteu preparats a fer-ho tot per la veritat, sou homes rics. Si algú arriba a casa vostra i us diu la veritat, estareu disposats a fer tot el que voldrà. Si és la saviesa la que estimeu, fareu tot el que ella us demani. Però si és l'amor, tot el que podreu fer, és estimar-lo. Quan l'estimareu, tindreu la vida en vosaltres. L'amor és l'única força que sosté la vida.

Es diu: *“La vida eterna és conèixer-te a Tu, l'Únic Déu Veritable, i el Crist que has enviat.”* La vida eterna, és conèixer l'amor. No cal anar a l'altre món per conèixer l'amor. Nosaltres ja ens trobem en aquest altre món. Som simultàniament al món diví, al món angèlic i al món humà. Amb el nostre intel·lecte, ens trobem en el món diví, amb el nostre cor, ens trobem en el món angèlic i amb la nostra ànima, ens trobem en el món humà. És amb la vostra ànima que serveix els homes.

El Senyor desitja allò que és seu. Ell no diu: *dóna'm el teu intel·lecte, donà'm la teva ànima*, Ell diu: *“Fill meu, donà'm el teu cor.”* I el Crist ha dit: *“Pare meu, a les Teves mans encomano el meu Esperit.”* La idea: *“Fill meu, donà'm el teu cor”* es troba en molts llocs de la Bíblia. El cor de l'home ha de passar pel diví per purificar-se. Si no, restarà impur. Si és impur, tota cosa romandrà incompresa. Només la llum i la veritat poden purificar el cor de l'home. La puresa no és el mateix que la santedat. La santedat és una qualitat de l'intel·lecte, la puresa una qualitat del cor i la llibertat una qualitat de l'ànima. Es diu a les Escriptures: *“Déu ha insuflat l'alè de la vida al nas de l'home i ha esdevingut una ànima viva.”* Viure, és ser lliure. La primera etapa de la llibertat, és la vida.

Els homes d'aquesta època desitgen ser estimats. Déu, que ens ha creat, ja ens ha estimat. Ara, és el nostre torn d'estimar; però estem allà, dient-nos: *“Mentre algú m'estimi...”* El fet que et trobis encarnat sobre la terra significa que Déu t'estima. Ara, has de manifestar el teu amor envers Déu. Si els homes no ho comprenen pas, la seva vida actual perdrà el seu sentit. Esperen aquell que els estimarà.

Déu t'estima i et dona una infinitat de bens: ets lliure, respireu i l'aire pur entra pels teus pulmons, escoltes i els sons més bells entren per les teves orelles, els millors perfums penetren pels teus narius i el millor aliment entra per la teva boca. Déu t'ha donat la llibertat d'anar allà on vulguis. Que més desitges?

La llei és la següent: un home que desitja massa coses viu en allò que és humà. La gent desitja moltes coses. Mireu un infant: inclús ell, desitja molt, no es contenta amb poca cosa. Els àngels també desitgen molt, però estan contents amb poca cosa. Déu és qui menys desitja. No podreu obtenir l'amor, si no aprecieu pas el que és més petit.

Parlem de l'amor humà, angèlic i diví. Us ho explicaré amb una imatge. Si viviu en l'amor diví i percebeu, a una distància de cinc-cents metres, un home que estimeu, encara que només li veieu l'esquena o el cap, estareu contents durant tot el dia. En l'amor angèlic, tan sols un somriure de part seva us posarà contents. En l'amor humà, li donareu la mà, el tocareu. Però, agafant la seva mà, us adonareu que està freda i parlant-li veureu que la seva llengua és dolenta. Tothom ensopega quan es tracta de l'amor humà.

Els àngels són preciosos. Un home que no és preciós no és pas un àngel. Per ser un àngel, heu de ser preciosos. Per accedir al diví heu de saber acontentar-vos amb les coses més petites. Us donaran un terròs de sucre i durant tot un dia el portareu i us alegrareu. Com ho he vist fer als infants: donen una llepada al seu terròs de sucre, el posen a la butxaca, se n'alegren i tornen a començar.

Què heu adquirit fins aquí? Heu estat joves i bells, però un dia, us mireu i us adoneu que heu envellit. Heu estimat i heu estat estimats per tothom, però arriba un dia en el qual ningú us estima. Els amics, els fills, els gendres diuen: "És vell, que el Senyor el prengui, que marxi!" No hi ha pas un sofriment més gran.

Ara vull insinuar-vos el pensament d'esdevenir rics, ja que sou rics. Ningú us pot donar una riquesa més gran. No és pas un coneixement el que jo us transmeto, teniu molts coneixements, moltes biblioteques, molts llibres, moltes obres científiques, però no sabeu com utilitzar-los. Teniu molta llibertat i no obstant esteu encadenats com els ocells que a vegades són lligats pels nens. L'ocell aixeca el seu vol i com que està lligat per les potes, cau de nou a terra. Voleu ser lliures, però un nen us ha lligat pels peus. Intenteu aixecar el vol però caieu a terra: esteu lligats, un nen juga amb vosaltres. Esteu enamorats, però us han lligat i us turmenteu tot el dia. Sou rics, disposeu de diners, ho teniu tot, però us aferreu als diners i dieu: "Avui no sortiré de casa per no ser robat, perquè no em prenguin la meva caixa." Us pregunto: els diners necessiten ser guardats? L'única cosa que no coneix pas l'amor, però que coneix a tothom, és el diner. Li és ben igual estar a la butxaca d'un pidolaire o a la butxaca d'un rei.

No us enganyeu pel que fa a l'amor! Fa uns quants anys, un home jove va venir a veure'm dient: "Desitjo estimar algú." Jo li vaig preguntar: perquè no estimes el teu pare i la teva mare que t'han donat la vida? Ell va respondre: "Són persones incultes i suporten malament el caràcter de la meva mare." - "Nou mesos la teva mare t'ha portat amb amor! Si no estimes pas la teva mare, no podràs estimar a ningú!" Un home que no estima a Déu no pot estimar a ningú.

Algú em diu: "T'estimo." Jo sé com m'estimen. Si fos un pollastre, vindrien a capturar-me un vespre, m'agafarien pel coll, em tallarien el cap, em plomarien i em rostirien. Si fos una poma, també sé com m'estimarien. Què feu vosaltres amb les coses que estimeu? Les que serveixen d'aliment, us les mengeu. Una bèstia de càrrega, la munteu. Allò que crema, ho poseu al foc. Cremeu els boscos i anomeu això amor.

"La vida eterna és conèixer-te a Tu, l'Únic Déu Veritable, i el Crist que has enviat." La vida eterna és veure de lluny com surt el sol de la vida i enjoiar-se'n. D'alegrar-se'n encara quan puja al zenit. Quan el sol es pon, és l'amor humà. Encara però, us en alegrareu.

En les condicions actuals, us pregunteu: "Qui ens pot salvar?" Tots espereu que arribi la llibertat. Qui pot alliberar a la gent? Només Déu allibera.

Com n'és de difícil comprendre la vida! Els homes d'aquesta època no viuen pas la veritable vida, viuen la vida d'un passat mil·lenari. A vegades esteu descontents i us voleu venjar: és la vida antiga,

amb conceptes antics. Déu és Amor, tot en el món és bell i està ben fet, però vosaltres esteu descontents. Això també pertany al passat. Heu estat rics, però us han pres les vostres riqueses. Heu tingut coneixements, però els heu perdut. Heu tingut una bona memòria i avui, no recordeu les coses. Heu estat forts, però avui sentiu que les vostres forces minven. On han anat les vostres forces? Tot això són errors del passat.

“La vida eterna és conèixer-te a Tu, l'Únic Déu Veritable, i el Crist que has enviat.” La vida eterna és alliberar-vos de tots els errors del passat i arribar a allò nou que Déu dona. Ell vol que compreguem la vida que Ell ens ha donat.

Així, si heu pogut donar un got d'aigua a un home, alegreu-vos tot el dia d'aquesta petita cosa que heu pogut aconseguir. Si heu pogut donar una fruita, alegreu-vos d'haver tingut l'ocasió. Si heu pogut trobar un home i dir-li una paraula plena de bondat, alegreu-vos tot el dia d'haver-lo trobat. Això és servir a Déu.

Ara, per comprendre l'amor, cerqueu allò que és més petit. En el món, és el Senyor el que dona allò més petit i és Ell també el que dona allò que és més abundant. A nosaltres, ens ha donat el més petit, Ell ha creat el món. Dieu: “Poca cosa m'ha estat donada.” Un sol gra de blat és poc, però quan es sembla durant anys a la terra, creix, es multiplica i dona fruit en abundància. El que és petit creix, el que és gran disminueix.

Si no tens el bocí més petit de l'Amor, no el podràs comprendre.

Si no tens el bocí més petit de la Saviesa, no la podràs entendre.

Si no tens el bocí més petit de la Veritat, no podràs ser lliure.

Estigueu contents amb allò més petit que us ha estat donat. És el treball més difícil. Però si a tu et donen un gra de blat, el llences dient que has rebut massa poc!

Poseu el bocí més petit de l'Amor al vostre cor!

Poseu el bocí més petit de la Saviesa al vostre intel·lecte!

Poseu el bocí més petit de la Veritat a la vostra ànima i adquirireu el coneixement:

“La vida eterna és conèixer-te a Tu, l'Únic Déu Veritable, i el Crist que has enviat.”

“Si les meves paraules habiten dins vostre, i si vosaltres habiteu en Mi, el Meu Pare i Jo vindrem i farem la nostra casa en vosaltres, i Jo, Em manifestaré a vosaltres.”

“Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida.”

I aleshores, tu també diràs: *“Tu ets, Senyor, el Camí, la Veritat i la Vida. Jo vull caminar amb Tu per aquest camí.”*

Exercici: les dues mans juntes a sobre del cap formen un angle agut. Les baixarem a prop del cim del cap i després progressivament per cada costat del cap, de les espatlles i del cos com si ens reguéssim amb aigua. Ho repetirem tres vegades.

En el primer moviment aixequem les mans per damunt del cap i ajuntant les puntes dels dits pronunciem: *“La vida eterna és conèixer-te a Tu, l'Únic Déu Veritable, i el Crist que has enviat.”*

En el segon moviment, baixem les mans a prop del cim del cap formant un angle agut i pronunciem: *“Si les meves paraules habiten dins vostre, i si vosaltres habiteu en Mi, el Meu Pare i Jo vindrem i farem la nostra casa en vosaltres, i Jo, Em manifestaré a vosaltres.”*

Durant el tercer moviment, quan baixem les mans per cada costat del cos com si ens reguéssim amb aigua, pronunciem: *“Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida.”*

EL NOU A LA VIDA

Segona conferència del Mestre, celebrada el 22 de març de 1944.
Martchaëvo – Departament de Sofia.

La vida humana només té sentit quan l'home la comprèn. Entenc per vida aquest bé immens a través del qual Déu es manifesta. Tot el futur de l'home depèn de la comprensió de la vida. Certes condicions són indispensables perquè la vida sigui compresa. És com si diguéssim que l'home desitja caminar, però no sap pas on anar; l'espai el fa errar. La llum també es desplaça, però per desplaçar-se, requereix l'univers sencer.

La vida sense el pensament no pot expressar-se.

La vida sense la llibertat no pot manifestar-se.

La vida sense l'amor no pot realitzar-se.

Us vull parlar de coses substancials. Hi ha molts treballs científics que no són res més que faules científiques. Quina és doncs la velocitat de la llum? - 300.000 km per segon. Aquesta xifra no té per a vosaltres cap significat, ja que no podeu figurar-vos una velocitat tal. La llum que acaba de tocar-vos estarà d'aquí a un segon a 300.000 km de vosaltres. L'espai a 300.000 km, per a vosaltres és el desconegut. La qüestió de la velocitat pot tenir una altra aproximació científica. Així, la velocitat del pensament humà és de tres quadrilions sis-cents bilions de km per segon. Amb una velocitat com aquesta, podríeu estar presents a tot arreu de l'univers material. Deixeu doncs de pensar què és un quadrilió. Podríeu pensar-hi durant milers d'anys, no arribaríeu a comprendre-ho. No és més que una terminologia científica de la qual els mateixos entesos no arriben pas a comprendre'n del tot el sentit.

Sovint pronuncieu el mot “amor”. La distància que separa la paraula “amor” de l'amor mateix és igual a la que separa la terra del cel. Nombrosos són els qui m'han parlat de l'amor. Algú diu: “El meu cor crema.” Si el cor d'un home crema, no és pas l'amor. Si es tracta de cremar, és el foc el que crema, i una làmpada també crema. Una de les qualitats de l'amor és infantar la vida, però no una vida de patiments. Si sofriu, no és pas l'amor. Algú diu: “Si m'estimes, patiràs.” Això és violència. Captureu un pollastre, li talleu la gola i li dieu: “ Si m'estimes, has de convertir-te en la meva víctima i morir.”

Què significa “morir”? Per l'home, morir és passar a un altre món. Quan un servent surt de la casa del seu amo i se'n va al camp, ell també mor. Quan torna, reviu. El sol mor quan es pon, i quan surt, reviu. Vosaltres creieu que allò que mor desapareix. No, allò que mor entra en un altre món.

Els primers homes, ells també, quan van esdevenir molt savis gràcies als seus grans coneixements, van entrar en un altre món. El Senyor els va guarnir amb vestits i els va fer fora de casa seva. Els hi va dir: “Marxeu per aprendre.” Adam i Eva van ser els primers estudiants que van marxar de la casa del seu pare i van entrar a la universitat de la terra per estudiar-hi. Al paradís, portaven vestits reials, mantellines reials; sobre la terra, es van posar vestits robustos de cuir per tal que no s'estripessin. En aquest món, les lleis són completament diferents. Des que van abandonar el paradís, el combat es va instal·lar entre els primers homes: per un no res sorgia un litigi. D'ells van néixer tres infants. Aleshores van tenir la idea de servir a Déu i es van dir: “Cal fer alguna cosa per no oblidar pas l'ensenyament del paradís, cal observar un cert ordre.”

Un dels fills era agricultor i va aportar com a sacrifici a Déu el seu millor blat. Però, quan el blat va cremar, el fum no va pujar cap amunt, cap a Déu, sinó que es va estendre com la boira sobre la terra. L'altre fill era pastor. Va aportar, ell també, un sacrifici al Senyor: un anyell. El fum del sacrifici es va elevar. Aleshores Caín es va dir: "He fet sortir de la terra el millor blat, l'he aportat com a sacrifici; perquè doncs el fum resta enganxat a la terra mentre que el de l'anyell del meu germà puja cap amunt?" I Caín va començar a raonar científicament: "La matèria del meu sacrifici ha de ser inferior que la del meu germà. Si jo l'aporto a ell mateix com a sacrifici, Déu em donarà una mirada amable." I va aportar el seu germà com a sacrifici. El que no era més que una teoria en el seu cervell va esdevenir realitat. Llavors el Senyor li va demanar: "Caín, on és el teu germà?" - "Jo no sóc pas el seu guardià", va respondre Caín. Déu li va dir: "La sang del teu germà clama des de la terra. Has comès un crim. No has demanat al teu germà si volia ser una víctima." Aleshores Caín va dir aquestes paraules al Senyor: "Tu em persegueixes, però aquell que em trobarà em matarà." El Senyor li va respondre: "Una venjança sèptuple vindrà sobre aquell que et matarà. Jo posaré una marca sobre teu perquè ningú et mati."

Us dic: els pecats del món són mortals, no es poden redimir. L'única cosa que redimeix, és l'amor. Cap mesura, cap diner, cap sacrifici, cap pregària, cap penediment no tenen el poder de redimir el pecat. Si preneu la vida a un home, li haureu de tornar. La primera de les regles morals és: no manlleveu pas a un home els béns que Déu li ha entregat. Si voleu viure correctament, no impediú el desenvolupament intel·lectual d'un home, no impediú el desenvolupament espiritual d'un home, no impediú el desenvolupament físic d'un home.

Alguns d'entre vosaltres que esteu presents avui aquí, heu vingut de lluny i dieu: "Nosaltres tenim amor, sinó no hauríem vingut." Vosaltres que esteu aquí, tindríeu doncs l'amor. Però que dir aleshores dels que no estan presents? La llum, que arriba del sol, allunyada a 150 milions de km, ella també està present a aquesta reunió. Qualsevol presència sense amor no aporta cap benefici; qualsevol pensament privat d'amor resta sense força; qualsevol sentiment privat d'amor no té cap contingut; qualsevol acte privat d'amor no pot arribar a la seva realització. L'amor és la gran llei per poder acomplir el que nosaltres hem vingut a fer sobre la terra.

- Tot i així cal viure, cal menjar, cal treballar.

- Si, però com? Pel que fa a la nutrició dos excessos són possibles: menjar massa és un malbaratament, és una transgressió; menjar massa poc, privar-se'n per guardar-lo pels dies difícils, és una altra transgressió. Menjareu i donareu gràcies a Déu. Menjareu el que ha estat determinat per a vosaltres i ni un gram de més. Si mengueu molt, treballareu molt. Avui en dia, la gent treballa molt. Tal poeta, tal filòsof ha escrit un gran nombre de llibres. Què han aportat amb els seus llibres? L'aliment que el filòsof proposa als homes és dur i difícil d'assimilar. Què retindrà un home simple dels conceptes tals com "la substància" i "l'essència" donats per Kant? Què guanyarà sabent que l'àcid sulfúric o l'àcid nítric es combinen amb tal i tal substància? Els àcids contenen certs elements que poden rosegat l'home. Els àcids són en el món els descendents de Caín, les bases són els descendents d'Abel i són les víctimes, les sals són els descendents de Set. Es diu a les Escriptures: "*Si la sal perd el seu sabor, amb què us salareu?*" Quan Caín va matar Abel, aleshores va venir Set, la sal del món. Cal afermar bé un altre fonament. Si no poseu l'amor com el fonament de la vida, sobre què edificareu? Cal edificar sobre la pedra, però és un edifici terrestre el que construïm sobre la pedra. Una vida que no està edificada sobre l'amor aporta les desgràcies més grans. Una vida edificada sobre l'amor aporta les més grans benediccions.

Quan parlem de l'amor, volem dir: la llum que brilla en la intel·ligència humana. Si penseu, l'amor ha penetrat en el vostre intel·lecte. Si sentiu, l'amor ha penetrat en el vostre cor. Si esteu sans, l'amor ha penetrat en el vostre cos. La malaltia demostra una absència d'amor. La gent que no pensa pas,

viu en l'absència d'amor, els que no senten res, viuen en l'absència d'amor. No poden esperar res de la vida. Us parlo de l'amor com de l'única força que permet a l'home realitzar tot allò que desitja, tot allò que pensa i tot allò que sent.

Suposeu que jo sóc pobre, sense cap cèntim a la butxaca, però sóc portador d'un pensament lluminós, d'un sentiment lluminós, d'un acte lluminós. Conec doncs les lleis de la llum i les lleis de la vida. Em trobo amb un home afectat per una malaltia incurable. La seva vida està en les meves mans, el puc guarir. L'elixir de la vida del qual parlen les Escripures, l'elixir de la vida eterna, és l'amor. Una sola gota d'amor costa milers de milions. Prenc una gota de la matèria primera de l'amor, l'aboco en el seu intel·lecte, en el seu cor i en la seva ànima. Aquesta gota produeix la llum a l'intel·lecte i sentiments nobles al cor. I quan aquesta gota cau a la vostra ànima, provoca accions nobles que enforteixen l'home i es torna capaç d'acomplir-ho tot.

Algú diu: "Sóc incapaç de fer això o allò."

- Mireu com es barallen avui els homes, de quina manera! I diuen que els homes no poden aconseguir l'ensenyament del Crist! Però els vint o trenta milions d'homes que avui lluiten no sacrifiquen pas tot el que tenen, no abandonen el seu pare i la seva mare, la seva dona i la seva casa: tot el que tenen? No volem que els homes morin per nosaltres. Fins ara, la gent moria. Ara, volem que visquin. No volem que la gent pateixi per nosaltres. Volem que estiguin bé.

Un home es presenta entre els seus familiars i el fan treballar com un bou, perquè de vegades ens creiem més instruïts que els altres. És un error. No hi ha un sol home que sigui més savi que els altres. En la meua opinió, només és savi, qui aconsegueix la voluntat de Déu, qui aconsegueix la llei de l'amor, qui serveix l'amor. Un home que no serveix l'amor és un perfecte tanoque. El món pateix a causa d'aquests grans tanoques. Es diu d'algú: és un bisbe, porta una mitra sobre el cap. Deixeu la seva mitra tranquil·la. Si l'home no posseeix pas la corona de l'amor, de la saviesa, de la veritat, de les virtuts, què importa la resta? Si no porta a les seves mans el coneixement de la veritat, quin és el seu valor? Cal que de la vostra mà sorgeixi un bé; que escrigui el que està bé, que llauri bé la terra, que cusi quelcom benèfic. Si mireu la vostra mà, veureu que Déu hi ha posat totes les lleis. Les lleis de l'amor, de la saviesa i de la veritat estan inscrites a la vostra mà. La Bíblia també està inscrita a la mà, però tot hi està escrit amb lletres minúscules. Segons la mà, es pot predir el futur. Però per llegir el vostre futur a la vostra mà, cal que trobeu aquell que posseeix el saber.

Ara, us prediré el futur: si esteu privats de l'amor, un gran patiment serà la vostra sort. Si esteu privats de la saviesa, un gran patiment serà la vostra sort. Si esteu privats de la veritat, un gran patiment serà la vostra sort. Us dieu: "Què fer?" - Conegueu l'amor i els béns més grans, tals que no els podeu imaginar, us esperaran. Exploreu la saviesa i els seus fruits, i grans béns us esperaran. Conegueu la veritat i rebreu de la mateixa manera els béns més grans.

Si sabeu el que heu de dir, això és la predicció. Quan un ésser humà serà anomenat pare i quan serà anomenat mare? Un pare ha de passar per una etapa, ha de renunciar al seu egoisme. Hi ha persones que només busquen viure per a elles mateixes, no volen tenir conflictes amb els altres. Per ser pare, un home ha d'infantar un fill i una filla. Aquell que no pot pas infantar un fill i una filla no és un pare. Una mare que no pot infantar un fill i una filla, no és pas una mare. Primer, infantareu un fill al món diví, és allà on el trobareu. Després, infantareu al món angèlic, entre els àngels, i finalment a la terra, entre els homes.

No us parlo pas dels infants terrestres. Un fill que no estima el seu pare és un fill? Un pare que no estima el seu fill és un pare? Una mare que no estima la seva filla és una mare? Una filla que no estima la seva mare és una filla? El bé més gran per un fill i una filla és un pare i una mare que els

estimin. Si el pare i la mare estimen la seva filla i ella es casa, tot anirà bé. Però sense la benedicció del pare i de la mare, tot serà en va. Això vol dir, en altres termes: sense la benedicció de Déu, i sense la benedicció del seu Esperit, no aconseguirem res.

Si no percebem a Déu en la llum que ens és enviada, en l'aire que respirem, en l'aigua que bevem, en el pa que mengem, on és Ell? Quan mengem el pa, donem gràcies. El Senyor s'amaga al pa i quan mengeu amb amor, el podreu percebre. Si mengeu sense amor, el Senyor us castigarà. En realitat, us castigueu a vosaltres mateixos.

Es diu a les Escripures: *“Jo sóc el Camí, la Veritat, la Vida”*. El camí està lligat al moviment. Fora del moviment, el camí no té cap sentit. Cal que la gent es mogui per un camí. La veritat està lligada a la llibertat. Sense llibertat, la veritat no té pas sentit. Si estimeu la veritat, això vol dir que el vostre intel·lecte, el vostre cor i la vostra ànima són lliures.

Avui, la polèmica crema entre la gent. Tots es disputen, tots diuen: la gent no m'estima pas. Com podeu saber que no us estimen?

Us explicaré una anècdota: un home molt ric, un milionari, caminava per una carretera. Un home pobre s'acosta i li diu: “No vagis per aquesta carretera, hi ha un perill.” - “Ocupa't de les teves coses, jo sóc lliure d'anar on vulgui.” - T'ho dic com un germà: camina pel costat de la carretera.” - “Calla.” El pobre va tornar pel seu camí però ràpidament va escoltar uns crits: “ Socors germà petit, ajuda'm!” - “Em coneixes?” va preguntar el pobre. - “No.” - “Jo sóc qui t'ha dit que no avancassis per aquí. Jo et conec. Tu ets un carnisser famós. Et trauré del pou on has caigut si signes una nota per esborrar el deute que el meu pare et deu. Has caigut al pou per aprendre la llei de la generositat. Si ets generós i oblides els deutes dels teus deutors, et trauré del pou, sinó t'hi quedaràs.” - “Et donaré la meitat de tot el que tinc si em treus d'aquí.”

Un altre milionari, un anglès, havia entrat a l'amagatall on guardava les seves riqueses, però la porta es va tancar a causa d'una badada. No podia sortir. Estava condemnat a morir de fam. En el darrer minut de la seva vida, havia escrit una petita carta: “Dono la meitat de tot el que tinc a aquell que m'oferirà un tros de pa.” Estava a punt de morir i només volia donar la meitat de les seves riqueses!

Els homes d'avui només donen, ells també, la meitat de les seves riqueses. Doneu-ho tot i viureu. Si no, qui us ajudarà?

El rei Herodes, per complaure els jueus, va ordenar tancar l'apòstol Pere, va posar cadenes als seus peus i volia convertir-lo en una víctima com Abel. Però cent-vint germans cristians seus van pregar perquè fos alliberat. Una nit, un àngel va entrar on es trobava, el va tocar i li va dir: “Aixeca't i vesteix-te.” En aquell moment, les cadenes van caure dels seus peus i es van col·locar tots dos davant la porta que es va obrir per ella sola. L'àngel va conduir Pere a l'exterior i li va dir: “No et mostris més als ulls d'Herodes.” L'apòstol va pensar primer que era un somni, però quan va comprendre que era lliure, es va omplir de joia. Va ser l'amor de cent-vint ànimes el que va aconseguir això. Si el vostre intel·lecte, el vostre cor i la vostra ànima no treballen pas per a vosaltres i pels vostres estimats, cap àngel us podrà ajudar. Avui, els creients han d'aprofitar la seva raó, el seu cor i la seva ànima per pregar els uns pels altres.

Sovint em demanen: “Quan vindrà la pau?” Pregueu, i la pau vindrà. Això depèn de vosaltres. Si tothom es gira cap a Déu amb tota la seva raó, amb tot el seu cor, amb tota la seva ànima, la pau arribarà ara mateix.

Avui, tothom busca guanyar. Els marits i les dones es barallen entre ells. El marit vol fer cedir la dona, la dona vol fer cedir el marit. El marit diu: “Jo sóc el marit.” La dona diu: “Jo sóc la vida, jo sóc el camp. Que valdria la teva llavor sense el camp? Ella restaria al graner. On plantaries?” El marit diu: “Que val el camp sense la llavor?” El camp prové d'Adam, estava en ell, d'ell va sortir. Però Adam, ja no és tampoc el cap. Hi va haver un temps on ell mateix estava en un altre lloc. El Senyor el va prendre allà on estava i li va dir: “Fem un home segons la nostra imatge i la nostra ressemblança.” Que eren aquesta imatge i aquesta ressemblança de Déu? Elles eren la llei de l'amor diví, de la saviesa i de la veritat divines. Déu va dipositar aquesta llei en l'home.

Que l'home estimi l'amor d'on prové la vida! Que estimi el coneixement! Que estimi la llibertat i no sigui violent amb ningú! Em pregunten: “Com servir a Déu?” Si voleu servir-lo, no violenteu els pensaments, els sentiments d'un home, no limiteu les seves accions. Deixeu-lo lliure. Vosaltres dieu: “El vull il·luminar.” No som nosaltres els qui il·luminem els homes; Déu els il·lumina a través nostre. Tots nosaltres hem de ser conductors de la Seva llum, de la Seva calor i de la Seva força. Pensem que tot home ha sortit de Déu, i que, com que prové de Déu, porta en ell l'amor, porta en ell el saber que li és necessari, porta en ell la llibertat.

El Crist diu: “*Jo sóc el pa de vida que ha baixat del cel. Aquell que em mengi tindrà la vida en ell.*” Us és suficient dirigir la vostra mirada sobre aquest pa i menjar-ne amb amor perquè un pensament lluminós aparegui en el vostre intel·lecte. Així desapareix la vostra mala disposició. Aleshores, ja no tindríeu més ganes d'escriure: “El diner, el diner, el totpoderós!”

El pa viu està relacionat amb l'amor. Des que l'home no aconsegueix les lleis de l'amor, un centre precís del seu cervell pateix una alteració. Tothom l'hauria de conèixer. Si l'home no camina per la via de la saviesa, una alteració semblant afecta un altre indret del seu cervell. Si no du a terme les lleis de la veritat, un tercer indret del seu cap pateix una alteració. Què val un cap en el qual el front, la part de darrere i la part superior porten les traces de deformacions?

Un cap que té la part superior plana s'assembla al cap d'una serp, el cim del qual continua directament la columna vertebral. El sentit moral és absent en un cap així. Si cerqueu la compassió en una serp, no la trobareu pas. He observat a una serp que estava a punt d'atrapar un gripau per les potes. El gripau crida, la serp el devora. Quan és un altre animal el que atrapa el gripau, no crida pas. Ell crida quan és una serp. És aquest un crit d'amor o un crit de por? A vegades, és la serp la que rep una lliçó. El seu instructor és l'eríçó. La serp agafa l'eríçó per la cua, aquest es posa en forma de pilota i només mostra les seves punxes. La serp s'enrotlla envoltant l'eríçó però no li pot fer res. Ella es converteix en la presa de l'eríçó. Els turcs tenen un proverbi: “Tal faràs, tal trobaràs.”

Fa uns dies, una germana m'ha dit d'una altra que era mandrosa, tossuda i bocafluixa. Jo dic: aquesta germana no és més que una bona actriu que representa el rol d'una mandrosa. El representa bé? Si ella no el representa pas com cal, el públic no l'apreciarà. Si ella es presenta tal com ho ha de fer, l'altre germana picarà de mans per aplaudir.

Una dona que no pot pas colpejar el seu marit no és una actriu. Un marit que no pot pas colpejar la seva dona no és un actor. Els dos es troben damunt l'escenari i juguen el seu paper. Si saben executar-lo bé, el públic picarà de mans i els prendrà per herois. Si no llaureu el vostre camp, què us podrà donar? El combat és una llaurada. Els errors d'un marit excaven l'esquena de la seva dona. Quan s'enfada, busca cavar a l'esquena de la seva dona. No. Que agafi llavors la seva arada i vagi a llaurar el camp i es digui: això, ho faig per a la meva dona. I la dona, també, quan s'enfadi amb el seu marit, que vagi a llaurar el camp i es digui: ho faig pel meu marit. O bé que netegi la seva roba, i que la planxi. Aquesta és la nova comprensió de la vida, la nova manera de viure. Déu es comporta

així envers nosaltres. No ens fa preguntes sobre els nostres pecats. Quan heu begut molt, no us fa cap pregunta, us diu: “ Beu!” - “Beure què?” - Beu aigua. No beguis begudes alcohòliques, beu l'aigua més pura.

Aquí la primera cosa: el nou ensenyament exigeix el respecte mutu. Si no apreneu a respectar la gent, els altres tampoc us respectaran. Els heu d'honorar perquè Déu habita en ells i a través d'ells, us posa a prova. Si diu que un home és malvat, jo responc: és un actor, representa el seu rol sobre l'escenari.

Segons un proverbi: “Res no pot restar amagat ni velat.” El marit que colpeja la seva dona gravarà certs trets a la seva cara, sobretot a l'indret dels pòmuls. La dona que colpeja el seu marit, guardarà, ella també, certs trets a la seva cara. Quan un marit com aquest passi a l'altre món, li demanaran què ha après. - “He après a colpejar la meua dona.” - “Quina cançó has escrit quan la pegaves?” Combatre, és tocar un instrument: prens un acord, un segon, un tercer, cal que tingui un sentit. De la mateixa manera, hi ha un cant en el batec del tambor. El tambor dona el to fonamental a tota l'orquestra. Si no sabeu colpejar un home segons la llei de l'amor, la llei de la saviesa i la llei de la veritat, no serà pas el veritable combat. Quan l'home és colpejat segons la llei de l'amor, adquireix la vida; quan se'l colpeja segons la llei de la saviesa, adquireix el coneixement; quan se'l colpeja segons la llei de la veritat, adquireix la força. Si és així com us colpegen, alegreu-vos d'haver estat colpejats. Els cristians dels primers temps s'alegraven quan eren colpejats segons la llei de la veritat. Els nostres contemporanis ignoren aquesta llei. Direu: això són treballs ben elementals. Us respondré que un violinista que no pot tocar correctament no comprèn res de la música, que un cantant que no pot cantar bé no és un cantant i que un orador que no pot parlar no és pas un orador.

Com en són de grans els béns que Déu ens ha donat! Si us trobeu un home i no el mireu amb una mirada bella, no heu comprès les lleis de la vida. Dieu: “Una vegada, ara fa vint anys, vaig trobar una dona que mai he pogut oblidar. Ella només em va donar una mirada però, quan la recordo, tots els meus patiments desapareixen.” Això és l'art i el saber. No només no ens hem de queixar quan sofrim, sinó que ens hem d'alegrar en el patiment.

El Senyor diu:

“No prengueu els patiments de la vida com un càstig. Ells són el fuet de la benedicció.

No prengueu les dificultats de la vida com un càstig. Elles són el corrent que us eleva.

No prengueu les desgràcies de la vida com un càstig. Elles són el bàlsam curatiu en la mà que us eleva.

Seguiu els manaments del meu Esperit.

Escolteu els meus Esperits de Llum i avanceu pel camí on us portin.

Camineu cap allà on Déu us porti.

Escolteu els Esperits de Llum i sereu beneïts.”

Quan estimem algú, li hem de donar el millor aliment; quan estimem algú, li hem de donar l'aire més pur; quan estimem algú, li hem de donar la llum més dolça i agradable. Aquesta font lluminosa ens ensenya el que hem de ser. És la més preciosa de totes les làmpades que es troben en el nostre poble. Desitgem que tots els seus habitants siguin lluminosos com aquesta làmpada i que tots els altres homes ho esdevinguin també al seu torn. Donem gràcies, perquè un dia ella podrà reemplaçar la llum elèctrica.

La cosa més sublim és l'amor. No hi ha res més gran que rebre l'amor de Déu, la saviesa de Déu i la veritat de Déu.

No hi ha res més gran que rebre el coneixement de Déu i la seva llibertat.

La sola cosa que ens ha d'alegrar és: la presència en nosaltres de l'amor de Déu, la presència en nosaltres de la saviesa de Déu, la presència en nosaltres de la veritat de Déu.

L'únic que ens ha d'alegrar és la presència de la nova vida en nosaltres, la presència del coneixement, la presència de la llibertat.

“Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida.” El camí és en nosaltres. Déu és al nostre interior. Tot home que conegui aquest camí, aquesta veritat, aquesta vida, posseirà totes les benediccions de Déu. Aquest és l'ensenyament de Crist! El Crist diu: *“Si m'estimeu, guardareu la meva llei.”*

Què és més bell que ser un infant de Déu, fill de Déu? Què hi ha més bell que ser una filla de Déu? Res se li pot comparar. Si sou fills de Déu, ho teniu tot a la vostra disposició, ara i en el futur. Si sou filles de Déu, ho teniu tot a la vostra disposició, ara i en el futur.

Fins avui, dormíeu. Què és el que us espera en el futur? - L'amor de Déu. Viureu sobre la terra l'amor de Déu en tota la seva plenitud. Després, viureu l'amor en el món angèlic. I finalment, viureu l'amor en el món diví. Aleshores, coneixereu l'enllaç que reuneix l'amor humà amb l'amor angèlic i l'amor diví. Són les parts d'una sola i mateixa cosa: el brot, la flor i el fruit.

Comenceu per l'amor humà. A la pregària del Senyor es diu: *“I perdona les nostres ofenses així com nosaltres perdonem els que ens han ofès.”* És difícil estimar algú. És ben natural i això té les seves raons. Però existeix un mètode per aconseguir-ho. Digueu-vos: Déu ens estima tal com som. No podríem, nosaltres també, estimar de la mateixa manera?

Us penseu que sou molt purs? Aleshores, perquè Déu us estima? - A causa de l'amor i de la veritat que habiten l'home. Déu estima la veritat inclús en el pecador. I com que Déu és condescendent envers vosaltres, heu d'actuar com Ell. És cert, hi haurà obstacles a superar. Per això no és suficient dir: estimem! - Estimar és tot un art. Els qui estimem són exigents i cada cop ho són més. Quan algú comprèn que l'estimeu, es torna exigent cap a vosaltres. El que d'entrada no està content quan li doneu una moneda de cinc cèntims, després estarà descontent, inclús si rep més diners. I al final, voldrà que us sacrifiqueu per ell. No us podeu sacrificar per cap home sense tenir la certesa de sobreviure. El Crist mateix tenia aquesta fe de reviure en una vida nova quan es va sacrificar pels homes. El sacrifici no exigeix pas l'aniquilació. Ens hem de sacrificar per tal d'entrar en la nova vida. Aquell que vulgui sacrificar-se ha de comprendre la llei: morir a la vida antiga i reviure a la nova vida.

Deixem de viure l'antiga vida, rebem l'amor i entrem a l'amor. Deixem de viure l'antiga vida de la ignorància, entrem al coneixement. Deixem de viure sota la llei de l'esclavatge i entrem a la llibertat. Si aquestes diferències no es perceben, el veritable saber encara està absent.

Si algú diu que ha estimat però que ja no estima més, significa que no vol treballar. Li donem cinc cèntims, deu cèntims, no vol treballar. Augmentem el seu salari progressivament i encara no vol treballar. Quan li dono un milió, vol treballar. Ell dirà: “Treballo pels diners.”

Cal treballar pels diners o cal treballar sense diners? Nosaltres no prediquem un treball sense recompensa. - Pagareu per tot. Si algú us estima, pagareu pel seu amor, si us ensenya un art, també pagareu.

Isaïes diu: *“Aneu i compreu.”* Què comprareu sense diners? Ho solucionareu tot amb les monedes

melodioses de l'amor, de la saviesa i de la veritat. Tot ha de ser pagat. Es diu: *“Gratuitament heu rebut, doneu gratuïtament.”* Els béns de Déu són recompensats pels béns de Déu.

Existeixen dos conceptes: karma i dikarma. El darrer mot té una arrel antiga que prové de la llengua vatan i es troba enllaçat amb la paraula “do”. Els cristians l'anomenen la gràcia. La font dóna generosament, però si en beveu sense agraïment, no hi guanyeu res. Beveu a la font i doneu gràcies a Déu. Arreu per on passeu, parleu d'aquesta font. Si un malalt en beu sense donar gràcies, no en traurà cap profit. Si dóna gràcies, es guarirà. Hem de donar gràcies a Déu pel més mínim benefici, per tot raig de llum. Hem de donar gràcies per la font, per la flor i per una mirada preciosa que algú ens ha donat.

“Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida.” El camí d'on ve el coneixement, la veritat d'on ve la llibertat, la vida d'on ve l'amor. És el nou que arriba al món. Quan tresquem el camí de l'amor, de la saviesa i de la veritat, Déu ens nomena fills i filles seus.

Avui no us dic pas: “Que Déu sigui amb vosaltres!” Vosaltres esteu en Déu, deixeu-lo actuar dins vostre. Escolteu a Déu. Escolteu-lo en el vostre camí. Si escolteu, esteu en la joia; si no escolteu, no esteu contents, sentiu que no heu actuat justament. Si acompliu la voluntat de Déu, esteu alegres, si no l'acompliu pas, ningú us jutjarà, però Déu us dirà: rectifica el teu error.

Heu de quedar-vos amb un o dos cèntims del salari del vostre servent? No retingueu res, afegiu-hi un suplement. De vegades, voleu ser generosos envers algú i li dieu: m'agrades força. Són paraules buides. Davant d'un altre us mostreu reservats, amagueu el vostres sentiments i no li dieu que us plau. I està bé, perquè no s'ha de parlar de l'amor, sinó més aviat que la persona senti que el vostre amor és perfectament desinteressat. I, quan percebi que ha rebut la vida, el coneixement, la llibertat, dirà: “Dono les gràcies al Senyor per haver-me donat l'oportunitat de trobar aquest home.”

Al món contemporani calen homes que portin en ells el Senyor per tot arreu allà on van. Està dit: *“Que les vostres obres resplendeixin així...”* Sense amor, sense coneixement, sense llibertat, les vostres obres no tindran pas llum. Dit d'una altra manera: sense amor, sense saviesa i sense veritat, les vostres obres no són lluminoses. Quan les vostres obres lluiran, i quan glorificareu el Vostre Pare que és al cel, aleshores, amb el Crist, direu: *“Senyor, he acomplert la Teva voluntat i T'he glorificat. Ara, Pare, glorifica'm Tu també, amb la glòria que vaig tenir abans de la creació del món.”* Què signifiquen les paraules: *“Déu ha preparat quelcom de gran per vosaltres?”* - Ni la raó, ni el cor de l'home no han conegut allò que Déu ha preparat per a ell.

Això són coses que es refereixen a un futur llunyà. Avui, en aquest temps d'esforç dolorós, només l'amor de Déu pot ajudar-nos a portar la nostra càrrega pesada. Només la saviesa de Déu i la veritat de Déu poden ajudar-nos a portar la nostra càrrega feixuga. Déu estarà amb nosaltres i portarem la seva benedicció! No hi ha res més gran que portar la benedicció de Déu i veure els àngels de Déu baixar i pujar per guardar els Seus escollits

Ara, preguem que l'amor de Déu abraci el món sencer. Que la saviesa de Déu i la veritat de Déu abracin el món sencer i que vingui la veritable vida! Avui, els homes es barallen perquè l'amor, el saber i la llibertat els manquen. Quan la vida, el coneixement i la llibertat vindran, la guerra s'acabarà.

La guerra contemporània és la guerra de la mort i de l'absència d'amor. Més endavant vindrà la guerra de l'amor. Seran les mares les que hauran d'infantar per reemplaçar els fills i les filles perdudes. Les mares recrearan el món. El món necessita mares que infantin i infants que caminin

per la via de Déu per aportar la vida divina. Infantem sense destruir!

“Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida.”

“La vida eterna és conèixer-te a Tu, l'Únic Déu Veritable, i el Crist que has enviat.”

Amor, Saviesa i Veritat.

Vida, Coneixement i Llibertat.

Moviment, Aprenentatge i Treball – Vet aquí el que és nou al món.

Digueu en vosaltres: *“Senyor, permet-nos manifestar el més petit amor, el més petit coneixement, la més petita llibertat que provenen de l'Esperit.”*

EL DIA MÉS PRECIÓS

Tercera conferència del Mestre, celebrada el 16 d'abril de 1944.
Dia de Pasqua, Martchaëvo – Departament de Sofia.

A l'univers existeixen milers de milions de sols, però només un sol escalfa la terra, que es beneficia d'aquest únic sol. Els altres sols aporten una mica de llum i una mica de calor. La terra només pot comptar amb el seu únic sol. El rol dels altres sols i els altres astres és determinar el temps dels esdeveniments que arriben al món. Què vol dir la paraula “astre”? En llengua anglesa, un astre s'anomena “star”, en búlgar, el mot “star” es refereix a un home vell el qual té unes cames afeblides que ja no el poden portar enlloc. Doncs, segons els búlgars, un home que compta amb els astres és un home que ja ha envellit. La gent vella són vells astres que no ajuden pas la terra.

Tothom posseeix un saber llibresc i diuen: “El Crist ha vingut a la terra per salvar la humanitat.” Què és la salvació? He escoltat moltes explicacions sobre aquesta paraula, tant de part dels predicadors com de part dels erudits, però ni un de sol ha arribat fins a la veritat. El Crist va venir per salvar el món, però l'ha salvat? Si el món ja estigués salvat, la gent no hauria de patir ni emmalaltir més. També dieu: “Hem de viure segons la llei.” Bé hem de viure segons la llei, però per a qui ha estat feta la llei: per a la gent sana o pels malalts? La llei ha estat feta per a la gent sana, pels bons, per a la gent raonable; per als malvats, no hi ha pas llei. La majoria de la gent entén la llei com una limitació qualsevol. Això no és pas la llei, sinó un estat animal. En el regne animal, les bèsties grans limiten les petites, però no és tampoc la llei. Els animals petits no es barallen pas amb els grans, es sotmeten a ells. Quan una petita bestiola veu de lluny un gran animal, li cedeix el camí. L'animal gran és el fiscal, el jutge, el policia, s'imposa en tot. Si heu comés una transgressió envers un animal gran i fort, ràpidament us infligirà una correcció segons totes les regles de la violència, no hi haurà ningú per defensar-vos.

En realitat, hi ha algú per defensar-vos. Els animals també tenen el seu karma d'animals, ells tampoc estan sense defensa. Un llop que ha menjat desenes i centenars d'ovelles es transformarà, en un futur llunyà, en ovella. Les cèl·lules de les ovelles que ha menjat entren en el seu organisme i el transmuten a poc a poc, de manera que tard o d'hora, tornarà a la terra, ja no com un llop, sinó com una ovella. I perquè pagui el seu karma, altres llops l'assaltaran i el mataran al seu torn. Mentre atacava les ovelles, tot era bo, degustava la carn ben fresca i pensava que Déu ho havia establert així. Però quan experimentarà les dents d'un llop a sobre de la seva pell dirà: “Aquest assumpte no resulta ser tal com me l'havia imaginat fa ben poc.”

Quan estudio el homes, veig que encara no són capaços de dir la veritat. De deu coses que diuen, només una és veritable i nou són falses. Aquells que ens descriuen alguna cosa, no ho fan tampoc d'acord amb la realitat. Així, nombroses persones m'han descrit el vessant Nord del mont Vitosha com un indret molt bo i han dit la mateixa cosa dels voltants del xalet Silimitza. Però què és el que jo he remarcat? Tots els que han habitat aquest xalet han acabat malalts. L'indret no era pas tan bo com deien. Tan sols pronunciant el nom Silimitza, veig una conca profunda sense obertura al costat. Vist des de l'exterior és un bell indret, però exerceix una mala influència.

Hi ha persones que s'assemblen a aquesta conca. Comencen amb la dolçor i acaben sent durs i severes. Així comencen les dones i els homes joves. Quan una noia troba per primera vegada un home jove, el seu comportament cap a ell és la bondat i la dolçor mateixa, i l'home, ell també, actua d'igual manera. El que fan els joves, els vells també ho fan. Tot els homes comparteixen quelcom comú en el seu caràcter que prové de la natura humana. Els alumnes reaccionen de la mateixa manera. Un nou mestre que acaba d'arribar i que els és desconegut, és acollit amb por i tremolor, ja

que els alumnes creuen que ho sap tot. Quan el coneixen millor, diuen: “Aquest mestre no és tal com pensàvem, no sap gran cosa.” Però s'equivoquen pensant així. Creieu que el sol que cada dia surt i es pon és tan petit com el veuen els vostres ulls? Podem creure que el sol és tan petit que qualsevol home el podria agafar i endur-se'l. Vist de lluny el sol és petit. És inclús sorprenent que un sol tant petit pugui acomplir un treball tan gran. Treball de Déu. Aquest petit sol escalfa el món sencer.

La gent té una concepció confusa del sol. Agafant uns allargavistes i mirant alternativament pels dos orificis els objectes exteriors, veureu que un extrem acosta els objectes i els augmenta i que l'altre, els allunya i els disminueix. Així actua la natura que allunya els cossos grans i els empetiteix, però que acosta els petits i els fa grans. La natura opera segons la llei de la necessitat.

Hi ha coses que succeeixen a la vida humana segons aquesta mateixa llei de la necessitat. Per exemple, és necessari parlar de l'amor com a impuls. L'amor és un impuls per l'intel·lecte, és el primer impuls al món. Si aquesta impuls no arriba, no es fa res. Veieu un terrós de sucre o una poma i sentiu un impuls per menjar. Quan haureu menjat la poma, us en fareu una idea, la coneixereu i sabreu el que conté. Quan la poma entra en vosaltres, ella sap també quin tipus d'home sou. La poma també està dotada d'intel·ligència, també és un ésser raonable i per aquest motiu dóna quelcom d'ella mateixa. Quan masteguem una poma amb les nostres dents és una música: la nostra orquestra toca. Rebem la poma a casa nostra, li traiem els seus vestits, obrim els seus cofres i veiem el que conté. Quan li heu pres tot, l'expulseu dient-li: ara marxa. La poma surt per l'altre porta i es penedeix haver-vos visitat. No feu pas el mateix amb els homes? Rebeu un home a casa vostra i li dieu: “Estic llest per sacrificar-ho tot per a tu.” Arriba un dia en el qual li doneu una puntada de peu i li dieu: “No et vull conèixer, tu no ets un home.”

Us explicaré el que entenc per “tu no ets un home”. Suposeu que teniu una capsa embolicada. Li traieu l'embalatge i mireu la capsa des de fora i dieu: “No té cap valor”. La capsa no té cap valor, però conté quelcom preciós: una pedra preciosa. Petita, però preciosa. Així us passa també que us equivoqueu amb l'aparença de la capsa i dieu a algú: “Tu no ets un home.” El cos, és la capsa de l'home, la pedra preciosa es troba a l'interior. Jutgem segons l'aparença del cos si un home és bo o dolent, bell o lleig. Però no podem jutjar segons el cos. Dieu: “Quines mans més boniques té aquest home!” - Sabeu com poden colpejar? - “Com en són de bonics els seus peus!” Sabeu quins cops poden donar?” - “Que ben fets estan els seus llavis!” - Coneixeu les dents que hi ha darrere i sabeu com poden mossegar? Les mans no són l'home, els llavis no són l'home. L'home veritable no és la seva casa, no és el seu cos. Quan el conegueu, sabreu que cap ésser és més bell que l'home. Però al mateix temps, no hi ha un ésser que sigui més dolent. L'ésser bell està fora de la capsa, l'ésser malvat és la capsa mateixa. D'aquesta manera no hi ha ningú més bell que l'home fora de la capsa, ni ningú més dolent que aquesta capsa. Amb la seva capsa qualsevol us pot fer una malifeta. Algunes d'aquestes capsas són grans i robustes. Un sol cop seu us pot trencar el cap. Direu que és la pedra preciosa la que us ha donat un cop? No, és tan sols la caixa la que us ha donat una trompada. Mai he sentit a dir que una pedra preciosa hagi trencat un cap. Com seria possible que un ésser sorgit de Déu us donés un cop? Quan van dir al Crist que era bo, va respondre: “*Només Déu és bo.*” És impossible que un ésser sorgit de Déu fracturi el cap de la gent. El coneixement és necessari per a l'home.

El saber que els homes posseeixen avui en dia és tan sols el brot d'una flor. Nombrosos són els qui creuen saber què és l'amor. Jo mateix, he parlat de l'amor, però només es tractava del brot. De la seva flor, encara no he dit res. Molts anys passaran abans que us parli del fruit de l'amor. Podeu fer tantes teories com vulgueu, però una teoria no resol pas el problema. Quan la poncella s'obrirà, coneixereu la flor. Sense conèixer la poncella, ningú pot conèixer la flor. Sense conèixer la flor,

ningú pot conèixer el fruit. La poncella, la flor i el fruit van un darrere l'altre.

Es diu a les Escriptures: “*Ningú no ha vist mai a Déu.*” Aquesta afirmació és justa, però en quin sentit? Ningú no ha vist mai a Déu fora de l'amor. Sense amor, no podreu pas veure a Déu; amb amor, podreu arribar a veure'l. Si diem d'algú que és cec, volem dir que no té amor. La gent que no té amor és cega, no hi veu pas.

Ara, desitjo que us allibereu de la crítica. Nombrosos són els qui els agrada criticar els altres. Des de que vaig venir a Bulgària, he escoltat a milers de marits i a milers de dones queixar-se els uns dels altres. Els marits es queixen de les seves dones, les dones dels seus marits. Milers de fills es queixen dels seus pares, milers de filles es queixen de les seves mares. Els estudiants es queixen dels seus mestres, els mestres dels seus estudiants, els servents dels seus patrons, els patrons dels seus servents. He escoltat totes aquestes queixes i crítiques amb humor. He escoltat moltes coses que eren falses i m'he dit: tot això no té cap importància, no és l'essencial. I quan dic “milers de persones”, penso en el nombre mil que designa el món humà. Això vol dir que m'han parlat segons allò que només és humà. Quan dic “cent ànimes”, em refereixo al món angèlic. Quan em parlen com ho fan els homes, entenc que es tracta de coses falses.

Així, algú em diu: “M'han ofès molt.” - Com t'han ofès? - “M'han dit una mala paraula.” - Quina paraula? - “M'han dit que era imbècil.” (*govedo* en búlgar) – T'han dit una paraula excel·lent. *Govedo* = go + vedi, això vol dir que et poses en marxa per adquirir el saber. *(*Govedo s'utilitza normalment en búlgar com a sinònim d'imbècil. Però “go” és el pronom personal “tu” i “ved” es relaciona amb l'antiga arrel de “saber”, també amb el mot “Vedes” en sànscrit.*) T'ofens perquè no comprens pas el sentit de la paraula. Déu ha creat els animals perquè guiïn els homes cap al coneixement. Han preparat el camí per als homes per tal que puguin rebre el coneixement. Montes un cavall i dius: només és un cavall! Però aquesta bèstia et porta a tot arreu i carrega també el teu equipatge, t'és útil. Darrere els animals s'amaguen éssers elevats: àngels i querubins. Què diríeu si veíeu un querubí que ha baixat a la terra en la forma d'una bèstia per accomplir silenciosament un gran treball? A vegades, munteu sobre un cavall i el dolor que sentíeu en algun lloc desapareix. Munteu sobre un cavall i els vostres afers s'arreglen. Munteu sobre un cavall i aproveu els vostres exàmens. Així, el cavall “estúpid” us ha obert el camí. Ni sospiteu pas els serveis que us atorga l'ésser raonable que s'amaga darrere un cavall o una bèstia.

No és així com us heu d'adreçar a les bèsties. Us apropareu a l'animal, acariciareu el seu cap, l'esquena i li direu: “Et dono les gràcies, em dones una gran lliçó. Em vull assemblejar a tu un dia i poder, jo també, servir de manera desinteressada.” Qui són aquells, entre vosaltres, que haurien acceptat la condició d'una bèstia? Per tant, els animals posseeixen qualitats excel·lents.

De la mateixa manera, darrere les plantes es troben éssers raonables que ofereixen serveis als homes. Un home que conec m'ha explicat la següent experiència. Un dia, caminava per un gran i llarg camí entre camps. Fent camí, li va agafar gana i set i va tenir el desig d'almenys humitejar-se els llavis. Va albirar un perer al costat del camí i s'hi va acostar amb l'esperança de trobar alguna fruita. Però no va poder veure ni una sola pera. Quan va decidir reprendre el camí, una petita ràfega de vent va sacsejar les branques del perer i va escoltar que quelcom queia al seu costat. Era una bella pera, ben sucosa. Content, es va ajupir per agafar la pera i calmar la seva set. Direu que va ser per casualitat que una fruita havia restat a les branques. No, era la Providència divina.

La Providència existeix en el món. El camí per on avancem està ple de béns. Déu hi ha posat tot allò que necessitem. En tot home, ha amagat algun bé per a nosaltres. Arreu on anem, ja sigui cap a les fonts, cap a les plantes, cap als animals, arreu hi ha un bé destinat per a nosaltres. Sapiguem

donar gràcies! Vosaltres, vosaltres deixeu el bé de costat, no l'agafeu pas, busqueu una altra cosa. I com que no veieu els béns que us són proposats, dieu: “Res és bo en aquest món, he envellit, els meus cabells s'han emblanquit, enlloc he vist el diví.” És a dir, que només vosaltres sou divins, sou uns sants, ningú està al vostre nivell. Tota la gent és dolenta, només vosaltres sou bons... L'univers sencer es troba en Déu. Tot en Ell és magnífic. El mal del qual us queixeu no és més que l'expressió d'una impuresa en l'home. Des que els homes no viuen segons el diví, conserven una impuresa, una impuresa interior que és la que els fa sofrir. Que haurien de fer per alliberar-se'n? Que donin gràcies per tot el que els arriba a la vida i que treballin sobre ells mateixos.

Avui, poca gent sap agrair. No obstant això, existeixen exemples, tant en la vida religiosa com en la vida ordinària, on es demostra la gratitud de l'ànima humana. Quan els apòstols van passar per grans patiments i quan van rebre cops, van donar gràcies i van glorificar a Déu. Un infant agraeix a la seva mare quan ella el corregeix? Ell plora i es queixa, està descontent. Un fill es queixa quan el seu pare el pega. Però quan l'Apòstol Pau va rebre nombroses trompades va dir: “Em lloo a mi mateix pels meus patiments.” Doneu gràcies per totes les coses i no us deixeu enganyar per les manifestacions exteriors de l'home. Vosaltres podeu llegir una carta ben escrita, però que no té cap sentit. Un altre haurà traçat de manera maldestra lletres desiguals, però la carta té un contingut. Quina de les dues cartes serà preferible? De què serveix una filla bonica incapaç de dir una dolça paraula? De què serveix una filla bonica incapaç d'amassar un bon pa? Ella farà un pa que posarà la gent malalta. Un familiar a qui li toca cuinar pot convertir en perjudicials els plats que prepara. Com? Impregnant-los de mals pensaments. Ell cuina mentre remoleja, descontent de la seva feina. Diu: “És a mi que em toca fer-ho?” Doncs no és així com cal preparar els plats.

D'on ve el sofriment? La via per on caminem avui està recoberta de fang. La gent que hi ha passat abans que nosaltres l'ha embrutada i l'ha deixada empastifada. Caminem darrere d'ells i ens embrutem. Si els homes que hi han passat abans de nosaltres l'haguessin empedrat i inclinat una mica per permetre que l'aigua hi circulés, el camí estaria net. Però han deixat tota mena de porqueria darrere d'ells. El búlgar hauria de treballar sobre ell mateix per assolir una gran pulcritud. Quan vaig viatjar per Bulgària per fer observacions científiques, vaig remarcar que els més curiosos eren els habitants d'Elena (Vila del centre dels Balcans). Quan s'apropa el diumenge, ho netegen i ho renten tot, no només les seves habitacions, també els carrers davant de casa seva són escombrats i netejats. Quan s'entra a les seves estances, hom s'hi troba tant bé que es treu les sabates per evitar embrutar-les amb fang. En altres llocs, és té el costum d'entrar als llocs amb les sabates recobertes de fang i brutícia i hom ho embruta tot a cada pas. Després, hom s'excusa dient segons el costum: “És per aportar-vos la “baraka” (benedicció). Que el Senyor ho transformi tot en bé!” No us heu d'excusar pas. Preneu un recollidor i una escombra i netegeu el que heu embrutat. D'aquesta manera, l'ofensa és també una mena de fang que heu de saber netejar. Algú entra a casa vostra, us ofèn i després us diu: “Perdoneu-me si us porto una mica de fang. Que això us doni sort.” A vegades és una petita ofensa, a vegades és gran.

Diem d'algú que és ignorant, la gent li diu que no sap tocar cap instrument. I ell creu que és una gran ofensa. Si un pare li diu al seu fill “el meu porc gros”, aquest no s'ofèn pas. Perquè el pare li diu al seu fill: *chopartché* ? *(És una manera afable en búlgar de dir “el meu porc gros”, sense sentit ofensiu.) Perquè no l'anomena pas el meu xaiet? Quan li diu, el pare li dona un cop amical a l'esquena i el fill comprèn el sentit de la paraula: *chopartché*. Cho+pari, i pari, en búlgar, significa diners; el fill guanya diners, és instruït, serà banquer, esdevindrà ric. Disposarà del seus diners. Qui no compregui l'ús del mot *chopartché* ofendrà a aquell al qual li dirà; qui el comprendrà, dirà que *chopartché* és aquell que aporta diners.

Jo us dic: hem d'agrair a Déu pels ulls que ens ha donat, per les orelles que ens ha donat. Donar

gràcies per la boca que ens ha donat, pel nas, les mans, els peus. Hem d'estar agraïts també pel cor i l'intel·lecte que ens han estat donats. Com hem de donar gràcies? Suposeu que un gran violinista, un virtuós arriba a casa vostra per tocar. És hivern. La sala s'ha d'escalfar. Si la gent és negligent i no es preocupa d'escalfar la sala, el violinista no podrà tocar. Però si saben el que cal fer, escalfaran bé la sala, la prepararan per acollir-lo, hi posaran un bon piano per acompanyar-lo, l'afinaran, i només aleshores, convidaran al violinista a tocar. Quants entre vosaltres, avui, escalfeu la vostra sala divina perquè el Senyor hi entri i toqui el seu violí? Us pregunteu: "Com doncs? Nosaltres caminem per aquesta via ja fa vint o trenta anys i encara no hem arribat a complir les condicions perquè l'Esperit de Déu vingui a nosaltres?" - Jo fa uns quants milers d'anys que estic preparant les condicions, i sento que encara no sé res i vosaltres que treballeu des de fa uns vint o trenta anys, creieu que ja ho sabeu tot.

Existeix un antic saber, el del mercat ambulant on es venen coses velles de segona mà, velles sabates, vells vestits arrugats i foradats. Jo veig en el món religiós, un gran nombre d'entre vosaltres vestits amb aquestes resquícies. Us donaré un consell: no porteu pas els vells vestits religiosos! Anireu a buscar el millor vestit teixit amb una tela excel·lent i us el posareu. El que és antic ja ha viscut el seu temps. El nou us condueix a la resurrecció.

Avui, espereu la resurrecció. Trobeu a la vostra vida com a mínim un dia en el qual heu servit a Déu com cal. El dia més preciós de la vostra vida haurà estat aquell en el qual no heu pensat en res més que en Déu. Què vol dir haver pensat en el Senyor? Això vol dir que heu estat tan perspicaços que heu percebut el més petit desig del Senyor i heu acomplert el seu treball. Déu no pot baixar fins a la terra, us toca a vosaltres completar el seu treball. Algú està malalt, prega al Senyor perquè el seu camp sigui llaurat. Déu no disposa de bous per baixar amb ells i llaurar el camp del malalt, ets tu qui anirà a fer aquesta feina en el seu lloc, aniràs a llaurar el camp del teu veí. Un infant pobre prega al Senyor perquè li enviï roba per no patir fred. El Senyor no enviarà pas a la terra un àngel que portaria la roba als pobres, ets tu que t'has d'aplicar per percebre el Seu desig i els has d'ajudar.

Dues ànimes es barallen, combaten en nom del Senyor, has de venir i reconciliar-les. He vist a pares pegar als seus fills. He vist a fills pegar als seus pares. El pare prega i el fill prega perquè vingui aquell que els podrà reconciliar, que els hi podrà dir què han de fer. El Senyor no baixarà sobre la terra, tu mateix aniràs a acomplir el seu treball.

Ahir, una germana em va venir a veure. Jo llegia una pàgina d'un llibre. Li vaig dir: escull també la teva pàgina. Ella va triar la pàgina cinquanta-dos. Li vaig dir: has escollit dues mares perquè et parlin, però la mare ignorant, el número cinc, l'has posada en primer lloc, i la mare sàvia, el número dos, en segon lloc. Ara has de canviar el 52 pel 25, ja que aquest és l'ordre diví. Això vol dir que posaràs en primer lloc la mare sàvia i a continuació, la mare ignorant. El número 52 expressa l'ordre humà. La mare ignorant es troba en primer lloc i aquella que sap, en segon lloc, ella és la que ve a rectificar les coses.

En un poble búlgar, un jove es va enamorar d'una noia. Ell en parlava sovint al seu amic lloant la gentilesa i el domini sobre si mateixa de la seva promesa. Un dia, va convidar el seu amic a casa de la seva promesa per mostrar-li les seves qualitats. Ella els va rebre amablement, va parlar amb ells una estona i els va proposar prendre algun refresc. Quan portava la safata, el seu promès la va fer ensopegar expressament per posar-la a prova. La safata va caure, els gots i els plats van caure a terra, però ella els va recollir amb calma i sense dir una paraula. Quan va anar cap a la cuina a preparar el cafè, el promès va dir al seu amic: has vist bé el seu domini, malgrat el mal que li he fet, ella no ha perdut la seva serenitat. Però, plena de consternació i enuig, la promesa va posar en una tassa de cafè sal enlloc de sucre. El seu promès va rebre la tassa ensucrada i l'amic la tassa salada.

El promès va beure el seu cafè amb plaer, el seu amic amb prou feines va poder empassar-se el seu, però no es va atrevir a dir res al seu amic. Quan es van casar, les coses van anar pel mal camí. No restava res de la serenitat ni de la gentilesa de la seva promesa. “On han anat a parar la teva serenitat i el teu domini?” li va preguntar el marit. - “Hauries d’haver vingut a la cuina per veure què feia plena de ràbia per haver-me fet caure la safata; vaig rossegar la taula amb les dents.” - A vosaltres també, us dic avui: estigueu atents i no poseu sal al cafè. Sapigueu retenir la vostra ràbia.

Es diu a les Escriptures: *“Ningú ha vist mai a Déu.”* Això vol dir: ningú no pot veure a Déu sense amor. El seu fill primogènit ha comprès que només l’amor té el poder que revela les coses. Quan veieu a Déu, esdeveniuen semblants a Ell. *“I Déu va crear l’home a la seva imatge i a la seva semblança.”* La “imatge” i la “semblança” volen dir que l’home ha d’estimar com Déu estima. Us deixo aquest pensament: estimeu com Déu estima. Toqueu com toca el millor músic. A un bon músic no li cal preguntar als altres si ha tocat bé. Si toqueu bé, tothom estarà content de vosaltres. Si us toca cuinar, ho fareu bé i amb cura; posareu mantega fresca, unes bones patates i cebes excel·lents. L’aliment ha de ser immillorable. Si sou sastres, fareu vestits perfectes, sense errors, per tal de que qui els porti pugui estar content. Si sou sabaters, fabricareu belles sabates confortables. I quan us creuareu amb un home, li direu les millors paraules. Quan anireu a veure un malalt, li direu les paraules que el poden reconfortar i guarir-lo de manera que es pugui aixecar per treballar el seu camp. A un home pobre, li direu que s’enriquirà. A una noia jove li direu que serà bella i tindrà infants formosos. Digueu als homes el millor que sabeu.

Us pregunteu: “El que jo diré s’acomplirà?” Parleu amb amor i no dubteu pas, aleshores el que direu s’acomplirà. El Senyor ens demana ajudar els altres de la manera més raonable. Si dieu a algú que no serà mai un home, no hi guanyareu res. Els pensaments negatius provenen d’una vida humana distorsionada. Dos impulsos es retroben a la vida humana: la llei i els diners. La noia jove és bella, representa els diners. Ella gaudeix de bona salut, plena d’una força magnètica, encara representa els diners. Si la noia jove serveix la llei, ella sap treballar, representa els diners. Una noia jove i bella disposa de diners, ella és lliure, ella té vestits preciosos. La llei exigeix el treball de l’home, els diners li permeten ser lliure per reposar-se.

Un príncep japonès volia estudiar com es viu als Estats Units. Va demanar a una família americana que li trobés feina de servent. Va treballar com a criat durant dos mesos. L’americà estava molt content d’ell. Durant el seu temps lliure, el príncep estudiava la gramàtica llatina. Llavors, va deixar la rica família americana. Havia agafat el lloc d’un servent obeint la llei, va deixar el seu amo seguint la llibertat. Desitjo que vosaltres també comenceu a estudiar la gramàtica de l’amor. Si un jurat us fes passar avui un examen d’aquesta gramàtica, no us aprovaria pas.

Dos savis vivien antigament a la Xina. Un d’ells era un exemple de paciència. Tots els que anaven a casa seva eren ben rebuts. Un captaire hi va anar vint-i-nou vegades i, cada vegada, el savi el rebia amb paciència i amor. El segon savi intentava imitar el seu veí, però no hi arribava pas. Des que el mateix captaire es va presentar diverses vegades seguides, a la cinquena vegada li va dir: “Has sobrepassat la mesura. Comprendria que vinguessis una, dues, tres vegades inclús, però cinc vegades?” - El pobre li va respondre: “Tu no pots igualar a l’altre savi, estàs ben lluny d’ell. L’he visitat vint-i-nou vegades i sempre m’ha rebut amb bona disposició. A casa teva he vingut cinc vegades i ja has demostrat una manca de paciència.” Què diu el Crist? Quants cops al dia cal perdonar a un germà? Set vegades setanta-set.

Aleshores recordeu: tot el que feu per als altres, no ho feu només per als altres. La vostra acció es dirigirà cap als altres, però el guany tornarà a vosaltres. Així és la llei. D’aquesta manera, si voleu tenir èxit, feu el bé i el bé tornarà a vosaltres. El mal i el bé que feu als altres tornarà a vosaltres. La

primera cosa a saber és que hem d'anar al cel amb un capital adquirit. El que farem per a Déu ens serà retornat i ens alliberarà. Això significa que serà l'amor de Déu el que ens elevarà quan arribi.

Sense amor, no s'aconsegueix res. L'amor ho transforma tot en bé. Quan estimem a Déu, el seu amor transforma totes les faltes en pedres precioses. L'amor que s'allunya a causa d'un error, no és pas el veritable amor. L'amor és una força poderosa i immensa. I per això es diu a les escriptures: *“Tot el que arriba als qui estimen a Déu, Ell ho transforma en bé.”* Aquest verset està relacionat amb aquells que estimen a Déu i que ho suporten tot amb paciència. La paciència és una gran ciència. S'hauria d'ensenyar tal com s'ensenyava la música. Poc nombrosos són els que tenen paciència. Quan vingui la pau, un dia us tocaré la música de la paciència. Vosaltres no coneixeu pas la música de la paciència. He escoltat cançons d'amor i només he trobat tres ànimes que hagin cantat amb amor. Si tenim una oïda desenvolupada, podem escoltar el cant diví. Amb una oïda ordinària, no podem percebre ni transmetre el que diuen els rius, el que diuen les flors, el que diuen els ocells. Si cantem amb amor a un home malalt, es guarirà. Les vibracions de l'amor són tan poderoses que el malalt oblidarà el seu mal. Si canteu i es posa a gemegar, no heu cantat amb amor.

Tot home que estimi veurà a Déu, qui no estimi no veurà pas a Déu. Veure a Déu, és el paradís. No veure'l, és l'infern. Desitjo que pareu atenció quan Déu us parli interiorment. Que l'escolteu bé i que ho transmeteu amb exactitud. Us recomano la música com a mètode educatiu. Quan el violinista toca, ell parla i el públic escolta. Hi ha violinistes que guareixen amb la seva música: un músic pot guarir deu ànimes sobre cent, un altre o un tercer vint, trenta, quaranta, cinquanta. Són pocs els que poden guarir tots els malalts. Es considera un bon músic aquell que pot guarir setanta-cinc ànimes sobre cent.

Avui, us trobeu en èxode en el poble de Martchaëvo i us queixeu sovint de la falta de confort i de l'estretor. Davant meu s'aixeca un gran turó i em tapa el sol, però no estic inquiet. Em diu: “No et quedis aquí, surt a fora, el vent de l'est és ben fred, surt al sol.” Joves i vells passen pel carrer i canten. Alguns mentre passen em diuen: “Eh! Eh! Que fas aquí? Quan vindràs a predicar? Nosaltres ens hem perdut en la beguda, vine a parlar-nos una mica!” Jo dic: hi ha molta feina al món. Aquí, estem de vacances, de repòs. Ben aviat, les vacances acabaran i començarem un nou any escolar. Tornarem a l'escola per estudiar. Ens hem d'equipar amb forces noves i un nou impuls. Això nou que ens serà ensenyat, rebem-ho amb joia. Això arribarà ben aviat. Els apòstols deien: *“Ben aviat vindrà el Regne de Déu.”* Ara, arribarà quelcom que només Déu pot accomplir. Esperem l'arribada d'allò que ningú altre pot fer, excepte Déu. El que farà aporta el bé. L'amor s'ha de manifestar tal com Déu mateix el manifesta. Que cadascú de vosaltres transmeti l'amor tal com Ell el comprèn.

Els habitants de Martchaëvo volien tenir electricitat al poble. Han hagut de donar coure per fer els fils elèctrics. Aleshores, els hi han instal·lat els fils, però també comptadors. Més tard, els hi han mancat transformadors. S'han topat amb molts obstacles. Els habitants de Martchaëvo encara no estaven llestos per la llum. Els hi deien: quin sentit té donar-vos el corrent elèctric si l'hem de tallar i restablir moltes vegades durant una mateixa nit? Perquè fer un treball inútil? Us donarem la llum quan no hi haurà més talls.

Quan vingui la Nova Llum i el Nou Amor, les làmpades ja no s'apagaran més.

Que la veritable Llum de l'Amor i de la Llibertat brilli eternament, que no s'apagui mai més.

Això, és la benedicció de Déu. Aquest, és el dia més preciós.

L'AMOR COMPRES I INCOMPRES

Quarta conferència del Mestre, celebrada el 22 de juny de 1944.
Mont Vitosha – Departament de Sofia.

De totes les coses de la vida, la més coneguda i la més desconeguda és l'amor. Quan més el compreneu, més us equivoqueu. Això vol dir que a la terra, l'amor es mou entre contrastos. Perquè és així? Això no us ha de preocupar, però és ben clar que allò que compreneu està a prop vostre i allò que no compreneu està lluny de vosaltres. L'amor és a la vegada pròxim i llunyà. L'amor pròxim és conegut, l'amor llunyà és desconegut. Si algú us pregunta: "Perquè l'amor és conegut?" Respongueu: perquè està a prop. "Perquè l'amor és desconegut?" - Perquè està lluny.

La bellesa de l'amor es troba alhora en la part que coneixem i en la part que desconeixem. Creure que podem comprendre l'amor en la seva plenitud és un error. No dubteu pas que podeu comprendre l'amor que es troba a prop vostre, però si algú us pregunta sobre l'amor llunyà, dieu que no en sabeu res, que no és per a vosaltres. Cadascú coneix l'amor que li és proper i desconeix l'amor que li és llunyà. Tothom pot aixecar una pedreta. És la part de l'amor conegut. Podríeu aixecar una roca que pesa quatre o cinc tones? No podríeu moure-la del seu lloc encara que us esforcéssiu durant deu anys. Però si la trenqueu en petites pedres, la podreu transportar d'un indret a un altre. De la mateixa manera, un home que vulgui conèixer l'amor immediatament i en la seva totalitat destrossarà la seva columna vertebral i esdevindrà un neuròtic, descontent de la vida.

No vulgueu pas carregar l'amor immens sobre les vostres espatlles. L'amor és l'única cosa que no vol ser portada. A vegades, un home vol demostrar el seu amor davant la gent. L'amor no s'exposa davant de ningú. El que els homes poden veure no és l'amor. L'amor no vol ser mostrat ni ser portat. No vol ser portat ni portar a ningú. El que porteu no és l'amor. El que us porta, no és tampoc l'amor. Si l'amor us portés, seríeu febles i si vosaltres el portéssiu, és ell el que seria feble. L'amor us considera com un nen raonable que no cal portar. Davant l'amor, les persones són nens mimats. Es pensen que són màrtirs. Els seus rostres expressen el patiment i el descontentament. Són actors que representen sobre un escenari el rol de persones que sofreixen. Perquè estan descontents? El seu Pare és ric, els compra sabates i vestits, els instrueix. Què els manca? Volen portar l'amor i que l'amor els porti. Són dues coses completament impossibles.

Ara, em preguntareu com jo comprenc l'amor. El que jo comprenc, ho guardo sempre en mi i el que no comprenc, també ho guardo en mi. Però no vull que guardeu en el vostre enteniment el que jo conec ni allò que no conec. El que jo entenc, com allò que no entenc, no és el vostre afer. Jo tampoc vull preocupar-me d'allò que enteneu ni del que no enteneu. És el vostre afer.

De què hauríem de preocupar-nos? Del que l'amor ens diu a cada instant. Quan l'amor parla, deixeu-ho tot de banda i escolteu. No escolteu pas el que diu la gent. Ningú parla com l'amor. Ni el poeta, ni el filòsof, ni el savi. Escolteu només l'amor i no el compareu amb ningú. Fora de l'amor, tot no és més que una ombra. Perquè el pugueu comprendre, primer l'amor s'ha d'obrir a vosaltres. Alguns volen explicar als altres el que l'amor els ha fet descobrir i com han descobert l'amor. L'amor no vol pas que expliqueu el que us ha dit, ni com us ha aparegut. Si té necessitat de dir quelcom a algú, se n'encarrega ell mateix. L'amor no necessita traductors. Coneix totes les llengües i si us vol mostrar alguna cosa, parla la vostra llengua i vosaltres el compreneu. Quan l'amor parla, tothom comprèn.

Nombrosos són aquells que han intentat ensenyar-me què és l'amor. Són exegetes de l'amor. Jo no vull pas fer una exegesi de l'amor. Doncs us dic: quan l'amor parla, l'heu d'escoltar. No hi ha cosa

més bonica. Què diré jo del sol? Què diré jo de la llum? Quan el sol us parli, escolteu-lo. Més val escoltar-lo a ell mateix que escoltar el discurs d'un filòsof o d'un savi sobre el sol. Allò que percebeu quan el sol brilla, el que us fa sentir la seva llum i la seva calor, és el que us dona d'ell mateix. És l'únic coneixement veritable. Els altres coneixements només són manuals sense vida, mitjans de transport. Què aprendreu coneixent quin tipus de mitjà de transport ha utilitzat un home per venir fins a vosaltres? Potser ha utilitzat un mitjà de transport o potser ha vingut a peu. El millor, encara és caminar. Però el que importa, és el fet que un amic ha arribat a casa vostra, que podeu parlar amb ell, que sabeu que us estima i pensa en vosaltres.

Passa sovint que la gent es plany i està descontenta pel fet de no ser estimats per ningú. És ridícul desitjar que algú us estimi. Aquell que us ajuda i us serveix, pot no estimar-vos? I vosaltres, podeu no estimar-lo al vostre torn? Si els homes no manifesten el seu amor amb l'ajuda mútua, quin altre amor esperaríeu encara? Direu que algú no estima per raons kàrmiques. El karma és una invenció humana. En l'amor, no hi ha karma. Quan arribareu a prop de l'amor, renunciareu a tot el que sabeu. I fareu silenci dels vostres sofriments. L'amor no suporta pas que hom parli del passat ni del futur. Tan sols parla del moment present. L'amor no permet cap exegesi sobre ell.

Recordeu-ho: per damunt de tot, és l'amor el que us parla a cada instant. Els que no comprenen l'amor creuen que Déu està enfadat amb ells. És el reflex del seu estat; aquest es reflexa sobre el rostre de Déu com en un mirall, són ells mateixos i pensen que és Déu qui està enfadat. Pensar que Déu pugui enfadar-se és un error; mai s'enfada ni s'enrabia. Es diu: "*Déu és amor.*" Quan estem enfurismats, creiem que és Déu qui s'enfada. Això és un reflex. La ràbia no té lloc en l'amor ni fora de l'amor. Si la ràbia intenta penetrar en l'amor, és expulsada fora, i ella no pot fer res més que donar voltes a l'exterior de la casa de l'amor. L'amor no dona mai corda a la còlera. La deixa a fora com la seva servidora. Vosaltres també, quan esteu enfadats, doneu voltes a la casa de l'amor. Sigui quina sigui la vostra ira, l'amor no us rebrà pas a l'interior de casa seva. Per penetrar a l'interior, heu de renunciar a la còlera, heu d'abandonar-la.

Una de les característiques de l'amor és la bondat envers tots els éssers vius. Direu que algú es comporta malament amb vosaltres; això demostra que es troba fora de l'amor. L'amor determina la posició de tots els humans. Però només un de sol podrà ocupar el primer lloc; així és l'ordre de les coses. En la vida material, tothom no pot estar a les primeres places. Són nombrosos els que ocupen el primer rang en una representació teatral? I què guanyen els que s'hi troben? Si un vell s'asseu al primer lloc, es tornarà jove? Fins i tot si s'asseu al primer lloc, un vell seguirà sent vell. Fins i tot assegut al darrer lloc, un jove seguirà sent jove. Què preferiríeu vosaltres: seure al primer lloc i ser vells o seure al darrer lloc i ser joves? Bona part dels que seuen als primers llocs cerquen l'amor incomprens. Els que seuen als darrers llocs cerquen l'amor comprens. Mentre estiguen al primer lloc, no comprendreu pas l'amor, quan us trobeu al darrer lloc, començareu a comprendre'l. Poca gent entre els que tenen una situació social elevada comprenen l'amor. Només els infants comprenen l'amor. El Crist diu: "*Si no us torneu com els petits infants, no entrareu pas en el Regne de Déu.*" Sabent això, no lluiteu pels primers llocs.

A vegades es diu que un home té molt d'amor i que un altre en té poc. Això són consideracions humanes contemporànies. Com podem reconèixer quan l'amor parla? Aquells a qui parla l'amor són rebuts per tothom. Aquells que transmeten l'amor tenen un enllaç amb tots els homes i tothom els comprèn. Si no mostreu amor, us sentiu abandonats per tothom. L'amor no abandona a ningú. Quan no compreneu l'amor, us allunyeu d'ell i dieu que us ha abandonat. És un error. Així, una dona es queixa, a vegades, que el seu marit la colpeja, ella està descontenta i el vol deixar. On es troba el mal quan algú us colpeja? Si un violinista no colpegés les cordes del seu violí amb l'arquet no en sortiria cap so. Quan us queixeu de que algú us colpeja, us referiu al so d'una bateria en el qual falta

la música. És tocar inconscientment, sense comprendre. En una música conscient, els tons i els acords són harmoniosos.

Els contemporanis pateixen per coses no compreses: un amor incompres, una música incompresa, un descontentament incompres. D'aquesta manera, quan penseu que dues ànimes us estimen simultàniament, neix un descontentament que no compreneu pas. En un moment donat, només podeu ser estimats per una sola persona. Si les dos us estimen simultàniament, inevitablement naixerà la disputa i la insatisfacció. Els malentesos entre els homes provenen d'una incomprensió interior de l'amor que desitja ensenyar-los la manera de viure en l'entesa i la pau.

Un jove estima una noia, es casa amb ella, però la noia està descontenta d'ell i vol llençar-se a l'aigua per ofegar-se. Perquè es vol llençar a l'aigua? - Perquè ella és un peix, descendeix dels peixos. El marit és un cranc, la dona un peix, i no s'entenen. El peix és atret per l'aigua, el cranc vol arrossegat-lo fins a la costa i finalment la seva vida comuna s'arruïna. La dona vol que el seu marit entri a l'aigua, en canvi ell vol portar-la cap a la terra i cap dels dos cedeix. Qui dels dos està en el bon costat? El que surt de l'aigua. El peix comprèn l'amor proper: el que es relaciona amb ell. El cranc vol comprendre l'amor llunyà, l'amor incompres. Per aquesta raó el cranc camina cap enrere. S'ha preocupat d'una qüestió que ningú no ha arribat a resoldre. Els crancs han escrit molts llibres sobre l'amor incompres i cap d'ells ha trobat la solució.

L'apòstol Pau, ell també, va esclarir el problema de l'amor, va descriure les seves propietats que poden ser aplicades. Hi ha gent que es pensa que sap moltes coses, que coneix moltes llengües, però l'apòstol troba que tot això és efímer. Diu: *“El do de llengües cessarà, el coneixement desapareixerà, perquè actualment coneixem parcialment.”*

L'única cosa que perdurarà pels temps eterns, és l'amor que parla. La nostra tasca és escoltar-lo. Quan l'amor parla, hem de mostrar paciència per escoltar-lo fins al final. L'amor ve a nosaltres tot sol; hem de copsar el moment en el qual ens visita. Pot venir avui, demà o d'aquí un any. Pacientment romandreu esperant. Sigui quin sigui el retard de la seva vinguda, esperareu com si només haguéssiu esperat una hora. L'amor escurça el temps. El que perllonga el temps, és l'amor incompres. El que l'escurça, és l'amor compres.

Tothom es pregunta: “Perquè no comprenc l'amor?” - Perquè el vols portar. - “Perquè no comprenc l'amor? - Perquè vols que ell et porti. Les dues coses són impossibles. Si l'amor et porta, seràs feble; si tu el portes, és ell el que serà feble. Ara, el que és totpoderós, immortal a l'univers, és l'amor. I si ets tu el que ets portat per l'amor, seràs un home mortal. Si l'amor et porta, seràs incapaç d'exercitar-te. En canvi, si camines amb l'amor i sempre l'escoltes, ho comprendràs tot i adquiriràs el coneixement que prové de l'amor. Però si t'imagines, ni que sigui un instant, que ningú no comprèn l'amor tan bé com tu, perdràs tot el que hakis adquirit. L'amor no tolera pas la comparació. Tots aquells a qui parla l'amor, el comprenen. Quan ell et parla, tu també el comprens. Quan et parla i penses que no el comprens, ets tu mateix el que caus en una contradicció.

Quina és la causa de les condicions morals i socials que regnen avui a la vida dels humans? La causa és la incomprensió dels humans. Volen ser portats per l'amor i volen portar-lo. Creieu que una mare que porta el seu infant ja posseeix l'amor? L'amor maternal no es troba en el fet de portar el seu fill. Es troba en un altre lloc. Creieu que un bandit quan porta els diners robats posseeix l'amor? De la mateixa manera, una mare pot portar el seu fill sense tenir amor. Un infant, és una caixa plena d'or que la mare ha agafat en algun lloc i la porta. L'infant pertany a algú altre, ha estat robat. Qui no ha estat robat ha de caminar ell mateix. Si porteu alguna cosa, vol dir que l'heu robada. Dieu: *“Això són històries que no tenen cap sentit.”* - No. Estem parlant de coses substancials. El real és

allò que vosaltres no porteu, però que camina per ell mateix i us escolta. Les altres coses no estan malament tampoc, però no són reals. No està malament que un bandit porti or. No està malament que una mare porti el seu fill, però el que ella té en el seus braços, no és encara l'infant mateix. Ella porta tan sols els seus vestits i ja sent el goig que se'n deriva. És sempre agradable per a un vestit el fet que el porteu? Això és una altra qüestió.

“L'amor no mor mai. Les altres coses passaran. Les profecies s'acabaran, les llengües cessaran, el coneixement desapareixerà. Però quan allò que és perfecte vindrà, el que és parcial desapareixerà. * (Aquesta cita i la següent es troben a la primera carta als Corintis, capítol 13). “Però quan em vaig convertir en un home (és a dir: després de comprendre l'amor pròxim), vaig fer desaparèixer allò que pertanyia a l'infant, perquè avui veiem de manera obscura, com en un mirall, però més endavant, veurem les coses cara a cara.”

Alguns cerquen l'home que podrà servir-los de model d'amor. No cerqueu pas un model. L'amor s'expressa a través de tots els homes. L'amor és l'única cosa que no necessita traductors ni representants. L'amor és l'única força que comprèn a tothom i que tots comprenen. No existeix cap litigi entre l'ànima humana i l'amor. En aquest vincle, hi ha sempre i des de tots els angles una entesa perfecta. Si quelcom d'incomprensible entra en l'amor, ve de l'exterior, com alguna cosa estrangera. Així, l'única cosa que compreneu és l'amor, i l'única cosa que us comprèn, és l'amor, però generalment, l'amor és l'única cosa que no compreneu pas i l'única cosa que no us comprèn. Quan l'amor no us comprèn? - Quan intenteu portar-lo. Podeu portar la terra a les vostres mans? Podeu convidar el sol a casa vostra i instal·lar-lo a dins? És impossible. Deixareu el sol lluny, al lloc on es troba. El petit raig de llum que rebeu d'ell ja us és suficient, és el que podeu comprendre. Al gran sol, només podreu acostar-vos-hi vosaltres mateixos. Si el convideu a venir a casa vostra, desitgeu el que, en el món, és incomprensible.

Dieu: “Per què he estat tan ignorant?” - Alegra't d'haver estat ignorant. Qualsevol saber seria per a tu el més gran dels mals. L'infern està creat pel pensament dels homes que creuen saber-ho tot. El paradís està creat pel pensaments dels homes que són conscients de saber poca cosa. Així, el paradís és un lloc on es saben ben poques coses de l'infern, el lloc on en saben moltes. Algú diu: “Com en sóc de savi! Com he fet anar el cap!” - Quan ho saps tot i pateixes, és l'infern. Perquè sofreixes? Perquè saps massa.

No es tracta de que rebent allò nou en el món, us vestiu amb la nova roba i llenceu directament allò que és vell. Us vestireu amb allò que és nou només quan arribi el vostre dia de Pasqua. Quan caureu en una gran contradicció, us vestireu amb la roba nova; quan us arribarà el patiment, us vestireu amb la roba nova i, així vestits, l'anireu a trobar.

“Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic, per tal de que tots els que creguin en Ell no morin pas, sinó que tinguin la vida eterna.” (Evangeli de Sant Joan, 3-16). Déu ha estimat tant el món que ha enviat l'amor a la terra per ensenyar als homes com cal viure. Quin és aquest amor que us ensenyarà a viure segons Déu? - Aquell que no podeu portar, aquell que no pot pas portar-vos.

Com heu anomenat la conferència que vam tenir ahir? - “L'expedient del fiscal.” Us vaig explicar que les vostres contradiccions, siguin les que siguin, no es poden resoldre si continueu vivint de la manera en la que ho feu. Res us podrà reconciliar si viviu així. Els malentesos, les disputes apareixen entre vosaltres. Un pensa una cosa, l'altre, el contrari. Una germana pretén haver iniciat una altra en l'amor. La segona ho nega. No tenim cap necessitat d'un amor com aquest. No és més que una serventa de l'amor la que indueix en error, la que no diu pas la veritat. No hi ha res més

sublim, més gran que l'amor. Mentre l'amor us parla, ho teniu tot a la vostra disposició. I si l'amor para de parlar-vos, us pot arribar el patiment més gran. Ja que si no us parla més, allò que concebreu serà només resultat de les concepcions humanes.

Quan l'amor comença a parlar-vos, obre davant vostre totes les portes i el comenceu a comprendre. Quan tanca les portes, de sobte la vostra comprensió s'atura. Si el que és petit és comprès, les portes s'obren; si el que és gran resta incomprès, les portes es tanquen. On les portes estan tancades, l'amor és absent. No truqueu a les portes tancades. Quan les portes estan obertes, l'amor és present.

Tota porta tancada parla de l'amor incomprès. Tota porta oberta parla de l'amor que és comprès. Desitgem ser savis, rics, forts. Aquesta és la història de les portes tancades, d'un revestiment exterior sense relació amb l'amor. Creure que els homes poden estimar-vos només pel vostre saber, és ser un servent de l'amor. El saber no et conduirà pas a l'amor. L'amor no el necessita. El coneixement tan sols és un mitjà de transport. L'amor us visitarà ell mateix, us parlarà ell mateix. Us parlarà i vosaltres escoltareu, sense intentar muntar en el seu carro. Existeixen molts carros en el món, l'amor no en posseeix cap. És l'únic que prescindeix de mitjà de transport. Perquè és així? Ningú ho sap; jo tampoc. Així, no us puc explicar perquè pateix la humanitat, però puc comprendre el seu patiment. Jo no sé perquè algú colpeja el cap d'un home, però sento la seva situació. Quin coneixement adquirirà, jo no us el puc transmetre, de la mateixa manera que els coneixements que he adquirit i que estan en el meu cap, no els puc transmetre als altres, com no us puc transmetre el meu amor, com vosaltres no em podeu lliurar el vostre. Aquestes són comprensions específiques de cadascú.

Vet aquí una cosa important: quan l'amor es troba entre nosaltres, ens comprenem, quan l'amor ha marxat, arriba la incomprensió. Més val que sigui lliure de marxar. Alegreu-vos quan marxa, alegreu-vos quan torna. Que la seva vinguda, com la seva marxa, sigui per a vosaltres una font de joia. Ell és encara l'únic que pot causar joia en la seva vinguda i en la seva marxa; sobretot no penseu que la joia és més gran en un cas o en un altre. La joia és la mateixa quan l'amor ve i quan se'n va. Quan l'amor arriba, sou com una mare que porta el seu infant als braços. Quan marxa, l'infant s'ha fet gran, parla i va a l'escola. Mentre porteu l'infant, només és un ignorant. Des de l'instant en què el poseu a terra, l'infant camina lliurement, s'allunya de vosaltres, s'instrueix i comença a aprendre.

Us dic: mentre l'amor us porta entre les seves mans, no us podeu instruir pas i resteu uns petits infants ignorants. Com que fins ara heu estat portats per molta gent que us ha parlat de l'amor, ara és la vostra hora de caminar, d'escoltar l'amor que us parla a vosaltres i instruir-vos. Supposeu que us trobeu en un món on us parlen del sol, sense que el pugueu veure. Creieu que podreu fer-vos una idea del sol en tots els mons? És només des del moment en què el veureu i copsareu la seva naturalesa que el podreu comprendre i dir: ara, coneixem la realitat. Tota espelma té el seu lloc, però l'espelma no pot substituir mai el sol. El vostre amor mai podrà reemplaçar el sol de l'amor.

“Coneixem parcialment, profetitzem de manera imperfecta.” I encara: *“Tots, vivim i ens movem en Déu.”* El Senyor ens ha donat la llibertat de viure en Ell. Ell, no s'enfada mai contra nosaltres. Ens castiguem a nosaltres mateixos i creiem que el càstig ve de Déu. Un marit colpeja la seva dona i ella pensa que Déu ho ha permès. La dona estima el seu marit, ella també creu que és a causa de Déu.

Cal estimar a tota mena de gent? Els estimareu i a cadascú donareu quelcom. Supposem que heu de visitar mil persones, estareu amb cadascuna cinc minuts. Disposeu de ben poc temps per a

cadascuna d'elles. Algú té el dret de retenir-me més temps? Que s'alegri dels cinc minuts que li han estat donats. Si l'amor ha donat cinc minuts a cada home, me n'ha de donar deu? Si voleu rebre'n més, esperareu a que l'amor hagi visitat primer les mil persones, després, us visitarà de nou quan torni. El que dirà als altres no us concerneix pas. Ocupeu-vos d'allò que us dirà a vosaltres. L'amor és lliure de transmetre-us allò que diu als altres, però vosaltres no teniu el dret de preguntar-ho. El coneixement que cadascú rep de l'amor li és propi. Ell es transmet d'una manera particular i cadascú només en rep la seva part.

“Coneixem parcialment i profetitzem de manera imperfecta, però quan l'amor vingui, el que és imperfecte serà abolit.” Aleshores, tot serà descobert. Direu: “Els meus ulls s'han obert, el meu cor s'ha obert per comprendre l'amor.” L'amor aporta la resurrecció. Si ressusciteu, esdevindreu immortals.

“Tres coses resten ara: la fe, l'esperança i l'amor, però la més gran de les tres, és l'amor.” L'esperança està vinculada al món físic, la fe està vinculada al coneixement, al món espiritual, mentre que l'amor està vinculat al món diví. L'esperança és el menjador on us alimenteu agradablement i amb dolçor. La fe és l'aula on apreneu. L'amor és la llibertat. Si assoliu l'amor, caminareu per on vulgueu i tant com vulgueu. Visitareu la lluna, el sol i les estrelles i quan ja en tingueu prou, podreu tornar a l'aula. I, quan ja en tindreu prou de l'aula, entrareu al menjador. Si espereu, viviu en el món físic. Si creieu, viviu en el món espiritual. Si estimeu, viviu en el món de l'amor, en el món diví. Visqueu segons allò que compreneu. Això vol dir: visqueu segons la llei de l'amor, visqueu segons el que us han ensenyat, visqueu com la núvia amb el seu vestit de noces. Visqueu com la jove casada amb el seu marit, els dos porten a les mans la bandera del casament, la trenquen en quatre parts i la llencen a les quatre direccions del món. Això vol dir que els nous nuvis poden escollir anar a viure cap a l'orient, cap a l'occident, cap al nord i cap al sud. Aquell que viu segons la llei de l'amor té el dret de viure per tot arreu, als quatre racons del món.

Quan us he parlat de l'amor, els núvols han desaparegut i ha sortit el sol. Si no n'hagués parlat, el cel seguiria estant tapat. Alegrem-nos que encara queda quelcom que ens pot fer ignorants i savis, febles i forts, descontents i contents. El descontentament ve a l'home per un enllaç kàrmic. Quan l'amor ve, totes les contradiccions humanes desapareixen. Quan l'amor s'allunya, les contradiccions tornen. Recordeu: quan les contradiccions arriben, l'amor marxa, quan les contradiccions marxen, l'amor ve.

No cregueu pas que ja us trobeu al Regne de Déu. Si un sant entra a l'infern el transforma en el paradís. Quan el Crist va baixar a l'infern, el va convertir en el paradís. Va predicar als habitants de l'infern i es van posar en marxa per seguir-lo. L'amor va entrar a l'infern i els diables mateixos van oblidar les seves contradiccions. Tot veient l'amor, els guardians que vigilaven les ànimes dels pecadors van deixar caure les armes i van oblidar la seva feina. Quan el Crist va marxar, van tornar a ells mateixos i van dir: “Hem estat estúpids. La nostra gent que havíem vigilat tant de temps ha marxat.” Alegreu-vos d'haver estat estúpids. En búlgar, a un estúpid l'anomeneu “boudala”. Boudala = Boud + Allah. Sapiguen que *Boud* (*de *Buda, il·luminat*), designa el Crist i que *Al·là*, significa Déu.

ELL VE

Cinquena conferència del Mestre, celebrada el 12 de juny de 1944.
Martchaëvo – Departament de Sofia.

L'incommensurable Amor, la Saviesa i la Veritat de Déu són el cos del seu Esperit.

Dins l'harmonia divina, tot es troba al seu lloc. L'harmonia, és l'estat de salut. Quan l'home està satisfet de la vida, es troba en la realitat; si està descontent, és el senyal d'una carència.

Quan sou infants, desitgeu ser més grans. És un error. Quan sou grans, voldríeu ser més joves, aquest n'és un altre. La vida, l'amor, ho contenen tot en ells. Desitgeu ser bells, ser-ho més que qualsevol altre; voldríeu que es digués: no hi ha ningú com ell en el món. Però vet aquí que arriba algú per competir amb vosaltres. I neix una contradicció.

No obstant, és veritat que no hi ha ningú al món que sigui com vosaltres. Tot el que existeix al món existeix en un sol exemplar. El clavell és una flor. Us diran que hi ha vint espècies de clavells. Només hi ha un sol clavell, una sola espècie. Dir que n'hi ha diverses és un error. Només hi ha una sola rosa i no existeixen nombroses espècies. Creure que n'hi ha moltes, és aferrar-se a allò que tan sols és l'ombra de la vida.

De vegades, penseu que coneixeu moltes coses. És un error. De vegades, creieu que no sabeu res, n'és un altre. Només Déu ho coneix tot. Aquell que no sap res ets tu, l'home. Que enteneu per “no saber res”? Alegeu-vos de no saber res. Quin avantatge tindríeu coneixent la malaltia o la misèria? Conèixer la mort, no és pas un avantatge per a vosaltres, ni la còlera, ni el dubte, ni l'avarícia. Aquestes són coses irrealis.

Hi ha gent que diu: “Posseeixo un gran saber, he patit molt.” En què consisteix el sofriment? Es diu: “El sofriment ensenya a l'home.” Però qui ha esdevingut ric mitjançant el sofriment? I qui ha esdevingut savi mitjançant l'adquisició de coneixements? Algú ha escrit que el mal ve del bé. És veritat. Si no compremem pas el bé, el bé es transforma en mal. Si compremem el mal, el mal es transforma en bé. Poc importa saber perquè és així. És així. Una fruita collida del seu arbre i guardada massa temps es podreix. No es fa malbé si roman a l'arbre. De la mateixa manera, tu no tens el dret de guardar massa temps una fruita sense rebre-la en tu i sense donar-li un lloc d'honor. Quan culls un fruit, menja'l. Qualsevol home patirà si cull de l'arbre de la vida un pensament diví o un sentiment diví sense consumir-los a temps. Si no es mengen pas es descompondran.

No colliu mai una fruita si no teniu fam. Collida, l'heu de menjar. No en perdeu ni una sola engruna. Mengeu-ho tot, llavors i cor, tot el que conté. No està permès obrir el pinyol. El que s'acaba de dir aquí, correspon al fruit diví.

Nombrosos són els que es pregunten: “En què consisteix el nou ensenyament?” - El nou ensenyament consisteix a llevar el sac que t'has col·locat sobre la teva espatlla.

Algú arriba i us diu que sou miserables. No us deixeu enganyar quan us diguin que sou pobres o que no teniu talent. Així, també diuen: “No és més que una gallina, està privada d'intel·ligència”. O: “No és més que una ovella, no és més que un arbre.” Us estant enganyant, són éssers intel·ligents. A vegades saben coses que els éssers humans ignoren. Tan sols ara, els erudits comencen a estudiar com les gallines ponen els ous i quines són les substàncies que utilitzen per a aquest fi. Les gallines, al contrari, ho saben des de fa molt de temps. Elles saben formar la closca i produir els seus ous. La

gallina existia abans que aparegués l'home.

Avui, estudieu amb l'ajuda de raonaments el que la gallina arriba a fer, ella no se'n preocupa. En la modesta casa de la gallina viu un ésser raonable. De la mateixa manera, l'home viu en una casa, molt més perfecta que la de la gallina. La casa de l'home és un veritable palau. El palau pot ser habitat per un home estúpid o per un home intel·ligent. Quin és l'home estúpid? - El que posa la seva confiança a la seva casa. En aquest sentit, una gallina és més intel·ligent que l'home, ella no compta pas amb la seva casa. Talment, l'home hauria de comptar amb allò que és en realitat.

On és la vostra àvia que posava la seva confiança a la seva casa? On és el vostre avi que comptava amb la seva?

“Ja no són aquí.”

- On han anat?

“Han passat a l'altre món.”

Els no han marxat amb la seva casa. La casa ha restat aquí, i pel que fa a ells, no els heu vist més des d'aleshores. Podeu descriure la vostra àvia?

“No.”

Primer, era un petit infant que no pesava més de tres o quatre quilos. Abans de ser concebuda, pesava menys d'un gram, cent milionèsimes de gram com a màxim. Vet aquí el que va ser una vegada la vostra àvia. Us podeu imaginar el vostre avi quan pesava amb prou feines cent milionèsimes de gram?

L'única cosa real en el món, és l'amor. La més petita aspiració a la vida, és l'amor. Si disposeu d'aquesta força al vostre interior, què us manca? Mengeu una fruita, percebeu la seva dolçor, i és l'amor de la fruita. Si arribeu a comprendre aquesta dolçor, és la vida.

Dieu: “Nosaltres tenim aquesta dolçor de la vida, però ens calen sabates, vestits, barrets.” Quan dieu això, corrompeu la dolçor. A vosaltres no us calen, ni les sabates, ni els barrets; són preocupacions vanes; són il·lusions. Com a objecte passatger, el barret és petit. Quan l'home neix, és petit, però el seu barret encara és més petit. Com que heu vingut sobre la terra, ja teniu tot això, no us amoïneu pas pels barrets.

Durant una època es considerava a aquells que passejaven amb el cap nu com a esmaperduts, i els que caminaven descalços com a eixelebrats. Avui en dia, els temps ensenyen a la gent a caminar amb els peus i el cap nus. Si perdeu el vostre barret, no en podeu comprar un altre i camineu amb el cap descobert. Si es desgasten les vostres sabates, no podreu procurar-vos-en unes de noves. Un jueu m'ha explicat que va vendre el seu tratge vell per 12.000 levs (*moneda búlgara*), un altre dels meus coneguts m'ha dit que acaba de comprar-ne un de nou per 38.000 levs. Qui es pot permetre avui en dia gastar tant per un tratge?

Si compreneu la llei de Déu, si L'estimeu amb un amor d'infant, la vostra vida serà ben diferent. L'amor que coneixeu és tan sols aquell que aporta les contradiccions. Si un home us estima, us pregunteu: “Només m'estima a mi, o estima també a algú altre?” Això és el més natural. Ja sigui home o dona, qui estimeu ha estimat primer la seva mare i el seu pare, les seves germanes i els seus germans, les seves tietes i els seus tiets. Tu ets el darrer en arribar d'algun lloc i voldries ser l'únic. Les pomes i les peres també les ha estimat, a elles també, abans que a tu. Si li preguntes: “Sóc jo l'únic en el món a qui estimes?”, et respondrà: “No, jo també estimo als altres.” Exigir això, és malentendre l'amor. Alegreu-vos que un home pugui estimar el seu pare i la seva mare. Si estima el seu pare, t'estimarà a tu també. Si estima la seva mare, si estima el seu germà, tu també seràs estimat. No creguis pas que ets el primer del món a qui estima. No creguis tampoc que quan tu

estimes algú, estimes per primera vegada. Això igualment seria fals. D'aquí provenen les contradiccions.

Déu és l'únic al món que t'ha estimat en primer lloc. Ell és també el primer al qual has estimat. Si primer no estimessis a Déu i si Déu no t'hagués estimat en primer lloc, no podries assolir cap coneixement, cap llum, cap llibertat. L'única vida, l'única calor, l'única llibertat provenen de l'amor que Déu ha manifestat per tu. Tota percepció de l'amor, de la llum, de la saviesa, t'ha arribat quan has començat a estimar a Déu. I seguiu repetint: "En aquesta vida he patit molt."

Nosaltres tenim un cant: "Ell ve, Ell ve." Canteu-lo. Tot provindrà de "Ell ve". Algú dirà: "Que no es canti pas aquesta cançó!" - Per què? - Perquè el que ve expulsarà a tots aquells que no han acomplert la seva llei.

Tothom ha començat a fugir i ens ha arrossegat amb la seva fuga, i vet aquí que nosaltres també fugim. Tothom fuig de l'amor que ve. Jo, us dic: com que Ell ve, hem d'anar tots a trobar-Lo. Vosaltres encara no L'heu vist venir. Només veieu els que aixequen polseguera. Arriben, llencen les seves bombes, toquen els que poden tocar, destrueixen el que poden destruir i seguidament marxen.

Aquell que ve al món aporta l'Amor. Ell aporta la Vida.

Aquell que ve al món aporta la Llum, el Coneixement, la Saviesa.

Aquell que ve al món aporta la llibertat i la veritat. Tots seran lliures en aquesta veritat. No només tots els homes, sinó tots els éssers vius. I no obstant, els homes continuen vivint encara en les seves contradiccions.

Un dia, un home bo i raonable va notar que un lladre li posava la mà a la butxaca. Ell va agafar tranquil·lament la mà del lladre i li va dir amb un somriure i sense senyal d'indignació: "Escolta doncs, amic, deixa'm més aviat posar la meva mà a la meva butxaca i et donaré més del que tu pots prendre amb la teva."

No remeneu les butxaques dels altres. No arranqueu els fruits dels jardins dels altres. Així, els infants a vegades cullen fruites al jardí dels altres i després les llencen, quan veuen que els fruits encara no han madurat. Altres cullen la fruita madura, s'omplen les butxaques i continuen tranquil·lament el seu camí. No saben pas que qualsevol robatori i qualsevol mentida tenen les seves conseqüències, fins i tot en un futur llunyà. Un bon dia, quan les desgràcies cauran sobre el cap de la gent, no sospitaran pas que es tracta de les conseqüències dels robatoris, de les mentides i dels crims d'un passat llunyà.

Recordeu-ho: tot fruit menjat sense amor, tot barret portat sense amor, les sabates, els vestits portats sense amor, condueixen a la desgràcia.

De la mateixa manera, tot barret, tot vestit portat amb amor, condueix cap a la felicitat; cada poma menjada amb amor, tot home que rebeu amb amor, aporta la felicitat. És una llei. Avui, tots nosaltres som cridats. Aquell que ve al món, arriba amb el sol llevant i marxa amb el sol ponent. Ve amb l'aigua pura que bevem i marxa amb l'aigua impura. Arriba amb l'aliment pur que preparem i se'n va amb aquell que està brut.

Desitgeu educar-vos a vosaltres mateixos. En què consisteix l'autoeducació? Esteu asseguts, reflexioneu i la més petita irritació exterior provoca la vostra fúria. Busqueu algun culpable a casa vostra per renyar-lo. Pel marit, la culpable és la dona; per la dona, el marit. Si teniu fills, el culpable

és un d'ells; si teniu un servent, el culpable és ell. Des de fa milers d'anys, els homes busquen el culpable fora d'ells mateixos. El marit, la dona, els fills, el servent, el bou, el gat, el gos, tots han estat culpables. Aleshores, qui estaria lliure de culpa? No hi ha culpable. No n'hi ha ni un de sol.

Des que us lleveu, cerqueu el vostre marit al vostre intel·lecte. Si us aporta llum, doneu gràcies a Déu. No el tracteu com un culpable. Cerqueu la vostra dona al vostre cor, doneu gràcies a Déu per tenir un intel·lecte i un cor. Encara no sabeu el que és el cor, ni quina música s'hi troba; no coneixeu pas el veritable ritme del cor.

Existeix un ritme del cor que fa feliç l'home. Si aquest ritme canvia, l'estat d'ànim de l'home també canvia. Hi ha un altre ritme en l'home, jo l'anomeno "andante". Quina tristesa, quina melancolia, quins dolors s'hi amaguen! Us turmenteu, és l'andante, el vostre estat és malaltís, és encara l'andante. Si el seu cor passa a "l'allegro", l'home reviu, treballa, s'instrueix, menja, beu. Ara, us cal l'allegro, ja heu tingut la possibilitat d'aprendre l'andante. Tot el passat, fins als nostres dies, ha estat un andante. El marit és culpable, és l'andante; la dona és culpable, és l'andante. El teu amic és un sòmines - encara l'andante. Què és l'andante a la música? La culpabilitat, l'aflicció, la ignorància. Els homes han creat l'andante, i Déu ha creat l'allegro. Els vells que ja no poden caminar han creat l'andante tot dient-se: "És més fàcil caminar recolzant-se en un bastó." I els infants han creat l'allegro. És cert que, al principi, abans de saber caminar, l'infant es turmenta. Però es tracta d'un vell que ja ha viscut 120 anys i que, tornant a ser un infant, no ha oblidat encara que va ser un vell. S'arrossega per terra i es tortura. Quan ha après l'andante, l'avi s'aixeca amb les seves pròpies cames, ha rejuenit i és l'allegro. Així, vosaltres també, per tornar a ser joves, heu d'entendre primer les regles de la marxa rítmica. L'allegro és a la natura una certa manera rítmica de caminar, una manera rítmica de sentir, una manera rítmica de pensar.

Pel que fa a vosaltres, que quan cometeu un error o algun crim, busqueu el culpable no en vosaltres, sinó en els altres, us assembleu a aquell capellà ignorant, la història del qual es remunta als temps de la dominació turca. Quan el dia de Pasqua havia arribat i era el moment de dir: "El Crist ha ressuscitat", encenia, al mig de l'església, uns carbons en un gran braser de coure i, després d'haver-lo encensat, saltava tres vegades per damunt tot cridant: "El Crist ha ressuscitat!" D'aquesta manera havia celebrat la resurrecció durant una bona desena d'anys. Però una vegada, un ciutadà estranger va entrar a l'església en el moment de la festa. En veure'l, el capellà va decidir esperar a que marxés. Però el ciutadà esperava, ell també, l'anunci de la resurrecció. La gent del poble començava a inquietar-se: "Petit pare, perquè la Pasqua triga a venir aquest any?" - "Mentre el diable estigui aquí", va respondre el capellà, "el dia de Pasqua no arribarà pas".

Perquè el Gran dia de Pasqua trigava a venir? Perquè el capellà temia que el visitant conegués millor la tradició que ell mateix. Però saltar tres vegades per damunt dels carbons ardents, no és encara la resurrecció del Crist. És fàcil saltar per sobre del braser. És difícil corregir el salt. És fàcil dir un mot ofensiu i és difícil esborrar-lo. Amb una ofensa, crees una empremta que el món invisible no accepta pas. No és fàcil esborrar una paraula. La falta no és culpa de la llengua. No hi ha males llengües, és l'home el que diu coses dolentes. De totes maneres, l'expressió no està desproveïda de sentit. Quan dieu una paraula malintencionada, per poc que ho sigui, la llengua s'hi afina com les cordes d'un instrument de música. Tal com les cordes del violí són afectades per la humitat, per la calor, pel clima, de la mateixa manera la llengua reacciona a les paraules pronunciades per l'home i pot donar un to fals. Per rectificar-la, heu de posseir l'art de l'afinador. És l'amor el que rectifica. Què és l'amor? - És un diapasó que serveix per afinar. Què és la saviesa? - Un diapasó que serveix per afinar. Mentre no hàgiu arribat a afinar la vostra vida segons l'amor, els vostres pensaments segons la saviesa i els vostres actes segons la veritat, no us podreu manifestar com a homes en el veritable sentit del terme.

Heu escoltat mai la veu de Déu condemnar algú? Heu escoltat alguna vegada que us insulti? L'únic ésser que només parla el bé, és Déu. Quan el clima sigui dolç i clar, sortiu a l'exterior per rebre la sortida de sol. Percebeu la veu de Déu? Com és aquesta veu? Dolça i lleugera és la veu de Déu. Quan les tempestes i els vents bufen a fora, la gent les atribueix a Déu. És fals. Les tempestes són causades per altres éssers. La veu de Déu, és el bé en el món, la cosa més bella i benèfica d'entre totes les coses. Les tempestes, els elements desencadenats al nostre voltant, tan sols són dissonàncies. Quan un marit s'enfada, comença a cridar, i després té la pretensió de dir que aquesta ira ve de Déu. De la mateixa manera, es diu que un pare de família representa a Déu, i que té el dret d'enfurismar-se. Però només és un pare terrestre. Un dels nostres germans que havia estat sovint corregit pel seu pare deia: "Si el meu pare no m'hagués colpejat, no hauria esdevingut un home." - En realitat, hauria esdevingut algú millor. A vegades, les correccions corporals del pare perjudiquen els infants, i altres vegades els ajuden. El que importa és que un pare eduqui l'infant i que aconseguixi millorar-lo.

Ara espereu la vinguda del Crist entre vosaltres. El Crist no pot pas venir avui entre vosaltres. Ha estat apallissat pels homes; dos mil anys han passat, però això no ho pot oblidar. Ho va suportar, era l'amor immens que tot ho suporta! Tan sols Li cal recordar com els homes El van rebre per no desitjar tornar una vegada més de la mateixa manera. "Restem una mica allunyats d'aquesta Terra", diu Ell. Espereu que Ell vingui, però, què trobaria aquí si tornés? Disputes i lluites per tot arreu. Per què escoltaria aquells que rauquen com les granotes? Ell diu: "Ja he escoltat prou el cant de les granotes."

Estiguem contents de la vida. Estigues content de tenir un bon pensament. Estigues content de tenir bells sentiments. Déu es manifesta mitjançant els bells pensaments, mitjançant els bons sentiments. Déu es manifesta mitjançant les bones accions i un estat d'esperit benèvol. Si una petita brossa entra al teu ull, aquest començarà a plorar. Qui ha causat això? Una petita partícula de pols. Déu t'ha donat l'aigua per netejar-te l'ull i no plorar. Per què l'home plora? Massa pols ha entrat al seu ull. Renta el teu ull amb aigua pura i calenta i la pols marxarà. Sense aigua, els homes esdevindrien tots cecs prematurament.

En què consisteix la nova vida? - A passar almenys una jornada sense el més mínim problema, sense molestar-vos per qualsevol bajanada. Per què vau marxar tots quan els avions van sobrevolar Sofia? Si les bombes cauen, tan sols és un allegro, vosaltres seguiu el vostre camí. La fugida no és pas un allegro. Fugir no és més que una cursa atlètica, uns jocs olímpics que s'organitzen per obtenir alguna corona. I després de tot això, em parlen de l'amor del Crist!

La gent em sorprèn. Encara no he trobat un sol home que parli de l'amor de manera verídica. Tot el que diuen no són més que paraules sense contingut. Així parlen dels sofriments del Crist. Jo només els podria conèixer si em crucifiquessin en una creu, si em colpegessin tota una nit burlant-se de mi. No m'han colpejat, no m'han crucificat. Com coneixeria jo els patiments del Crist? Si sabéssiu realment tot el que el Crist ha sofert, no cometríeu mai més cap falta. Vosaltres encara no heu comprès, ni l'amor del Crist, ni els seus sofriments. Si algú us ofèn, sabeu el que és una ofensa. Quan s'ofèn a algú altre, no sabeu encara el que és una ofensa.

Procureu viure sense cap inquietud interior. Sovint us preocupeu pensant que la terra aturarà el seu moviment, que el sol no sortirà més. Hi ha erudits que calculen quants anys falten perquè la terra deixi de girar. Això podria arribar, o podria no arribar. El moviment etern no s'atura mai. Nosaltres ens podem aturar. El moviment de la vida no s'atura mai. Esteu amoïnats pensant que podríeu perdre l'amor? L'única cosa que no es perd mai, és l'amor. Tot es pot perdre, l'amor mai! Rectifiqueu aleshores el vostre pensament. Quan estigueu en l'amor, rectifiqueu la vostra vida. Us dieu: "No puc

pas estimar.” - Podeu decidir no estimar, això és una altra qüestió. El fet d'estimar no és la vostra competència, l'amor no prové de vosaltres. Si no estimeu, vol dir que encara no heu comprès l'amor.

Què compreneu avui? Hi va haver un temps on els homes apagaven fàcilment l'amor: només havien de bufar a la flama d'una espelma, i l'amor s'apagava. Com apagueu avui una bombeta elèctrica? Bufeu i no s'apaga. Cal saber utilitzar un interruptor. Aleshores inclús un infant pot apagar-la. Tots els habitants de Martchaëvo podrien bufar junts i no aconseguirien apagar una bombeta elèctrica, però l'infant més menut ho aconseguiria utilitzant l'interruptor. Si el vostre amor s'apaga tan fàcilment com una bombeta elèctrica, és culpa dels infants. Si ningú aconseguix apagar la vostra llum elèctrica, això significa que posseïu l'armadura de l'amor. Que bufin tant com vulguin, l'armadura ho para tot. El món sencer pot començar a bufar i no l'apagarà pas.

Gran és l'amor que veu de Déu. Ningú el pot apagar. Tan sols l'absència d'amor pot apagar temporalment la vostra font lluminosa. Un infant trapella ha tancat l'interruptor i la làmpada s'ha apagat. Aixequiu-vos, restabliu el contacte i la làmpada il·luminarà de nou. Però vosaltres, sortiu del poble per anar a buscar l'eixelebrat que ha tocat l'interruptor i no el podeu trobar. El buscareu durant tot el dia i no el trobareu pas. Si algú ha tancat el vostre interruptor, premeu-lo de nou i la vostra làmpada tornarà a il·luminar. Per què busqueu l'infant trapella?

De la mateixa manera, sovint mireu la vostra roba: està tacada. Per què cerqueu el culpable? Què us costa agafar una galleda plena d'aigua i una mica de sabó per fer desaparèixer les taques? Així, el pagès diu a vegades: la meua agullada* (*es tracta d'un bastó llarg que té en un cap una paleta o un rastell per a netejar la rella de la terra que s'hi agafa, i a l'altre cap una punta de ferro per a picar els bous que tiren l'arada*) està bruta i busca el responsable. Preneu més aviat una mica d'aigua, netegeu-la i guardeu-la. L'agullada que utilitzem té una punta de ferro. Si viviu en l'amor, no piqueu pas els bous amb l'agullada. Si els piqueu, arribarà el dia en què vosaltres també sereu picats. Una agullada s'aplica tant a les persones com als bous. No utilitzeu una agullada allà on no hi ha cap motiu per utilitzar-la. Canvieu-la per una ploma. El bon costat de l'agullada és poder-la fer servir per escriure. Hi va haver un temps on la gent se'n servia per picar els bous. Avui, la fem servir per escriure coses belles. No llanceu la vostra agullada, transformeu-la en una ploma per escriure amb ella coses grans i magnífiques.

Feu servir l'amor com a mètode de rejuveniment. Ningú pot rejuvenir sense amor. És la llei fonamental de la vida. Com us rejuvenireu? Si dubteu d'algú, esteu demostrant la vostra ignorància. Inclús si us heu diplomats a totes les universitats, no podreu rejuvenir, no sabreu alliberar-vos del dubte. El rejuveniment no depèn pas del coneixement adquirit. Imagineu-vos que mengeu confitura sense saber què és la dolçor. En què consisteix la dolçor d'una poma? Si els professors més savis es reuneixen per parlar-vos de la dolçor, sabreu en què consisteix? Però, si preneu una poma i la mengeu, sabreu directament què és la dolçor i sense massa explicacions del professor. El veritable coneixement, el que rejuveneix, no prové de les explicacions d'un professor, ve de Déu. El que ve directament de Déu rejuveneix. El que prové dels homes aporta l'envelliment. Els homes creen la vellesa i Déu, la joventut. Per esdevenir joves, cal que Déu us estimi. Quan els homes rejuveneixen? Quan Déu els mira. Com passa això? Jo mateix ho ignoro. Jo ho conec segons el diví, ho ignoro segons l'humà. És quan menjo una poma que conec la seva dolçor. Què passa amb vosaltres quan Déu us mira? Us torneu alegres i joiosos. Quan la gent us mira, us torneu tristos i afligits. Quan Déu us observa, us desperteu; quan ho fan les persones, us desanimeu, la vida perd el sentit i us adormiu.

Deixem doncs de banda les coses humanes i rebem el do de Déu. Aquest do és diví i és el que espereu avui. L'inefable, el bé, ve de Déu i no dels homes. Els homes tan sols representen la condició per transmetre allò que és diví. Quan arriba el diví, no en parlem pas. D'allò que us arriba

de Déu, no n'heu de parlar a ningú. No s'expliquen les coses divines. Algú intenta transmetrem l'experiència dels seus patiments i no ho aconsegueix. Un altre vol explicar-me la seva alegria i no hi arriba pas. És natural. Jo conec la meva joia, no puc conèixer la seva. Hom no pot explicar la joia que ve de Déu. La llum que escalfa els arbres produeix bells fruits, però no se'n parla. Mengeu el fruit i aleshores sabreu el que és aquesta llum.

Un home al qual Déu ha parlat difereix dels altres. Quan veu un malalt, posa la seva mà a sobre d'ell, i el malalt guareix. Si posa la seva mà i el malalt no guareix, Déu no li ha parlat. Es diu d'algú: és un ignorant. És ignorant perquè no ha rebut la llum. L'home més savi, tancat en una habitació fosca, serà ignorant. Mentre tingui la llum per llegir, serà savi; sense llum, serà ignorant. Qui de vosaltres pot llegir si la llum és suprimida?

Ell ve. L'amor ve, aporta la vida. La vida no s'adquireix pas, ella ve de l'amor. El coneixement no s'adquireix pas, ell ve de la llum. La llibertat no s'adquireix pas, ella ve de la veritat. Tots volen ser lliures, però no coneixen encara la veritat. No parleu de la llibertat. No digueu que sou lliures. Mentre parleu de la llibertat, no sou lliures. Quan sou lliures, ningú us pot limitar, i si algú volgués aturar-vos, ja estaríeu al sol.

Molta gent es pregunta perquè cal estimar. Estimareu per rejuvenir-vos. Per què cal estimar la saviesa? - Per tal que vingui la llum. Sense amor per la saviesa, la llum no pot venir. Sense amor per la veritat, la llibertat no pot venir. Aquí també s'inclou el coneixement de les tres lleis: la Llei de l'Amor, la Llei de la Saviesa i la Llei de la Veritat.

No us compareu mai amb els altres homes, no cregueu pas que vosaltres sou superiors. Penseu que teniu tants drets com Déu us ha concedit. No podeu sobrepassar els vostres drets. Si teniu un servent, li direu: "Stoyan, tu em serviràs avui tal com el Senyor t'ha ensenyat." Donareu una tela al sastre i li direu: "Talla el meus vestits tal com el Senyor t'ha ensenyat." Quan us els entregará, us els posareu tal com els ha fet. I vosaltres li pagareu tal com el Senyor us haurà ensenyat. La dona dirà al seu marit: "Obeeix-me avui tal com el Senyor t'ha ensenyat." I el marit dirà a la seva esposa: "Obeeix-me avui tal com el Senyor t'ha ensenyat." Direu al vostre fill i a la vostra filla: "Obeïu-me tal com el Senyor us ha ensenyat." El fill dirà al seu pare que es comporti envers ell tal com el Senyor li ha ensenyat. I la filla dirà a la seva mare que es comporti envers ella tal com el Senyor li ha ensenyat. Això és el que és nou en el món.

Comenceu per allò nou! El que ha dit Moisès, el que han dit els profetes, deixeu-ho de banda. Són coses bones, però no han estat compreses. Pronuncieu alguns mots que el Senyor us hagi ensenyat avui. Toqueu el vostre instrument una mica com el Senyor us ha ensenyat. I només aleshores, podreu explicar el que us he dit. Vosaltres no heu aplicat pas el que us he dit. I com que no ho heu aplicat, no heu comprés res. Ara, crec que avui m'entendreu. I alhora que vosaltres, el poble sencer m'entendrà. Com arribarà a comprendre? No hi ha cap necessitat d'obligar a menjar un home afamat. Quan veu l'aliment, menja. Podem instar un home tip a menjar, però aquell que té gana, quan vegi el pa, començarà a menjar sense més explicacions. Ja sap com es menja. Mireu-lo de lluny. I tal com un home afamat sap menjar, de la mateixa manera, tothom sap com aplicar la llei de Déu. Només cal col·locar l'aliment davant d'ell i allunyar-se, ja sabrà què fer. El nou ensenyament s'ha d'aplicar segons el nostre enteniment. Jo dic als homes contemporanis: "feu el que el Senyor us ensenya." Algú em pregunta com ha d'actuar i responc:

- Actua com el Senyor t'ha ensenyat.
- Jo no sé pas com actuar.
- Això és política.

Quan a la gent li toca pagar, obliden els seus deutes; quan els toca cobrar, sempre ho recorden. Si algú pretén oblidar el seu deute, això vol dir que no vol pagar. Per què no se n'oblida quan li toca cobrar? No oblidem quan ens toqui rebre, però tampoc oblidem quan ens toqui donar. En la meua opinió, més aviat hauríem de recordar quan ens toca donar que no pas quan ens toca rebre. Tanmateix, la gent fa justament el contrari. Que l'acte de donar estigui al primer lloc en la vostra memòria i que l'acte de rebre estigui al darrer lloc.

Hi ha tres coses al món que són impossibles. Ningú us pot prendre la vostra vida. Ningú us pot prendre la vostra llum. De la mateixa manera que ningú us pot prendre la vostra llibertat. És així, si Déu viu en vosaltres. Si Déu no viu pas en vosaltres, la qüestió és ben diferent. El Crist diu: *“Aquell que escolti la meua veu ressuscitarà al darrer dia.”* Quin és el darrer dia? - El dia en el qual l'amor parla. Quin és el darrer dia? - El dia en el qual la saviesa parla. Quin és el darrer dia? - El dia en el qual la veritat parla. És el moment en el qual el Senyor comença a parlar. Si reconeixeu els vostres errors, el Senyor us ha parlat. Si teniu el desig d'aprendre, el Senyor us ha parlat. Si teniu el desig d'una vida nova, el Senyor us ha parlat. No deixeu les coses per a l'endemà. No ajorneu la feina d'avui per demà. El dia d'avui no tornarà mai més. El sol només surt i es pon una vegada. No penseu que el sol es lleva i es pon moltes vegades. Quan apareix, alegreu-vos de la seva sortida. El sol aporta tots els fruits. Si caieu malalts, cregueu que la vostra malaltia passarà. La malaltia és allò que és vell, antic en el món. Tots aquells que creuen en allò que ha envellit estan subjectes a les malalties. Per a aquells que creuen en el nou ensenyament, no hi ha més malalties.

Si voleu conèixer el gust d'una fruita, cal que tingueu gana. Quan els homes no estan afamats d'amor, no el poden pas conèixer. Només la gana fa conèixer l'amor. Per conèixer la llum, cal tenir-ne apetència. Només la gana fa conèixer la llum. Només la gana fa conèixer la veritat. Sense la gana, la vida resta incompresa. Sense la gana, la llum resta incompresa. Sense la gana, la llibertat resta incompresa. La gana estimula l'home. Tal com jo ho veig, l'afecte és una gana. Sense amor, tot resta incomprès. Sense amor, hom no pot assolir res de bo.

La primera cosa en el món és l'amor. Dona sense prendre res. Allò que sempre dona sense mai prendre, és l'amor. L'amor no us demanaria mai el que us ha donat. Si us ho tornés a demanar, us reduiria a l'esclavitud. L'amor no esclavitzava mai. L'amor s'alegra fins i tot de la fam. Si teniu gana, doneu gràcies a Déu per allò que us ha donat. Estigueu contents amb allò que us ha estat donat. Introduïu aquest pensament a la vostra ànima per enjoiar-vos amb aquests immensos beneficis.

Molta gent espera a morir un dia, per passar a l'altre món i després ressuscitar. La resurrecció no arribarà ni de la manera que la predica l'església ni de la manera que en parlen els erudits. Vosaltres podeu ressuscitar avui mateix. Si dubteu, la mort vindrà. Si creieu, la vida vindrà. L'amor exclou tot dubte i tota sospita. En ell, tot és pur. Tinc l'experiència de l'amor, el conec com hom reconeix el gust d'una poma. Aquell que ha tastat la poma, no es fa cap més pregunta sobre la seva dolçor. No discutiu pas sobre la dolçor, sinó digueu: *“És una poma, tasteu-la.”* Quan l'haureu tastat, direu: *“Jo se el que és una poma.”*

Allibereu-vos del pensament contradictori que els homes són malvats. Us dieu: *“No puc pas suportar aquest home.”* Déu el suporta, i vosaltres no el podeu pas suportar? Allò que Déu suporta, nosaltres també ho hem de suportar. Allò que Déu estima, nosaltres també ho hem d'estimar. No desitgeu que les vostres transgressions plaguin a Déu, perquè aleshores us obligaria també a vosaltres a fer-les!

- Com podem arribar a estimar la gent dolenta?
- Si tu ets una dona, posa a la teua ànima aquest ideal: un home existeix en el món que és perfecte

i que mai t'ha dit una sola paraula ofensiva. Si tu ets un home, posa a la teva ànima aquest ideal: una dona existeix en el món que és perfecta i que mai t'ha dit una sola paraula ofensiva. Porteu aquests ideals en la vostra ànima.

N'hi ha que volen ser els primers, ocupar les primeres places. Sigueu el primers a rectificar els vostres errors, sigueu els darrers a cometre'n. Sigueu els primers per a les petites coses i els darrers per les grans. Estimar el món sencer, és l'últim treball. Alimentar el món sencer, és l'últim treball. Les petites accions són les primeres, les grans són les darreres. Una formiga s'ofega i penseu: "Que s'ofegui!" Salveu-la, no us costa res. Poseu el vostre dit a l'aigua, traieu la formiga. És el treball més petit que podeu accomplir.

Diuen de vosaltres que no sou veritables creients. I és just, encara no apliqueu la llei de l'amor de la qual us parlo. Però aquells que us retreuen no ser creients tampoc no l'han aplicada. Ells i vosaltres us assembleu. Algú dirà que no teniu pas amor. El que us diu és just, però els seus llavis encara són impurs. Jo l'hauria elogiat si els seus llavis fossin purs. Comprenc que em reguin amb aigua pura; no ho comprenc si ho fan amb aigua bruta. Puc entendre que feu una aspersió amb un salpasser ple d'aigua neta però no que la feu amb aigua bruta. Desitjo, que si avui feu una aspersió la feu amb una aigua pura i que el vostre salpasser escampi aroma d'alfàbrega. Preneu un ram d'alfàbrega i aneu a aspergir les cases una rere l'altra. Si algú us acusa, digueu que sóc jo qui us ha ordenat sacerdots. Aspergiu amb el salpasser de l'amor perquè cessi tota discòrdia i els homes comencin a viure com a germans.

Vet aquí la primera cosa a fer: encara avui, donem gràcies a Déu per tots els béns que ens ha mostrat i del bé que està a punt d'arribar. Allò que ha envellit se'n va i el que és nou ve. Què és allò nou? - L'amor. Que és antic? Els treballs incompresos. La nova vida demana veure el bé en nosaltres i en els altres. Allò antic és l'esclavatge que ja comença a anar-se'n. La llibertat divina ve! Que el nostre intel·lecte s'alliberi de tota tortura, que el nostre cor s'alliberi de tota tortura, que el nostre cos s'alliberi de la malaltia. Estiguem tots sans, estiguem tots alegres i joiosos, alegrem-nos de la vida divina. Posem-nos a jugar com petits infants!

Tres coses són importants: l'amor com a fruit de l'Esperit Diví, el coneixement com a fruit de l'Esperit Diví i la llibertat com a fruit de l'Esperit Diví. D'aquesta manera, l'amor, la saviesa i la veritat són els fruits de l'Esperit Diví. Quan rebrem en nosaltres aquests fruits de l'Esperit, sabrem el que són l'amor, el coneixement i la llibertat que provenen de l'arbre de la vida. Tot el que prové de l'arbre de la vida posseeix l'amor, el coneixement i la llibertat.

Gran és Déu en el seu Amor!

Gran és Déu en la seva Saviesa!

Gran és Déu en la seva Veritat!

Déu ensenya amb el seu amor, il·lumina amb la seva saviesa, allibera amb la seva veritat.

Misericordiós i compassiu és el Senyor i la seva bondat està per sobre de tot.

La seva joia reconforta totes les coses.

Tot viu i es mou en el Senyor. Ell és el goig i la jubilació de tot ésser viu en el món.

Guardeu bé dins el vostre cap aquest pensament: feu-ho tot tal com Déu us ha ensenyat. No heu d'explicar a ningú com us ho ha ensenyat. Quan Adam va pecar, Déu va començar a buscar-lo:

“Adam, Adam.” Ell callava, però tot seguit va dir: “He sentit la teva veu, Senyor, però he tingut por.” La por prové del desconeixement de la llei de Déu. Cap por te cabuda en la llei de l'amor. La por ha d'estar fora. El que espanta als homes, és l'absència d'amor. El que els encoratja, és l'amor.

Us dic: no vulgheu ensenyar a qui Déu ha ensenyat. Deixeu que manifesti el que Déu li ha impartit. L'error dels homes contemporanis és voler-se alligonar mútuament. Així comencen les disputes. Que ningú alligoni a ningú. Està dit: “*Tots sereu instruïts pel Senyor.*” Deixeu que la gent s'expressi tal com el Senyor els ha ensenyat. Que el violinista toqui tal com el Senyor li ha ensenyat. Que l'orador parli tal com el Senyor li ha ensenyat. Vosaltres també, parleu tal com el Senyor us ha ensenyat. No digueu pas el que no us ha ensenyat. - Ara alguns somrieu. Perquè? El vostre somriure demostra la vostra ignorància.

Podeu somriure, podeu treure pit per demostrar que sabeu moltes coses. Però inclús si infleu el vostre pit, heu de parar atenció als vostres passos per comprovar si camineu en harmonia amb tot els homes de la terra. Podeu caminar sense fer mal a ningú, sense aixafar cap formiga? Heu de salvaguardar la llei en la qual no podeu pensar únicament en vosaltres, i tampoc pensar que sou homes bons i sants. Això són equivocacions. Un mirall reflecteix la llum, però no la produeix. Si tu creus que ets molt dolent o molt bo, és encara un altre error. Tu ets tal com Déu t'ha creat. Manifestes el que Déu t'ha donat. Jo m'alegro quan revelo l'amor de Déu. Jo m'alegro quan revelo la saviesa de Déu. Jo m'alegro quan revelo la veritat i la llibertat de Déu. Desitjo que també vosaltres pugueu alegrar-vos d'allò que Déu us ha donat. Enjoieu-vos d'allò que heu guardat fins ara en el vostre rebost; no ho cerqueu enfora.

Sovint, la gent comet l'error de la muller búlgara d'un “tchorbadji” (coronel de l'exèrcit otomà). Mentre el seu marit era viu, ella no feia res. Era el seu marit qui li portava aigua o llenya i la servia en tot. Ella ignorava completament el treball. Quan va morir el seu marit, es va quedar sola i sense cap ajuda. Faltava llenya pel foc i ella no sabia com recollir-la. La va demanar al seu veí, però no en tenia. Aleshores el veí li va dir: “Ves al bosc, aplega la llenya, fes un feix i comença a cridar: misèria, misèria! Una dona et respondrà i vindrà a ajudar-te.” Així ho va fer. Un cop recollida la llenya, la dona va començar a cridar: “Misèria, misèria!” Però ningú va respondre. Per no haver de passar la nit al bosc, va estar obligada a carregar el feix de llenya sobre la seva esquena i tornar cap a casa.

A vosaltres també, us dic: poseu el feix de llenya damunt les vostres espatlles i comenceu a caminar cap a casa! És l'única manera de resoldre el problema. Allò que podeu realitzar vosaltres mateixos és diví. Alegreu-vos de poder aixecar les vostres petites càrregues i portar-les cap a casa.

Quantes vegades el Crist ha vingut a casa vostra per demanar-vos que Li feu un petit servei! Un home respon: “Avui, Senyor, estic ocupat. M'acabo de casar.” I el Senyor se'n va. Els anys passen i els infants arriben. De nou arriba el Crist i li demana; “Podeu fer-me un petit servei?” I ell Li respon: “Tinc infants, Senyor.” El Crist torna a marxar. L'home envelleix. És un avi de 120 anys. El Crist arriba de nou. L'home respon: “Senyor, les meves cames ja no em responen.”

Primer era culpa de la dona, després dels infants i finalment de les cames. Tingues doncs present que el Senyor viu també en la teva estimada! Quan el Crist arribi, agafa-li la mà i poseu-vos tots dos a treballar pel Senyor. Quan el Senyor vingui per segona vegada, pren la mà de la teva estimada i la del teu fill i aneu tots junts a treballar pel Senyor! A tres, acomplireu més fàcilment aquesta feina. I quan el Senyor et visiti en els teus darrers dies, tots vosaltres us donareu la mà per treballar plegats per al Senyor.

Que no hi hagi més vellesa: si la teva dona no pot estimar el Senyor, no podrà ser la seva serventa. Si el teu fill no et pot ajudar, no podrà ser servidor de Déu. Si tu et poses en marxa per acomplir la voluntat de Déu, que aquell qui estimes vingui amb tu i digui: “Allà on aniràs, jo vindré amb tu. El que faràs, jo ho faré amb tu.” L’infant dirà: “Allà on aniràs, jo vindré amb tu. El que faràs, jo ho faré amb tu.” Si la vostra estimada, si els vostres infants no poden caminar per la vostra via, no són servidors de Déu. Si vosaltres no camineu per la via del vostre estimat, no sou servidores de Déu. La llei és la mateixa per a tothom.

Jo dic: sou lliures, quan algú de vosaltres es posi en marxa, camineu tots. Ja sigueu el primer o el darrer, si vosaltres avanceu, tots us segueixen. Déu és el primer, per això diu: “*Jo sóc l’alfa i l’omega, jo sóc el primer i el darrer.*” El primer i el darrer és el Senyor. Tant el primer de tots els pensaments, com el darrer, són divins. El primer i el darrer sentiment són divins. La primera i la darrera acció són divines. Una força existeix en el primer acte i de la mateixa manera en el darrer acte.

El dia és preciós i clar. Ho teniu tot a la vostra disposició. Els homes arriben des de tot arreu per ajudar-vos. Allà on és el Senyor, allà és des d’on es vessen totes les aigües.

Ell ve! Quan el Senyor arribi al món, la pau s’instal·larà. Ell ve, però encara no ha arribat pas. Només li cal fer un pas. Quan el faci, la pau serà aquí. El bram dels avions cessarà tal com cessarà l’esclat de les bombes. Tan sols un pas i la pau ja haurà arribat. Déu ja ha alçat el seu peu. Quan arribarà això? Jo veig el peu alçat. Quan el posi a terra, la pau arribarà. Tots vosaltres en sereu testimonis. Aquest dia serà el dia més joiós.

(els oients diuen: “Amen.”)

L’*Amen* vindrà quan arribi la pau. Com que us amagueu en els refugis, el Senyor és lliure, no tem pas esclafar ningú. La seva via està lliure i no hi ha el perill de trepitjar ningú. La gent ha fet bé d’amagar-se. La pau retornarà. Sortirem dels nostres refugis i veurem que ha arribat el Senyor. I aquells que ara ens trepitgen fugiran, hauran de marxar.

Actueu tal com el Senyor us ha ensenyat.

L’Amor de Déu dona l’abundància i la plenitud de la Vida.

La Saviesa de Déu dona la profusió del Coneixement.

La Veritat de Déu dona la Llibertat il·limitada.

REGAR

Sisena conferència del Mestre, celebrada el 25 d'agost de 1944.
Cim Ostrets del Mont Vitocha.

Vosaltres, els que sou aquí, teniu caràcters ben diferents, per aquesta raó, quan us parlo, no compreneu el que us dic de la mateixa manera. Aquell que és ric cerca un aliment abundant, variat i ben cuinat. No troba el plaer en aliments simples.

Què és el que determina la concepció que els homes tenen de la vida? - Els sistemes filosòfics que apliquen a la seva vida. Els vestits de seda fina no són per a l'hivern, a l'estiu, quan la temperatura assoleix els 30°, són excel·lents. Els animals de pell fina també pateixen el fred. Bo en els climes càlids, el seu pelatge no és adient en els climes freds. Les necessitats, les condicions de la vida, han determinat el pelatge gruixut de certs animals. De la mateixa manera, els cabells de l'home han crescut per necessitat, a causa de les condicions difícils en les quals es trobava. La seva barba ha crescut pels mateixos motius. El fet que la pell dels homes s'hagi refinat i suavitzat demostra que les condicions de la seva vida van millorar.

Bona part del temps, us preocupeu dels vostres afers ordinaris. Així, quan estúdieu, us pregunteu de quina manera podreu acabar els vostres estudis. Passeu primer quatre anys a l'ensenyament elemental, després tres anys preparatoris en vista de l'ensenyament secundari, cinc anys a l'institut i quatre anys a la universitat. Aleshores, la gent diu de vosaltres: "És un home instruït, sap moltes coses." Vosaltres mateixos, us adoneu que quan més heu après, més coses resten encara per aprendre. I busqueu com utilitzar els coneixements adquirits. Però us torneu més sensibles i creieu que la gent ha de canviar el seu comportament envers vosaltres.

Mentre éreu un servidor, cedíeu a tothom, fèieu tot el que la gent us demanava. Ara, no permeteu que qualsevol persona us doni ordres. Així, hom prefereix més donar ordres que no pas rebre'n. Què és preferible, manar o obeir? - Si és per bé, més val manar, si és per mal, més val abstenir-se'n. Teniu el dret de dirigir si ho feu pel bé. Si caieu en el mal, deixeu el comandament als altres i només escolteu. Si hom us ordena el que és bo, executeu-ho. L'home és mestre tant del bé com del mal. Igualment, doneu-vos ordres a vosaltres mateixos sempre que estigueu en el bé.

Quan estimeu algú, el convideu a casa vostra i li dieu: "Benvingut, estic a la vostra disposició." Així, l'assistiu i li serviu un bon àpat. Si algú no us agrada, li falteu el respecte i ordeneu que el facin fora de casa. Quin mestre de la casa serà el més gran? El que estima o el que no estima?

Dieu: "Aquest home em desagrada." Molt bé, avui no l'estimeu, però en el futur, potser necessitareu el seu afecte. Tindrà una posició més elevada que la vostra i us caldrà la seva ajuda. Això us sembla contradictori, però és així.

Per exemple, teniu un servent al qual pagueu 10.000 levas (moneda búlgara) cada mes. Ell us obeeix, fa el que li demaneu. Però un dia, deixeu de pagar-li i el vostre servidor no us escolta i no només no us obeeix, sinó que a més malparla de vosaltres. Diu que heu malgastat els seus diners. Mentre éreu ben puntuals amb ell, us estimava i us servia bé, era afectuós envers vosaltres, però després de canviar el vostre comportament, no us ha obeït més i avui en teniu necessitat. Hom no pot fer el bé amb els diners.

Els homes contemporanis diuen que amb els diners es pot fer tot. Tan sols és cert per al mal, però no pas per al bé. Amb l'ajuda dels diners, podeu cometre un assassinat, podeu pagar a algú perquè

faci un crim. Les persones pensen que quan tinguin diners faran el bé. S'enganyen a elles mateixes. Els diners corrompen i esgarrien la gent. La paraula “esgarriat” indica algú que s'ha desviat del seu camí. Quan els diners esdevenen el mestre d'algú, aquest algú es corromp. Els diners són una arma, una espasa de doble tall. Si sou raonables, feu el bé amb aquesta espasa, talleu la llenya. Si sou malvats, matareu algú. Es diu a les Escripures: “*Tu no pots servir dos mestres alhora: Déu i el diner.*” Només hi ha un sol Senyor en el món i és Déu. És ell qui ho ha creat tot. El segon senyor, el diner, s'ha imposat ell mateix. Així, sol passar que quan un pare mor, el fill gran pren el seu lloc i es comporta envers els seus germans amb l'autoritat del pare. Però el pare va donar quelcom a aquesta família i el fill primogènit encara no li ha donat res. Què o qui li ha donat el dret de comportar-se com el pare de família? Usurpa els drets del pare i diu: “Vosaltres m'heu d'obeir”, i jo dic: el primer manament és vàlid, aquell que ve de Déu, els altres són secundaris.

Quina és la diferència entre els manaments divins i els manaments humans? Els manaments divins no creen mai contradiccions. Allò que dieu es realitza. Tan sols heu de fer un moviment amb la mà i allò es realitza. Premeu l'interruptor i la llum brilla, gireu l'aixeta i l'aigua circula, toqueu un botó i el pa apareix. Els manaments humans susciten contradiccions. No tenen la força dels manaments divins. Un home diu moltes coses, però els resultats són minsos. Els manaments humans creen una escissió en l'intel·lecte, el cor i l'ànima. Quan dubteu entre fer o no fer una cosa, això és humà. Quan reflexioneu per saber si sentiu afecte envers algú, us trobeu en l'àmbit humà. En l'amor, no hi ha cap llei per obligar un home a estimar. Com tampoc hi ha cap llei que obligui una làmpada o una espelma encesa a difondre la claror. Vosaltres enceneu l'espelma i ella sap el que ha de fer.

Us pregunteu sovint perquè els vostres treballs no van bé. - És simple, són treballs humans. Us pregunteu: “Perquè no puc viure amb aquest home?” - Perquè l'home que heu escollit no viu pas segons el diví, sinó que segueix allò humà. Com podríeu viure amb ell? Vosaltres voleu ser el senyor i ell també ho vol ser. No hi poden haver dos senyors en un mateix lloc. Un “+” expulsa un altre “+”. Un “-” també expulsa un altre “-”, una contradicció existeix entre els dos. D'on ve aquesta contradicció? Dos ànimes s'estimen, però les dues estan afamades i marxen a buscar pa. Una se'n va cap a un costat i l'altre se'n va cap a un altre lloc i se separen, el seu amor s'ha escindit. Per això us dic: “dos afamats no poden estimar-se.” Us parlo de l'amor com a força constructiva. L'afecte ordinari, que existeix en tota la naturalesa, entre tots els éssers vius, no és el meu objectiu. L'afecte ordinari no és més que l'últim servent de Déu. Aquells que es preocupen d'aquest afecte són gent ordinària. Aquest afecte es troba en el darrer rang. I tanmateix, us agafeu als seus vestits i us hi aferreu amb totes les vostres forces, però ell només és un comerciant que dona poc i pren molt.

Moltes persones diuen que estimen a Déu. Nosaltres l'estimem, tots nosaltres l'estimem ja que ens ha enviat sobre la terra perquè puguem viure. Com no el podríem estimar? Però si us prenen tot el que teniu, si algú pertorba els vostres interessos, dieu: “A partir d'ara, ja no vull servir el Senyor.”

Si algú us pregunta: “Perquè sents afecte per algú?” Responeu: “Cal que senti afecte per ell, perquè m'estima.” A mi també, alguns m'han dit que sentien afecte per mi. Com no en tindrien pas? Han vingut a casa meua amb sacs buits i jo haig d'omplir els seus sacs. Em volen prendre alguna cosa i em persuadeixen que han vingut per afecte. Perquè aquell que m'estima no em diu clarament i simplement: “He vingut a casa teua per agafar blat. Pots omplir el meu sac?” Un altre, sense dir que sent afecte per mi, deforma la veritat, tot dient: “Omple el meu sac i jo ompliré el teu.” Això és política. Quan el seu sac és ple, desapareix i no torna més. Tenir afecció per algú i marxar amb un sac, són obres humanes. Creieu que quan sentiu afecte per algú li esteu donant alguna cosa. En realitat, li esteu prenent quelcom. Això, no ho sabeu pas, l'afecció primer pren i no dona fins més tard.

L'amor s'expressa donant. Aneu a la casa d'un home ric i li dieu: "Sento afecte per tu." Ell comprèn la llei, i omple el vostre sac amb blat. Després, aneu al seu camp, el llaureu i sembreu el blat. És així com manifesteu el vostre amor. L'any següent, quan el blat estarà collit, tornareu a visitar-lo amb un sac buit i li direu: "L'any passat, vaig sembrar el teu camp i vas fer una bona collita. Ara, només demano per mi un sol sac i et deixo a tu els altres nou." Això és l'amor. Quan sembrareu al camp del vostre amic, li deixareu nou sacs de la collita i vosaltres només en prendreu un. Si guardeu nou sacs per vosaltres i tan sols en deixeu un pels vostres companys, és l'amor incomprès que emblanqueix i fa caure els cabells de la gent. L'amor incomprès manlleua totes les coses de l'home i li fa perdre tot el que ha adquirit.

És així com succeeixen les coses en el món. La llei us obliga a anar a la guerra per la vostra pàtria i sacrificar-ho tot. El vostre pare va marxar al camp de batalla i l'han matat; el vostre germà va marxar al seu torn i ha trobat la mort; la vostra germana era una infermera i també l'han matat. Direu que l'amor per la pàtria consisteix a morir per ella. Però el nou ensenyament exigeix una altra cosa. No us demana pas morir per la vostra pàtria, sinó viure per ella. No us demana pas morir pels vostres deutes, sinó viure per pagar-los.

Aquell que pateix massa desitja la mort. Sovint, escolto a la gent dir: "Jo prefereixo morir." Si sou pobres, voleu morir. Si esdevinguéssiu rics, desitjaríeu encara la mort? Si no teniu a ningú que us estimi, voleu morir. Si algú us estima, desitgeu morir?

Ara, parlaré de les il·lusions de la vida. Certs éssers van introduir-se a la vida i van desnaturalitzar la llei divina. Un món il·lusori existeix fora de vosaltres i al vostre interior. Però heu de saber que des que un pensament divideix el vostre intel·lecte, no és un pensament just; quan un sentiment divideix el vostre cor, no és un sentiment just; quan una acció divideix la vostra voluntat, no és una acció justa. El Principi Diví que viu en l'home no projecta cap ombra. És el regne de l'harmonia total.

Mentre us inquieteu i us preocupeu, us trobeu al nivell humà. Això no és pas un mal en si mateix. Però si us empieueu, enganxeu els vostres bous al carro i aneu a llaurar el camp, preneu la vostra aixada i aneu a cavar la vinya, preneu dues gerres i aneu a la font a buscar aigua. L'energia s'ha d'utilitzar per la feina. Si utilitzeu el vostre enuig per transportar l'aigua, l'aigua es tornarà més dolça. Per verificar si només és una teoria o és una realitat, tan sols heu de fer l'experiència. Arribeu a prop d'una font per beure i us dieu: "Aquesta aigua és insípida." Però si aprofiteu la vostra còlera per portar-la fins a casa vostra, ja veureu com tindrà més gust. Els agricultors ho saben, posant fems al peu d'un arbre obtenen fruits més dolços. Regant les plantes amb aigua tèrbola, s'obtenen millors fruits que regant-la amb aigua pura. Per això diem que no és un mal que l'home s'enfadi, amb la condició que faci del seu enuig un servidor. Però no permeteu mai que la còlera sigui el vostre mestre. De la mateixa manera, si és el dubte el que ve, no el feu fora, sinó digueu-li: "Busco un servent com tu." Poseu-lo al seu lloc. Si arriba la mandra, poseu-la també al seu lloc. La mandra no és dolenta en si mateixa, ella dona repòs a l'home, ella li impedeix treballar massa. Però tampoc heu de reposar tota la vida. Reposant una o dues hores al dia, us enfortireu.

Dieu: "Què hem de fer amb la nostra mala vida? Què hem de fer amb els nostres mals pensaments i desitjos?" - Vet aquí el que heu de fer. Fins ara, els mals pensaments i els mals desitjos han estat els vostres mestres i els bons, els vostres servidors. Invertiu els seus rols, transformeu els mals pensaments en servidors i els bons en mestres. Feu el mateix amb els vostres sentiments i actes. Els que fins ara eren els vostres mestres, feu que siguin els vostres servidors i aquells que eren els servidors, feu que siguin els mestres. Aquest és el nou ordre de les coses. No foragiteu els pensaments i els sentiments vells, això no solucionarà el problema. No feu fora la tristesa quan ella

us visita. No retingueu més del que cal la joia quan arribi a vosaltres. Si foragiteu la tristesa o el patiment, no marxaran pas.

De la mateixa manera, quan us feu mal al peu o a la mà, voldríeu que el dolor desaparegués immediatament. Podeu fer passar el dolor a l'instant? No podeu fer-ho. Heu de servir-lo una mica. Heu de servir inclús la tristesa. Aleshores la tristesa vindrà a ajudar-vos. La tristesa guareix l'home. Mentre el dolor del vostre peu no se'n va, el sofriment roman. Ell us diu: "No marxaré d'aquí fins que el teu peu estigui curat." Però si és l'alegria la que us visita, no la retingueu més del necessari. L'alegria us puja a l'esquena. Per què? Perquè ella aporta moltes coses per menjar. Un cop ha pujat a la vostra esquena, ella treu de la seva bossa bombons, pomes i peres i les distribueix. Com no la portaríeu a sobre l'esquena? La porteu perquè us dona quelcom. Quan ella pensa en marxar, li diu: "Quedat una mica més." Ella només pot quedar-se amb vosaltres el temps determinat. Encara hi ha altres persones a les que ha de distribuir els seus dons. Deixeu que es quedi a la vostra esquena mentre ella ho vulgui, però no li digueu res. Quan ella us digui que vol marxar, doneu-li llibertat per fer-ho. Si ella es queda una o dues hores de més, us donarà tot el que té per vosaltres i marxarà. Si la reteniu més temps del que cal, ella no tindrà res més per donar-vos. Quan ella haurà omplert de nou la seva bossa, us vindrà a veure. Per tant, no digueu al sofriment que podeu viure sense ell; no digueu a l'alegria que no podeu viure sense ella.

Durant quan de temps una mare porta el seu fill als braços? Pot portar-lo tota la vida? Així, vosaltres tampoc podeu portar durant tota la vostra vida un mateix pensament al cap. Si un pensament entra al vostre intel·lecte, n'ha de sortir al cap d'un cert temps. Tampoc podeu portar durant tota la vida un mateix sentiment al cor. Si un sentiment entra al vostre cor, després d'un cert temps, n'ha de sortir. On marxen els pensaments i els sentiments? - Marxen per fer el seu aprenentatge. Els pensaments, els sentiments i els actes estudien, per això han de deixar l'home. L'home ha d'aprendre al seu torn per conèixer què representa l'amor.

Els homes contemporanis pateixen perquè no saben què és l'amor. No coneixen pas l'amor. Sacrificar la seva vida pels altres no és encara l'amor. Distribuir tot el que hom posseeix no és l'amor.

Llegint el capítol 13 de la primera epístola als Corintis, veureu el que es diu sobre l'amor. La particularitat de l'amor, és l'abundància. Aporta la vida en abundància, el coneixement en abundància, la llibertat en abundància. Per tot arreu on passa l'amor, aporta la seva benedicció. Hi ha gent que parla de l'amor, però són àvars i no donen res. Cosa estranya! Posseïu l'amor, però teniu por que us robin. Si es té aigua en abundància, com en aquest poble anomenat Martchaëvo on ens trobem, qui podria prendre-la per la força? Seria ridícul pensar que una font abundant d'aigua calenta pugui témer ser exhaurida. Si agafeu aigua, ella s'enjoia. Sigui com sigui, aquesta aigua no deixa de brollar. Si teniu l'amor, no tingueu por de res. Si un canaló del qual l'aigua cau gota a gota tem ser exhaurit, això té sentit. Qualsevol pot robar-li el seu amor.

L'única cosa en el món que no pot ser robada, és l'amor que ve de Déu. Tot us pot ser pres, l'amor, mai. Tota cosa pot ser dividida, l'amor, mai. Tota cosa pot ser desplaçada, l'amor, mai. No hi ha cap ésser al món que pugui fer moure l'amor ni tan sols un mil·límetre. L'únic ésser que pot canviar de lloc l'amor, és Déu. Ell és l'Únic ésser al món que pot atribuir l'emplaçament de l'amor. Ningú altre pot tocar l'amor. Si algú ho intenta, veurà que aquest treball no està fet per a ell, l'abandonarà i marxarà. Així, si cerqueu com canviar de lloc l'amor, demaneu auxili al Senyor, sinó, acabareu fets miques. El que podríeu pensar de tot això, deixeu-ho de costat. No tingueu pas por de que us robin el vostre amor. El dia en el qual estareu convençuts que ningú pot prendre-us el vostre amor, serà el dia de la llibertat.

Us presento avui el problema de l'amor utilitzant una imatge material per tal de que em pugueu comprendre. Ja que totes les dificultats de la vostra vida seran resoltes en el futur segons la llei de l'amor. L'amor és l'únic capaç de resoldre el que és difícil. Sense amor, res es pot resoldre.

Voleu ressuscitar un mort – és l'amor qui ho acomplirà. Voleu ajudar un ignorant – és l'amor qui l'ajudarà. L'amor és la sola força que ens ajuda sàviament. Tots els éssers, d'un extrem a l'altre de la vida, són portadors de l'amor. Aquell que comprèn aquesta regla assoleix la perfecció. Qui no la comprèn, resta imperfecte. L'amor exclou qualsevol ofensa.

Què és una ofensa? - Un sentiment ferit. Supposeu que un home insociable fa amistat amb algú, s'aferra a ell, li té afecte i l'anomena el seu amic. Tal com és, no pot fer amistat amb gaires persones i exigeix el mateix del seu amic. Si algú altre fa amistat amb el seu amic, experimenta un patiment. Dirà que el seu amic l'ha ofès. Però són els seus propis sentiments els que s'han ferit. L'ofensa apareix en l'amor limitat a una sola persona. Si eixampla el seu cor i rep més gent, ja no se sentirà ofès.

Quan col·loqueu galledes en una politja per regar el vostre jardí, hi poseu moltes galledes. Podríeu regar el vostre jardí amb una sola galleda d'aigua? No podríeu regar el vostre jardí amb una sola galleda d'aigua, però amb moltes galledes, ho faríeu fàcilment. Els homes són galledes que s'omplen constantment a la font de l'amor. Les galledes han d'estar sanes i cal que reguin el jardí. L'hort diví ha de ser regat. Els fruits d'aquest jardí aporten beneficis a tothom. Si no heu regat mai cap hort, cap bé us espera. Si ho espereu tot dels horts dels altres, rebreu ben poc.

Els fruits dolços procedeixen dels llocs que han estat regats. Els fruits amargs provenen dels llocs no regats. Per què teniu fruits amargs? Perquè no heu regat. Per què teniu fruits dolços? Perquè heu regat. Això és una cosa que tothom pot verificar. Déu us vol obligar a treballar perquè els fruits siguin dolços. El Crist diu: “El meu Pare treballa i jo treballo perquè els fruits siguin dolços.” Si el Senyor no treballa pas, venen els fruits amargs. Allà on el Senyor treballa, creixen els fruits més dolços. Quan nosaltres treballem amb el Senyor, els nostres fruits també són dolços. Allà on el Senyor no treballa, els fruits són amargs. Allà on nosaltres no treballem, els fruits són amargs. Vet aquí una filosofia pràctica que heu de comprovar. Sobre ella, edificareu la vostra vida. No regueu allà on altres ja han regat. No sembreu allà on altres ja han sembrat. Sembreu allà on ningú encara no ha sembrat. Alegreu-vos d'allò que heu sembrat. L'Esperit que és en vosaltres us guia. Treballeu per obtenir resultats, per atènyer la joia. Aleshores podreu verificar el verset: “La vostra tristesa es convertirà en alegria.”

Avui, el cel està tapat, les vostres concepcions s'assemblen a aquest temps nuvolós. Totes les filosofies de la terra són com aquest temps. Aquesta no és pas una jornada agradable, el vent és fred i busquem protegir-nos darrere les pedres. Però les contradiccions romanen, ja que el fred passa a través de les escletxes. És l'antic ensenyament del món.

Sabeu el que passa quan la gent s'estima amb un amor humà? Si sou estimats sou l'enclusa, i si estimeu, sou el martell a sobre de l'enclusa. Li tocarà al clau sortir d'aquest afer desafortunat quan es troba entre l'enclusa i el martell. En l'amor humà, hi ha l'enclusa i el martell que colpeja des de dalt. Voldríeu ser estimats en aquestes condicions? La gent estima el clau. L'enclusa diu: “Colpeja per mostrar el teu amor.” El clau sap que l'estimen, però paga les despeses d'aquest amor. Entre el martell i l'enclusa, es converteix en un clau. Aleshores hom diu: “Poseu a treballar aquest clau!” Quan les persones no s'estimen, el clau els obliga a estimar-se. Desitgeu l'amor d'un clau? Un clau uneix dues planxes; hom les separa amb una aixa, la qual cosa demostra que no hi havia cap amor.

És un error parlar de les manifestacions de l'amor que hi ha entre la gent. Si estimeu algú, regareu el seu jardí. L'amor us ensenyarà que el seu jardí necessita ser regat. Aquell que us estima també rega el vostre jardí. Quan vegi que el vostre jardí està sec, el regarà sense que vosaltres li demaneu. Aquesta mena de gent estima realment. L'intel·lecte humà és un jardí excel·lent. El cor de l'home és un jardí excel·lent. L'ànima humana és un jardí excel·lent. Aquests jardins es reguen amb l'amor diví. En ells, creixen arbres fruiters que donen fruits dolços.

Faré servir encara un exemple que pertany a la química per explicar les relacions que existeixen entre els homes. L'aigua està formada per dos elements: l'hidrogen i l'oxigen. L'hidrogen és dues vegades més abundant que l'oxigen. L'hidrogen crema, però no alimenta la combustió. L'oxigen no crema, però alimenta la combustió. Si la combustió no és alimentada, s'atura. Us pregunteu perquè cal beure aigua. Quan la beveu, l'aigua es descompon segons un procés interior particular. L'hidrogen passa al cor on es fa la combustió que produeix la calor. L'oxigen ajuda aquest procés afavorint la combustió. Quan l'oxigen puja fins a l'intel·lecte, ajuda a produir la llum. L'oxigen no va cap al cor, el cor necessita hidrogen. En altres termes, el cor necessita l'amor que produeix la combustió i la calor. L'intel·lecte necessita l'amor que manté la combustió i produeix la llum. El que manté la combustió, és la llum; el que crema, és la calor. Algú diu: "Jo cremo." - Si cremeu, necessiteu calor. Si cremeu, sou l'hidrogen; si faciliteu la combustió, sou l'oxigen.

L'amor no crema pas, manté la combustió. El que crema és l'amor físic, terrestre. Ell també és necessari, però no pot cremar si no està sostingut per l'amor diví. Totes les contradiccions de la vida tenen lloc en el cor de l'home. L'amor humà consumeix l'ésser humà. La intensitat de la calor pot tenir graus diferents. Sense calor, l'home es congela, la calor el revifa. Però si l'amor és excessiu, la calor pot intensificar-se més del que és necessari. Aleshores es produeix un procés que no és natural i tot es transforma en vapor. Només l'amor diví és poderós. L'amor humà no té força ni poder. Es pot comparar a la llet. Si la poseu en una cassola, i després al foc, s'eleva al bullir. Aquell que no ho sàpiga pot pensar que la llet augmenta. Però si la deixem al foc, tota la llet surt de la cassola i es perd. Vosaltres també, creieu que quan l'amor s'eleva en vosaltres omplirà tot el pot. Doncs no, abaixeu el foc perquè la llet no es vessi de la cassola.

L'amor diví és una immensa font eterna que raja sense parar. Ella ho omple tot. Ella omple qualsevol recipient buit, però no pot vessar-se en els recipients plens. Només l'amor diví pot omplir tots els recipients. Si no sabeu què heu de pensar, l'amor us trobarà una feina. Si us penseu que sabeu moltes coses, l'amor passarà pel vostre costat i marxarà. Alegreu-vos de l'amor humà quan ha esdevingut servidor. Alegreu-vos de l'amor diví quan és el mestre. Quan els dos vinguin a casa vostra, acolliu-los amb bondat i bona disposició. Acolliu l'amor diví, acolliu també el seu servidor. Si els deixeu fer, ells mateixos sabran com espavilar-se. No els doneu instruccions. Ho arreglaran tot, millor que ningú. Si us interposeu en el seu treball, perdreu tot el que teníeu. Us diran: "Com que no ens necessites, marxem." Si us quedeu sols, vindrà el fred. El fred arriba quan la vostra llum i la vostra calor se'n van. Si les vostres mans es tornen fredes, no podreu donar la mà, no podreu dir: "Bon dia!", no podreu parlar. Quan la gent es proposa canviar el món seguint només el seu propi parer, l'amor se'n va.

Avui, fa fred. Com ho explicaríeu? El pare té un fill i una filla, però no l'escolten pas. La filla es vol casar amb algú que el pare no estima. El fill es vol casar amb una jove que la mare no estima. Una filla ha d'escoltar el seu pare i casar-se amb algú que ell estimi. El fill s'ha de casar amb una jove que la seva mare estimi. Qui us ha ensenyat a estimar? El vostre pare. Si el vostre pare no us hagués estimat, posseiríeu l'art d'estimar? Si us estima, seguiu el seu camí. Déu ha ensenyat a estimar al pare i a la mare. Per aquesta raó els heu d'obeir. El primer de tots que ha ensenyat a estimar, és Déu. És a Ell a qui hem d'obeir.

Treballeu sobre vosaltres mateixos per tal de rejuvenir. El nou ensenyament us rejuveneix. Aporta els mètodes de rejuveniment. No us pregunteu com això passarà. A la nit, anireu a dormir, descansareu i l'endemà al matí, us llevareu rejuvenits. La manera com això ha passat no la sabreu, però serà un fet. El mètode de rejuveniment és l'amor. L'amor es presenta per ell mateix a casa d'algú i aporta tot el que li cal. Veig un camperol que trilla el blat a la seva era amb dos cavalls; jo li dic que li seria més fàcil fer la seva feina amb tres cavalls. Ell em respon: "Tan sol en tinc dos." L'endemà, un cavall arriba per ell mateix a la era. L'enganxen al trill i tot el dia el camperol treballa amb tres cavalls. Al vespre, els propietaris el volen recuperar. No volen que el seu cavall trilli el blat a casa d'algú altre. Així, l'amor es presenta per ell mateix a casa d'algú i marxa després d'haver fet la seva feina. Tots els homes haurien de ser portadors de l'amor diví. Quan arriba a casa vostra, l'amor resol totes les contradiccions. Aquestes provenen de la insaciabilitat dels homes i de la seva incomprensió de la llei de l'amor.

Si la gent compregués l'amor, la guerra actual, que ha provocat tantes víctimes, no hauria començat. Els homes volen ser rics i poderosos, dirigir tot el món, no tenir a ningú per damunt d'ells. Però l'amor ja arriba al món. Quan totes les situacions contradictòries siguin resoltes, la gent podrà estimar-se. No sabeu pas com això passarà, però quan es realitzi, ho veureu. Aquest dia no està tan lluny. Quan verifiquem aquestes coses, en tornarem a parlar.

La situació actual de la vida és el resultat de les acumulacions del passat. Les heu de vendre a un preu prou elevat. Quan us enriqueu, distribuïeu les vostres riqueses, però donant només una poma per persona. Tal com ho fa l'amor, vosaltres també pujareu sobre l'esquena d'un home i li donareu una poma. Si no us hi deixa pujar, no li donareu res. És la llei. Allà on no heu regat, els fruits seran amargs. Allà on haureu regat, la dolçor no trigarà a venir. D'aquesta manera, aprendreu a conèixer la causa de la dolçor i l'amargor.

La dolçor, és l'amor. L'amargor, és l'absència d'amor. Però a vegades, allò amarg pot estar al seu lloc. Quan? - Quan es tracta de guarir algú. Les pastilles amargues serveixen de medicament, elles us ensenyen a regar. I si llavors dieu que no teniu temps per regar, notareu el gust amarg; si dieu que teniu temps, obtindreu la dolçor. El fet de regar només pot produir-se allà on algú disposa de temps per fer-ho. Tothom es queixa de no tenir temps. El temps ha estat donat per l'amor. Allà on hi ha l'amor, el temps no manca pas. Allà on no hi ha amor, el temps manca. Allà on hi ha l'amor, s'hi troba la dolçor; allà on l'amor manca, hi ha l'amargor.

Us acabo de donar el resum de la filosofia de l'amor. Què és l'amor? És una força que habita a l'intel·lecte, al cor i a l'ànima. És la dolçor. La bellesa, l'harmonia i la força, són també l'amor. Si sou lletjos, sabeu perquè sou lletjos. Si sou bells, sabeu perquè sou bells. Si sou forts, sabeu perquè sou forts. Si sou febles, sabeu perquè sou febles. Si sou bons o malvats, sabeu perquè ho sou. Si sou rics o pobres, en sabeu la causa. La veritable riquesa és una serventa de l'amor. El veritable coneixement és un servent de l'amor. Tot en el món és servidor de l'amor. L'amor només és el servidor de l'Esperit. L'amor és la filla gran de Déu. És la primera filla i la seva funció és organitzar el món. És la més bella, la més forta i la més raonable de totes les filles de Déu.

Sovint la gent pregunta: "Per què sóc una dona, per què sóc un home?" - Ets una dona perquè són les dones les que creen la calor, tan sols les dones cremen sense parar. Ets un home per mantenir la combustió i per crear la llum. La llum i la calor van agafades de la mà. Un home que no aporta la llum no és un home. Una dona que no aporta la calor, no és una dona, no és una verge.

La verge porta la calor i l'àngel porta la llum. Amb la paraula calor, no em refereixo a quelcom que es consumeix. El foc veritable no es consumeix pas, com l'arbust ardent vist per Moisès que

cremava sense consumir-se. Tot pensament que pugui mantenir la combustió i la faci accessible als altres, aporta la llum. Sense la llum, no tindríem ulls. La llum ha creat els nostres ulls per tal que puguem veure la bellesa del món diví.

Ser una verge és un dels beneficis més grans. Una verge és allò que és més pur, ella crema sense consumir-se. La cosa més preciosa, és la llum. Preciós és el pensament humà. Pura és l'aspiració de l'ànima humana. L'amor i l'afecte són els dos principis en el món que presideixen l'ascens dels homes. Perquè el compost obtingut a partir de l'oxigen i l'hidrogen s'anomena aigua? Perquè ella posseeix, d'una part les propietats de l'oxigen i de l'altra part, les propietats de l'hidrogen. Nosaltres anomenem l'aigua "voda" (aigua en búlgar) i "vod" és també l'arrel del verb transportar. L'aigua obre per l'home una certa via, és a dir, que ella el dirigeix cap a una certa direcció.

Avui fa fred, és l'absència d'amor la que domina el món. És el passat de l'home. Si portéssiu en vosaltres el primer amor, l'amor diví, us escalfaríeu de cop. Quan vingui l'amor, el cel sencer s'obrirà. Avui, quan mireu el cel, hi veieu algunes petites clarianes, encara teniu una mica d'amor. L'amor humà no pot alliberar realment a l'home, sempre hi ha alguna limitació. Aquí, és el fred el que us imposa les limitacions, per això parlem de l'amor humà.

Sovint he observat el comportament d'una mare envers els seus fills. Ella porta en el seu davantal tres o quatre pomes. Un dels fills la mira amb uns ulls com unes taronges, observa si serà ell o el seu germà qui rebrà la poma més grossa. I si és el seu germà el que la rep, comença a plorar. Això és l'amor humà. Direu que els infants són estúpids. No, més aviat són artistes. Tenen una visió ben afinada. Veuen ràpidament quina és la poma més maca. Si la mare donés als seus fills dues pomes igual de boniques, els dos infants estarien contents. L'infant mirarà bé la poma i dirà: "La meua poma és com la del meu germà." La mare pensa que ha de donar la poma més petita al més petit i la més grossa, al més gran dels germans. És la mesura de l'amor humà. Segons l'amor diví, les dues pomes han de tenir la mateixa mida.

Aquí estem parlant de l'amor humà, del pensament humà. El pensament humà vol ser el governador de l'amor. Però això és impossible. L'home s'hi troba en estat de lluita contra el Senyor, com Jacob. Però Jacob es va adonar que no el podia vèncer. El Senyor el va colpejar al maluc i va quedar coix. Aleshores Jacob va dir: "Beneeix-me Senyor, per tal de comprendre el teu ensenyament." Durant catorze anys, Jacob va servir el seu cunyat, Laban, per casar-se amb les seves dues filles. Però quan va tornar a casa del seu germà, el Senyor se li va aparèixer i li va dir: "Has de canviar la teua antiga manera de viure. Has obtingut per la força la benedicció del teu pare, i ara cal posar-hi remei." Jacob, conscient aleshores de la seva falta i trobant-se encara lluny de casa seva, va consentir a donar al seu germà una part del seu patrimoni i li va dir: "D'ara endavant, seré el teu servidor."

Així, quan arribareu a entendre la llei de l'amor, repartireu les vostres coses a parts iguals entre tothom. En l'amor diví, hi ha la igualtat. En l'amor humà, la qüestió es planteja de manera diferent: un posseeix més i l'altre menys. No és natural. En l'amor diví, els homes són forts per igual, plens d'aquest amor i de l'esperit d'abnegació.

Ara, podem baixar de la muntanya i demanar a l'amor humà que ens tracti amb delit.

EL POBRE I EL RIC

Setena conferència del Mestre, celebrada el 26 d'agost de 1944.
Mont Vitocha – Departament de Sofia.

(Abans de començar la conferència, hem llegit la precedent, anomenada “Regar”, que ens va oferir el Mestre al Cim Ostretz.)

Quan escolto la lectura de la conferència, com si fos un estranger, diria que no s'ha pogut realitzar en condicions favorables. El clima era fred, la sala no estava escalfada, el piano estava desafinat, els oients no pensaven en altra cosa que sortir per poder-se escalfar. Aquesta és la impressió que em deixa aquesta conferència. La llengua búlgara no està feta per a exposicions com aquestes, i les llengües europees encara menys. Aquesta conferència exigiria una llengua en la qual cada paraula només tindria un significat. Imagineu un pianista que ha de tocar en un concert amb un piano gran i bell, però desafinat. Creieu que el músic podria fer un bon concert? Diríeu que no toca bé. Toca bé, però l'instrument no respon a les condicions exigides per l'harmonia i a més el públic està malalt. Un es queixa de patir mal al ventre, l'altre de reumatisme al genoll. Com pot aquesta gent escoltar la conferència? Desitjaven que s'acabés el més aviat possible. L'amor cerca la gent sana i no els malalts. Si l'amor arriba i esteu malalts, no l'aneu a escoltar. Direu llavors que cal observar certes regles.

Quan un home està lluny, parlem en veu alta perquè ens pugui entendre. Quan està a prop, li parlem en veu baixa. Vosaltres feu exactament el contrari. Quan esteu ben a prop l'un de l'altre, parleu fort; quan esteu lluny, parleu dolçament. D'aquesta manera, compreneu l'amor de manera humana. A aquells que estan a prop els parleu fort, a aquells que estan lluny, els parleu en veu baixa. Creieu que l'amor es pugui comprendre d'aquesta manera? Creieu que els uns i els altres us poden comprendre correctament? L'amor utilitza la veu més dolça que existeix a la Creació. No hi ha veu més dolça. Per percebre aquesta dolça veu heu de tenir una oïda ben exercitada, un intel·lecte ben afinat. Els sorolls forts, la veu alta, l'expressió grossera dels sentiments, un cor inflammat, una llum forta, són coses que hom no pot comprendre. Són coses excessives.

Com observa el Senyor a dins de les tenebres? Allà on ningú hi pot penetrar, el Senyor hi pot veure. Pot veure inclús en els indrets més remots.

Qui és més raonable segons vosaltres: aquell que posa cinc tarrons de sucre a la seva tassa o aquell que només en posa un? Si cada tarró de sucre costa 100 leves, cinc tarrons de sucre costaran 500 leves. Qui dels dos tindrà un sentit de l'economia més desenvolupat? Direu que us heu acostumat a posar cinc tarrons de sucre. Aquest no és un hàbit natural.

Vet aquí una altra situació. Quan algú va als banys públics, hi va amb la seva roba nova o amb la vella? Si, per casualitat, hi aneu amb un vestit nou, us l'haureu de treure. No s'entra als banys amb un vestit nou. Però aquells que hi vagin amb els seus vestits vells i esquinçats estaran en el mateix cas. Tant els uns com els altres han de treure's els vestits i entrar nus als banys. Però si entreu als banys amb els vostres vestits vells i esquinçats, en sortireu amb els vestits rentats i nets. Si hi entreu amb vestits nous, perdran el seu aspecte i la seva forma. Quan s'entra a l'amor, els ignorants en surten instruits i els savis en surten ignorants i desfigurats.

Quina és la situació de l'infant que es troba al ventre de la seva mare? Mentre l'infant es troba al ventre de la seva mare, està vestit de manera reial, està al paradís. Quan en surt, peca. El que anomenem un naixement, no és altra cosa que un pecat. Déu expulsa l'infant del paradís, i l'infant

neix. Es diu a l'Escriptura: “*Si el gra no és sembrat a la terra i no es podreix, no podrà créixer ni donar fruit.*” És una analogia, una certa comparació. Quan utilitzeu una analogia, per arribar a una comprensió exacta, heu de juxtaposar les coses i comparar-les amb allò que es troba en l'intel·lecte i el cor de l'home. El cor percep les coses d'una manera i l'intel·lecte, d'una manera diferent. El cor comprèn la dolçor i l'intel·lecte, la bellesa. L'intel·lecte no podrà comprendre mai que és la dolçor i el cor no comprendrà mai que és la bellesa. Quan el cor vol comprendre la bellesa, s'eleva a l'intel·lecte; quan l'intel·lecte vol comprendre la dolçor, baixa al cor. Si l'intel·lecte no pot baixar, no comprendrà la dolçor. Si el cor no pot pujar a l'intel·lecte, no comprendrà la bellesa.

Sovint us pregunteu: “Per quin motiu l'home baixa a la terra?” - Per comprendre la dolçor i l'amargor. Perquè ha de pujar al cel? - Per comprendre la bellesa i la lletjor. El cel sap distingir la bellesa de la lletjor i la terra, la dolçor de l'amargor. La lletjor, és l'ombra de la bellesa, i l'amargor, és el vestit de la dolçor. La dolçor es vesteix d'amargor; ella no es pot manifestar sense l'amargor. Si no hi ha dolçor, no hi ha amargor. Si no hi ha amargor, tampoc hi ha dolçor. Ambdues van de la mà. Els homes desitgen la dolçor sense l'amargor. És impossible que la dolçor sigui sense l'amargor i l'amargor sense la dolçor.

Què s'exigeix als nostres contemporanis? - Que cantin. Que cada ésser humà escrigui el cant més bell segons totes les regles i amb totes les ornamentacions i modulacions. Per executar un cant ben escrit, cal trobar un bon cantant amb una veu preciosa o un bon músic amb un instrument excel·lent. De la mateixa manera, sense un cor ben afinat la dolçor resta incompresa, i sense un intel·lecte ben afinat, la bellesa resta incompresa. La mateixa llei, per transmetre la veritat, exigeix una ànima i un esperit ben afinats.

Suposeu que un infant creua un rierol de cinc centímetres de profunditat; vosaltres l'aviseu que no hi vagi perquè podria ofegar-se. No esteu dient la veritat, no esteu cridant a l'infant dient-li: “Travessa tranquil·lament el riu!” Seria diferent si l'infant travessés un riu de deu metres de profunditat. En aquest cas, podríeu avisar-lo de no anar-hi, perquè l'infant realment podria ofegar-se. Per això, en tot el que diem, hem d'expressar la veritat. No digueu que un home es pot ofegar en un bassal d'aigua. És inexacte. Soleu dir: “El meu cor crema.” El cor no crema pas. El que crema i es consumeix, és el bassal d'aigua que tan sols té quatre o cinc centímetres de profunditat. Pot algú ofegar-s'hi? De cap manera. L'aigua d'un riu tal s'asseca fàcilment i aleshores el fang apareix a la superfície. Mentre hi ha una mica d'aigua al fons, diem que el riu està baix. Quan l'aigua s'asseca, la sorra i el fang apareixen.

Us dic: quan us escolto llegir, jo, l'estranger, el viatger, veig com una cosa dura surt dels vostres llavis, com un tros de carn salada. Aquesta hauria de ser bullida durant cinc o sis hores com a mínim per tal d'estovar-se. Aquesta conferència s'assembla al temps que fa aquí. Us heu recobert de l'amor tot guardant els vostres vestits estripats; l'amor s'indigna i arriba acompanyat de la boira. Amb això, us vol dir que heu d'anar a banyar-vos. Com heu d'entrar als banys: vestits o nus? Si no us traieu els vostres vestits, sou uns ignorants. Vosaltres hi entreu amb bells vestits, sou uns grollers i us manca caràcter. Però si els que porten vestits estripats i els que porten vestits formosos es despullen i entren nus, els dos són intel·ligents. L'única diferència serà que el cos d'aquell que porta bells vestits estarà més net. Però quan s'hauran banyat, tots dos estaran nets. El bany significa aquí l'ensenyament diví. Els vestits de la gent, bells o estripats, representen l'amor terrenal, l'amor humà. Els uns com els altres tenen la necessitat d'entrar al bany. Sense passar-hi, ningú pot conèixer l'amor diví. El sofriment representa els vestits formosos que hom retira. La reconciliació, és entrar als banys traient-se els vestits estripats. La sortida del bany, és la joia divina, és la nova comprensió de la vida que li dona un sentit. Les altres coses romanen incompreses.

Si jo em posés, avui, a corregir una conferència com a estenògraf que la desxifra, no la reconeixeríeu pas. Inclús si us la llegís deu vegades, no us seria suficient. Ha de passar pel bany. Aquell que hi entrarà respectarà la regla de treure's la seva roba i entrar-hi nu. Ja siguin vestits bells o antics i estripats, us traureu i hi entrareu nus. Adam, ell també, estava nu al paradís. La nuesa, és la puresa. El fet de vestir-se tal com ho fan els homes avui, és l'estat de pecat.

Quan s'envia algú a la presó, se li treu la roba, però no se'l deixa nu, se li posa l'uniforme de pres i cadenes a les mans i als peus; cadenes que xerriquen i el presoner esdevé vanitós. Dos o tres suboficials l'acompanyen, el tanquen i el vigilen de lluny. S'escorta un pres, però també s'escorta un rei. El rei està ben vestit, el pres porta la seva roba de presoner. Els dos van a banyar-se. Els dos es treuen la seva roba i resten nus dins el bany. Perquè el rei s'alegra de la seva situació i el pres està desolat? És una manca de comprensió. Quina seria la situació del rei si se'l fes muntar en un cavall prim i sense forces? Per a ell seria una gran ofensa. Quin seria l'estat del pres si se'l passegés en una carrossa meravellosa? El presoner se n'alegraria. Però què diria la gent quan el veiés? - Estarien escandalitzats. Què cal fer aleshores? És el pres el que ha de cavalcar en un cavall feble i el rei el que ha d'anar a la carrossa. És l'ordre natural.

Què representa el rei i què representa el presoner? El rei és un home ric, el presoner, un home pobre. El presoner ha de pregar per omplir la seva cartera, i quan la seva cartera estigui plena, l'haurà de carregar ell mateix. Aleshores, ja no es tractarà de pregar. I quan li arriba al ric el torn de pregar? Quan la seva cartera es troba sobre la seva esquena. Pregarà perquè la buidin. Quan algú li buidarà la seva cartera, la prendrà i marxarà. Els rics necessiten buidar les seves carteres, els pobres necessiten omplir les seves. Els rics tenen l'experiència de les carteres ben plenes, els pobres tenen l'experiència de les carteres buides. Quan el pobre es lamenta davant les carteres buides, això té un sentit, però quan el ric vocifera davant les carteres plenes, és superficial. Quan el ric vocifera tenint les carteres buides, això no està al seu lloc, però quan el pobre s'exclama tenint les carteres plenes, això tampoc no és adequat.

Quan avui us parlo de l'amor, l'imagineu com un poderós corrent. L'amor no és un corrent. L'única cosa invisible al món és l'amor. D'on ve, a on va, com circula, no se sap. Porta totes les benediccions, però resta invisible. És invisible, no només pel que fa a la seva forma, sinó també en la seva essència. Ve de la manera més silenciosa i aporta les coses més útils. Vosaltres confoneu l'amor amb els béns que us entrega. Però només són els seus beneficis, això no és encara l'amor mateix. El fruit que rebeu, el preneu per l'amor mateix. La dolçor es percep, però en què consisteix la seva natura? La dolçor que percebeu, la preneu per l'amor mateix. Veieu una poma, veieu la seva forma, però la dolçor és invisible i voleu veure l'amor tal com veieu la poma. L'única cosa que és invisible, és l'amor. El podem experimentar, tastar-lo, sentir-lo, però no el podem veure. Per tant, el que sentiu o experimenteu és la dolçor. Què és l'amor per si mateix? No li podeu donar cap forma, però sentiu que us aporta la dolçor. La dolçor, el gust d'una poma, d'una pera i d'una pruna són diferents. Fàcilment podreu descriure la diferència, però serà difícil definir la dolçor. El color groc de la pera no és la dolçor; el color vermell de la poma no és la dolçor; el color blau de la pruna no és la dolçor, tan sols són etiquetes. Els fruits de l'amor es poden veure, però l'amor no és visible. Quan diem que Déu és invisible, sobreentnem la dolçor. Sense ser vista, és percebuda com una realitat. Digueu el que digueu, tots teniu una percepció de l'amor de Déu.

S'ús exigeix una cosa: quan us apropau a l'amor, estigueu contents. Si el més mínim descontentament apareix, esteu fora de l'amor. L'amor no suporta cap disharmonia. Per copsar l'amor, heu de presentar-vos davant d'ell completament nus. Un home perfecte està nu. La bellesa es troba en ell. Una llum emana d'ell, està vestit de la llum. Un home ordinari també es pot despullar completament, però serà la foscor la que emanarà d'ell. Dos tipus de gent nua existeixen, la llum

emana d'uns i la foscor dels altres. Un home blanc pot ser despullat. Què significa el color blanc i què significa el color negre? El color negre significa allò que està buit. La cartera negra està buida, la cartera blanca està plena. Així, el negre designa el buit i el blanc la plenitud. El buit necessita ser omplert. Què és la llum? - La plenitud. Quan evoqueu la llum, arriba la foscor, és a dir, arriba el buit. És una comprensió ideal del blanc i del negre, de la llum i les tenebres. En aquest sentit, el pobre és la foscor i el buit, el ric és la llum i la plenitud.

Aquí estem parlant d'una riquesa natural i no de la riquesa desnaturalitzada. Aquell que és ric naturalment està content. Aquell que és ric artificialment està descontent. Per què és així? - Perquè porta la seva riquesa a l'esquena. Es troba en la situació d'un animal massa carregat: avança, esbufega, i desitja que li retirin la càrrega. A la vida, la gent rica està carregada i descontenta. Els pobres estan alliberats de la seva càrrega i estan contents. Si podeu estar contents del vostre coneixement, heu adquirit el bé diví. El coneixement ens ha d'alegrar. Tot el que posseïm ha d'alegrar-nos. És una comprensió divina.

Si lluiteu, vol dir que en l'entorn on viviu no sou apreciats. Si sou metges: com us podrien apreciar si heu causat la mort de deu infants? El veritable metge és aquell que no ha causat la mort de cap infant. El metge que ha causat la mort de deu infants carrega amb la responsabilitat i és jutjat. Ha d'aprendre l'art de guarir. Qualsevol cantant que no ha après bé a cantar, rebrà xiulets. Inclús si apareix deu vegades sobre l'escenari, serà xiulat. Un cant inexacte és la mateixa cosa que un guariment imperfecte. Amb el seu cant, el cantant, ell també, ha matat algú. Aquell que ha cantat justament i segons totes les regles ha sabut parir bé, i l'infant ha nascut viu. Ser un bon metge, és ser capaç de realitzar amb èxit un part.

Així, quan pariu els vostres pensaments, vigileu de no matar-ne ni un. Si en mateu algun, sereu els responsables. Sou els metges dels vostres pensaments, els metges de les vostres accions. Si sou considerats responsables d'un sol pensament, d'un sol sentiment o d'un sol acte, com de gran serà la vostra responsabilitat per deu pensaments, deu actes? Jo no jutjo els metges. Si jo jutgés, també seria jutjat. Està dit: *“Seràs mesurat amb la mateixa mesura amb la que tu mesures.”*

Vosaltres voleu reconciliar-vos. Mentre el pobre i el ric no entrin junts als banys, no es podran reconciliar. El que porta roba neta no pot reconciliar-se amb el que porta roba bruta. Té un bon olfacte. Com estimaríeu un home que té nombrosos defectes? Vosaltres dieu: *“Cal tenir humanisme.”* - Per ser estimat, cal entrar al bany. El ric i el pobre fraternitzaran després d'haver entrat al bany.

La llei és la següent: el ric s'alegrarà quan s'alliberarà de la seva riquesa i el pobre s'alegrarà quan s'alliberarà de la seva pobresa. Aleshores els dos es trobaran al mateix nivell. Si el ric lamenta haver perdut la seva riquesa i el pobre lamenta haver perdut la seva pobresa, es trobaran també en el mateix nivell. Però el pobre no es lamenta quan perd la seva pobresa. És molt rar trobar un pobre que es lamenti d'haver perdut la seva pobresa. I un ric no s'alegra pas tampoc d'haver perdut la seva riquesa. Rar és el ric que s'alegra d'haver-la perdut.

Nosaltres entenem el mot “pobre” en un sentit ampli, designant un home bo que no ha comès cap crim. Per “ric”, entenem en un sentit ampli, un home que ha comès molts crims.

Que l'home s'alegri quan s'allibera de la seva riquesa, que es lamenti quan ha perdut la seva pobresa. La pobresa és la riquesa del cel, la riquesa és la pobresa sobre la terra.

Ara, cal anar a dinar per accedir al bé amagat en les coses.

ALLÒ PRECIÓS

Vuitena conferència del Mestre, celebrada el 27 d'agost de 1944.
Mont Vitocha – Departament de Sofia.

(Lectura de la conferència “La llei de l'acontentament”, del llibre “Les formes obertes.”)

La vida és un gran obra de teatre on tots els homes són personatges, actors. La gent es pregunta què passarà amb les seves vides. Res no passarà. El drama s'ha d'interpretar bé. Si els actors actuen bé, tothom hi guanya. És necessari que algú tregui profit del drama? Aquell que ha escrit el drama ha dit: “Ha estat molt ben escrit.” Qualsevol obra de teatre està ben escrita.

Alguns volen saber qui serà el vencedor. No hi ha vencedor en un drama. Els actors han de representar bé els seus rols per tal de rebre una aprovació per la seva actuació. Si un home representa el paper de l'amor, ha de ser el vencedor? Ha de representar bé el seu paper per ensenyar què és l'amor. Cal, a la vida, ser vencedor? L'home ha de viure per a la millor de les vides.

És per als morts o per als vius que existeix el drama? - Pels vius, és comprensible. Pels morts, el drama no existeix. Pels vius, n'hi ha un: l'heroi que és posat a prova i ha de superar-ho amb èxit per esdevenir un heroi. Ha de triomfar per demostrar la seva força. Un heroi no ha de ser feble.

Avui fa un dia preciós, però un feble drama es representa encara. El vent que bufa representa el drama. Ens posa a prova. Sentim les ganes de tornar a casa, d'escalfar-nos. Aquí, la sala no està prou escalfada.

En què pensa aquell que està molt afamat? Li podem proposar molts treballs, però en què pensarà la major part del temps? - En el pa. Actualment, l'home ha d'interessar-se en la cosa més essencial de la vida. Què és essencial a la vida? L'amor és la cosa més essencial. Si pots acollir l'amor, totes les possibilitats se t'obriran. Si perds l'amor, perds també totes les possibilitats.

En primer lloc, l'home ha de buscar la cosa més preciosa del món: la vida. La resta arriba per si sol. Quan es perd el més preciós, la resta també es perd. El món contemporani ha perdut allò més preciós: la vida. S'ha separat de la vida i avui la busca allà on no hi és. Observant com viuen els homes, veiem que han perdut allò més preciós: l'amor que engendra la vida. Els homes no serveixen l'amor, sinó les coses passatgeres i temporals d'on venen tots els sofriments i les contradiccions.

Què passaria si avui ens manqués el sol? Hi hauria una gran foscor i faria un fred que ningú no podria suportar. Quan arriba el sol, les condicions milloren. La llei és: quan l'amor entra dins l'ànima humana, ho millora tot. El preciós, és el sol. El preciós, és l'amor de la vida.

Quin és aquí el cim més alt? El cim Selimitza. És més alt que l'Ostretz. Aspireu als cims més alts!

L'OMBRA I LA REALITAT

Novena conferència del Mestre, celebrada el 28 d'agost de 1944.
Mont Vitocha – Departament de Sofia.

(Abans hem llegit la conferència “Les línies vives de la consciència” del volum “Les formes obertes.”)

Tothom parla d'allò que és real i d'allò que és irreal. Què és allò real? Allò real és el que un home viu a cada instant. L'irreal és allò que només pot pensar.

Us asseieu i penseu en una vida futura, però quina és aquesta vida; no ho sabeu pas – És una ombra. Els éssers que viuen a la realitat de vegades projecten les seves ombres. Quan estudiem aquestes ombres, les prenem per la realitat i les anomenem la vida. La nostra realitat no és més que l'ombra de la realitat.

Canviem i ens sorprenem. Aleshores ens preguntem: perquè es produeixen aquests canvis? Sou joves, però al cap d'un temps, heu envellit. Exteriorment heu envellit, heu canviat, però interiorment, us sentiu joves. Com resoldreu aquesta contradicció? Quan envelleix un home? Quan deixa d'estimar. Tot home que deixa d'estimar envelleix, tot home que estima rejuveneix. Hi ha ancians que no són vells, hi ha infants que no són joves. L'amor torna l'home intel·ligent, bo i fort. Aquestes són les qualitats dels que estimen. Els homes d'amor no canvien: són eternament joves. L'exterior canvia, l'interior no canvia mai.

Què compreneu vosaltres pels mots “jove” i “vell”? Són mots incògnits. El que és vell vol esdevenir jove i posseir la calor. No separeu la llum de la calor. Quan no separeu la llum de la calor, sou joves. Si la llum és un procés exterior, l'home és vell. Si la calor és un procés interior, l'home és jove. Quan la llum es troba a l'exterior i la calor a l'interior, llavors, l'home és un home perfecte. Per tant, un home perfecte manifesta simultàniament la calor i la llum. El que és vell tan sols té la llum que li arriba de l'exterior, està privat de la calor interior, i per això desitja ser jove. El que és jove té la calor interior, però no la llum exterior, i per això desitja ser vell. Els infants, també, volen ser grans. El jove ha d'aspirar a la llum sense perdre la seva calor interior. De la mateixa manera, el vell pot rejuvenir sense perdre la llum que ve de l'exterior. Si sou joves, intenteu rebre la llum que ve de l'exterior. Així, adquirireu les qualitats del que és vell. Si sou vells, rebeu la calor que ve de l'interior i així rejuvenireu.

És agradable veure un infant que us instrueix com si fos un adult. Un dia, un infant intel·ligent de sis anys es divertia amb les seves joguines. Em vaig aturar davant d'ell per observar com jugava. Em va mirar i em va preguntar: “Tens les mateixes joguines?” - No les tinc pas. - “Llavors, t'ensenyaré com es juga. Aquest cotxe no es mourà fins que facis girar la clau. Així és com ho has de fer.” Aquest infant m'ensenyava i jo l'escolto. Direu que és humiliant que em deixi instruir per un infant. Quin mal hi ha? Quan escolto l'infant, em pregunto: conec tot el que passa a la natura? Puc tornar a despertar la força d'una planta perquè comenci a créixer? Un cert ésser intel·ligent ha tornat a donar força a la planta i creix cap amunt. Algú està trist, però no podeu animar-lo i transformar la seva tristesa en joia. Tanmateix, no hi ha tristesa que no passi. Un infant mor, la seva mare plora, no es pot consolar; reconstrueix la maquinària de l'infant i reviu. Tot allò que s'eleva cau, tot allò que cau pot tornar-se a elevar. Es diu d'algú: l'han elevat. Si l'han elevat, tornarà a caure. Aquell que ha caigut és un heroi. Un home elevat és feble, quan cau, es torna fort. No és un mal ser elevat. Si sou elevats, més tard caureu.

Què és un error? - És una virtut que no s'ha comprès. Què és una virtut? - És un error que ha estat comprès. Us donen una llavor. La mireu i no li trobeu res de particular. Si la planteu, sortirà un gran arbre i donarà fruits al seu temps. El fruit, és el bé amagat en la llavor. Vosaltres mireu aquest arbre, us alegreu dels seus fruits i no deixeu que ningú més els culli. Els fruits es queden a l'arbre fins que es fan malbé i cauen; és el mal, l'error, el pecat de l'home. Deixeu els fruits a l'arbre i persuadeiu a la gent que no es poden menjar. Aquest és el mal del món. Si teniu una llavor, planteu-la. Dels seus fruits, només en guardareu un i distribuïreu els altres als vostres companys.

En les condicions actuals de la vida, no podeu aplicar aquesta idea, perquè la gent té una mirada massa estreta. En un recipient d'un litre, no podeu abocar cinc litres de líquid. En canvi, si teniu el recipient de la veritat amb capacitat d'un litre, podrà contenir tot el que hi abocareu, ja que és adaptable. Quan més l'omplireu, més s'engrandirà el recipient; hi podreu posar tot el que voleu: si és poc, el recipient es farà petit, si és molt, es farà gran. No teniu necessitat de carregar-vos amb molts recipients. El recipient de la veritat és flexible i adaptable, no es trenca. I és un recipient que es renta i neteja tot sol; no està permès introduir-hi la mà per netejar-lo. Es diu d'Edison que quan embrutava la roba durant els seus experiments, hi feia circular un corrent de 70.000 a 80.000 volts i tornaven a estar nets.

Es parla de l'amor ordinari i de l'amor extraordinari. Un amor petit produeix una calor petita. Quan la calor desapareix, l'amor desapareix també. Quan torna la calor, l'amor torna. Una calor petita dona una llum petita. D'on ve la calor? Del plexe solar. Aquesta calor ha de créixer. Si la vostra calor és feble, només podreu rebre i alimentar a un sol home. Si venen de dos en dos, no els podreu rebre. En realitat, allà on hi ha lloc per a un home, hi ha lloc per mil. Si la vostra calor pot alimentar un visitant, també en pot alimentar milers. El Crist coneixia aquesta llei i per això podia alimentar cinc-mil homes tan sols amb cinc pans. Com ho va fer? Siguin quines siguin les meves explicacions, no ho comprendreu pas. Quan ho experimentareu vosaltres mateixos, ho comprendreu. Encara que us parli extensament de la dolçor, no la comprendreu fins que l'hagueu tastada. És el seu gust el que determina la dolçor.

Què ens ensenya el bon temps que fa avui? Ens ensenya que la situació dels homes ha començat a millorar. El món raonable ha elaborat un nou projecte per fer arribar en un temps breu quelcom de bo. Una nova llum penetrarà les consciències humanes. Els homes prendran consciència dels seus crims passats i els seus errors, i sabran com rectificar-los. Els errors del passat han de ser corregits. L'home porta en ell el bé i el mal. El mal s'ha de transformar en bé. Les tasques que no s'han resolt, han de ser resoltes i, una vegada resoltes, s'han de dur a terme. El futur de l'home es troba en la realització de les tasques que ha pogut resoldre. Tothom espera un futur bo i lluminós.

Suposeu que un home us estima. Què heu de fer per a ell? Això seria com demanar-vos per què pregueu a Déu. Perquè pregueu a Déu? Déu és amor. Li podeu donar alguna cosa amb la vostra pregària? Nosaltres preguem a Déu perquè és perfecte. De la mateixa manera, a aquells que ens estimen només podem enviar un pensament bo i lluminós donant-li les gràcies. A aquells que són perfectes, enviem els nostres bons pensaments, no els hi podem donar res més.

Pensa en Déu per esdevenir perfecte com Ell és perfecte.

Pensa en Déu per esdevenir bo com Ell és bo.

Pensa en Déu per esdevenir portador de la seva gràcia tal com Ell és portador de gràcia.

Us dic: si voleu fer qualsevol cosa, penseu en Déu. Vosaltres penseu en Déu, però les coses no es

resolen tal com us espereu. - Perquè? Perquè el vostre pensament no és recte ni just. Si penseu en Déu i la còlera s'apodera de vosaltres, no us trobeu en el bon costat. Si penseu en Déu i us desanimeu, no us trobeu en el bon costat. Si penseu en Déu i dubteu, no us trobeu en el bon costat. El dubte vindrà inevitablement, però cal deixar-lo a l'exterior. No rebeu el dubte en el vostre interior. Si el rebeu, haurà de ser transformat en fe.

Són molts els que consideren l'amor com una cosa irreal i passatgera. En la llengua búlgara, la paraula "amor" ha perdut la seva força. Segons la meva visió, l'amor és una força que davalla del món raonable, flueix per un conducte i s'aboca en un recipient. La gent l'utilitza com una aigua per rentar la seva roba bruta. Però quan la mateixa aigua queda bruta, la llencen perquè ja no la poden utilitzar. El que estudia l'amor prenent per norma aquest cas, arribarà a una conclusió falsa, és a dir, que l'amor que neteja els homes es torna brut. A arrel d'això diuen: vet aquí l'amor. Com que no el comprenen, els homes carreguen la seva brutícia sobre les espatlles de l'amor i pensen que el coneixen.

La qualitat de l'amor és purificar a les persones. Si estimeu, netegeu les brutícies dels altres. Els residus de la gent són un fertilitzant per les plantes i els seus pecats són adob per la terra. Per tant, els pecats també tenen utilitat. Gràcies als residus dels homes, les plantes produeixen els fruits dolços que mengem. Doneu gràcies a Déu pels vostres errors i els vostres pecats. Alegreu-vos de les virtuts que estan dipositades en vosaltres. Enjoiem-nos per tot el que rebrem, donem gràcies per tot el que ens allibera del fang. Sovint passa que les espatlles d'un home queden cobertes de fang.

És difícil que un home estimi a un altre home. Estimar algú vol dir: saber què necessita. No doneu diners a un infant dotat per la música, no li digueu paraules dolces, doneu-li un instrument per tocar. No lloeu un cantant, doneu-li les condicions òptimes per cantar. L'amor exigeix a cada home que manifesti els seus dons i tots els homes han d'ajudar-se els uns als altres per manifestar el bé i el bo que hi ha en ells. Si els homes no ens estimen, no podrem manifestar el bé; si nosaltres no els estimem, no els donarem l'ocasió de manifestar el bé que es troba en ells. Si estimeu algú, li doneu la possibilitat d'expressar-se; si algú us estima, us dona la possibilitat d'expressar-vos. I així, un home esdevindrà músic, poeta, serà fort i ho aconseguirà tot.

La primera cosa és el deure d'estimar i donar afecte, però també ser estimat i rebre afecte. Quan estimeu, ajudeu, i quan sou estimats, sou ajudats. Alegreu-vos quan els homes poden manifestar-se. Tot home que estima i sent afecte dona un bon exemple. Quan estimes, no hi ha més diferències entre els rics i els pobres.

Ningú vol ser pobre, tothom vol ser ric. Està bé ser ric. Però a vegades, pot passar que no sigui bo. Si us carreguen sobre l'esquena més riqueses de les que podeu portar, de què us serveixen aquestes riqueses? Un ric ha de repartir les seves riqueses. Si no les distribueix tal com cal, no té futur; si les pot repartir de manera adequada, té un futur. Si un ric es torna pobre, demanarà caritat. La gent d'aquesta època no sap demanar caritat. Un violinista ha de demanar almoïna? Agafa el seu violí i toca la seva millor cançó. Es paga abundantment per la seva actuació. Si toca en una desena de llocs, serà ben recompensat. Romandrà orfe un violinista tal? Un artista ha de pidolar? Pintarà un quadre magnífic. Inclús si el dona gratuïtament, tots els que veuran aquest quadre el recompensaran generosament.

El bon temps d'avui és el signe de que el que us dic s'acomplirà. Si viviu bé, el sol us escalfarà. Alguns de vosaltres no aneu ben vestits, la vostra roba no abruga prou. Això revela les vostres idees velles. L'amor humà ha envellit, s'assembla a la roba gastada.

Algú diu: “Hi va haver un temps en que estimava algú.” Quan l'home estima el passat, envelleix. El que estima d'aquesta manera, elimina els fruits, talla les branques i d'aquest home només roman el tronc. El tronc es regenerarà, però passarà força temps abans que creixin les branques noves. Si ofeneu un amic, arranqueu una branca. Sigueu raonables i no arranqueu les branques de l'amor. No està permès tallar les branques de l'amor. Algunes persones es lamenten d'haver estimat. Perquè lamentar-se? Déu us ha estimat i us ha enviat a la Terra per viure-hi. El sol resplendeix i el vent bufa per vosaltres, les fulles es despleguen per vosaltres, les flors floreixen per vosaltres, els rius flueixen per vosaltres, però esteu descoratjats i dieu: “Què infeliç que sóc!” Pensant així, no sou homes intel·ligents.

Un home pobre, fins i tot en companyia dels rics, ha de ser conscient d'ell mateix i dir: “Sou rics per causa meva.” Els ha de concebre com deutors. Hi ha un home que es rei. Alegra't que hi ha un rei. Quan el rei veurà que l'heu comprès, esdevindrà el vostre amic. Si el pobre no es fa amic del rei, no ha comprès l'amor. Si el rei no esdevé l'amic del pobre, no ha comprès l'amor. Que el pobre sigui un bon amic del rei. Que no el consideri com algú que es troba situat més amunt que ell; i que el rei s'alegri de tenir un pobre per amic. El rei ha de comprendre el pobre i el pobre ha de comprendre el rei.

Us dic: el Senyor ens compren, però nosaltres no el comprenem pas. I d'aquesta manera entrem en conflicte amb Ell. De vegades hom es pregunta: “Però qui ha creat a Déu?” - Ningú. Aquell que l'ha creat és Déu mateix. Si algú altre l'hagués pogut crear, ja no seria Déu. A vegades, un pensament sorgeix en l'home, dient-li que no ha estat creat per ningú. És com si un adult cregués que mai ha estat un infant al ventre de la seva mare. En realitat, tem que admetent que Déu l'ha creat, donarà a Déu la possibilitat de penedir-se d'haver-lo creat i de treure-li tot el que li ha donat.

Un home tem que Déu estiri el braç i li prengui tots els béns que li ha atribuït. Aquest és l'error de la gent. En realitat, Déu s'alegra dels seus errors i de les seves virtuts. Si patís pels nostres pecats, seriem més forts que ell. Aquell que us ha provocat una pena ha estat més fort que vosaltres. Si ningú us pot entristir, vosaltres sou els més forts. Si estimeu, sou els més forts; quan no estimeu, sou els més febles. Si dues persones s'estimen, la seva força és igual. Si no teniu fe, sou febles; si no teniu esperança, sou febles; si pidoleu, sou febles; si no voleu aprendre, sou febles. Si no voleu demanar almoïna, heu de fer alguna cosa per als altres.

Déu ha creat el món, però ens l'ha deixat perquè utilitzem els seus beneficis. Ell escolta les nostres teories i concepcions filosòfiques sobre l'origen del món sense dir res, perquè puguem posar a prova les nostres teories. Ens les posa a sobre la nostra esquena. Cal que tinguem concepcions justes. Cada cosa ha de passar en el moment just i fer-se correctament. El que toca el violí ha de saber com tocar bé. El que té llengua ha de parlar bé. El que té ulls ha de veure-hi bé, el que té orelles ha d'escoltar bé. Hem de manifestar perfectament tots els dons que Déu ens ha entregat.

Reteniu això: qui estima és lliure, qui estima posseeix el coneixement, qui estima té la vida. Qui no estima, no té ni la llibertat, ni el coneixement, ni la vida. El que dic, ho dic per a vosaltres, i no pel món. D'alguna manera hem de canviar el món. Com? Un home s'ha posat una bena als ulls, s'entrebanca, no hi veu. L'anirem a veure, agafarem la bena i la retirarem. L'home podrà cridar tant com vulgui, jo li trauré la bena i li diré: “Mira ara!” Totes les benes, totes les aberracions han de ser retirades dels ulls dels homes. Però abans, heu de retirar les vostres.

Vosaltres dieu: “Ningú m'estima,estic sol al món.” La solitud és una qualitat de Déu i no dels homes. L'únic solitari, és Déu. Segons el nostre punt de vista, no hi ha res més preciós ni terrible que la solitud; no hi ha res més preciós ni res més desagradable que la solitud. Ho podeu creure.

Quan, fa una estona, hem baixat del refugi cap a la clariana, tots hem seguit la mateixa direcció, però cadascú de nosaltres feia el seu propi camí. Cadascú ha de seguir el seu propi camí. No hi ha dues ànimes que segueixin el mateix camí. No és bo seguir la mateixa ruta. Quan l'home viu correctament, segueix el seu camí. Quan compreneu un home i ell us comprèn, camineu per camins similars.

D'on venen les contradiccions i les dualitats de la vida? Si esteu ben tips i us trobeu un home que us diu: “Tinc gana”, aquestes paraules no tenen el mateix sentit per ell que per vosaltres. Us heu de col·locar en la seva situació i alimentar-lo. Aleshores, les paraules: “Tinc gana”, tindran el mateix sentit per tots dos. Porteu una barra de pa a sobre, sadolleu-lo. Porteu fruites, doneu-li una pera o una poma. Vosaltres també traureu profit del servei que li haureu donat. - “Però no em quedarà res per a mi.” - No penseu així, algú altre prendrà cura de vosaltres. Poseu el bé com el fonament de la vostra vida. Us alliberarà de les contradiccions.

Fa uns dies, va caure aquí una gran tempesta. Ella ens va revelar els pensaments de la gent. Volien bombardejar Sofia, però el diví ha pres el control i tot s'ha arreglat. El dia d'avui n'és un testimoni. Durant el matí, el temps pot ser nuvolós, però s'aclarirà poc després. Les perturbacions que desencadenen els homes llancen la seva ombra sobre tota la vida i tota la natura. Quin és el vostre estat d'ànim? Què sentiu? Espereu una millora de les condicions de vida. Però si un bon violinista arriba, l'aneu a escoltar i esteu sords, que sentireu? No percebreu res. La causa es troba en vosaltres. La sala està ben escalfada. El violinista disposa de totes les condicions necessàries per tocar bé, però vosaltres no el sentiu i no compreneu el que toca.

Avui es dona un concert. El món millora. Veig com la gent reuneix les seves maletes. Des de fa 8.000 anys, tots els que han governat han reunit les seves maletes i les han posades en cotxes. Ara, estan a punt de marxar. Nosaltres hem esdevingut neutres. Nosaltres desarmarem el mal; que marxi! No ens barallarem més amb els que estan en guerra. Nosaltres ens hem posat d'acord amb el cel. Els que venen per alliberar-nos venen de dalt, són els Germans Blancs. No volen que estiguem en guerra amb ningú. Fins ara, hem estat dirigits per altres esperits, per altres filosofies. Trenquem amb ells! La gent es lamentarà de les seves cases destrossades, dels seus habitatges devastats. No escolteu a ningú. Acomiadeu-vos del vostre pis. Que no resti ni un sol cabell de l'antic. Deixeu marxar tot allò que és vell. Els Germans Blancs, que arriben, aporten totes les novetats: llits, sabates, barrets, marmites, plats. Llenceu tot el que ha envellit! Fins ara, hem estat en el món dels germans negres, en el món de la mentida. Ara ja n'hi ha prou!

La sola cosa que podem fer és estimar a Déu, estimar el nostre veí, estimar tots els germans, les germanes, les mares i els pares. Estimeu la planta més petita, l'escarabat més minúscul. Tots són els nostres germans que han agafat formes diferents per accomplir un treball. Són els nostres germans i germanes. Entenc per “germà” qualsevol ésser que us pugui ajudar. Una vaca és la vostra germana i una poma també. Poques persones coneixen els seus germans i germanes que els serveixen. La llum que baixa de les altures és el nostre germà, la calor, la nostra germana. És així com veig les coses.

Poseu-vos dempeus i aixequen la senyera blanca! Cal anar a trobar l'amor amb una senyera blanca. L'arma que pot reduir-ho tot en pols i cendres i aportar-nos la pau, és la senyera blanca. Quan decidirem fer la voluntat de Déu, la senyera s'eleva. Si totes les nacions decidissin servir a Déu, fer la seva voluntat i aixecar la senyera blanca, la pau s'establiria a tot arreu, i per tot arreu regnaria l'ordre veritable.

Vet aquí que esteu asseguts sobre troncs de pins tallats. Us diuen: “A causa de la vostra mala comprensió, ens trobem en aquesta situació i esteu asseguts a sobre nostre. Aneu amb compte,

perquè si no compreneu les coses, uns altres s'asseuran a sobre vostre. Nosaltres comprenem ara les coses i ressuscitarem amb vosaltres.”

“La vida eterna és conèixer-te a Tu, l'Únic Déu Veritable, i el Crist que has enviat.”

La vida eterna és conèixer l'Amor veritable que aporta la Vida.

La vida eterna és conèixer a Déu i totes les benediccions que envia al món.

Aquesta és la vida eterna!

LA CRIDA DEL NOU

Desena conferència del Mestre, celebrada el 24 de setembre de 1944.
Martchaëvo – Departament de Sofia.

El món contemporani s'ha empobrit. El món més pobre que mai ha existit sobre la terra és el món contemporani. És el món de la injustícia, i el món necessita justícia, la justícia és el costat exterior de la vida. Per acomplir la voluntat de Déu, la justícia és indispensable. El contingut interior de la vida s'explica en el verset següent: “*Sigues sempre fidel i verídic.*” En això es troba la bona voluntat de Déu.

Existeixen dos tipus d'homes: els bells i els lletjos. És l'home mateix el que es torna, ja sigui bell, o lleig. Quan acompliu el més petit manament o si el més petit impuls sorgeix en el vostre intel·lecte, en el vostre cor o en la vostra ànima, dibuixeu trets formosos en el vostre rostre. Un home es torna sa i bell quan compleix la voluntat divina. Qui no l'acompleix es torna lleig. La lletjor és doncs un senyal del no compliment de la voluntat divina. És indispensable que l'home sigui bell. Tal com sou avui, esteu lluny de la bellesa.

Quan miro els animals, veig fins a quin punt encara estan endarrerits. Vosaltres direu que els animals són bons. No ho són pas. Són els egoistes més grans. Doneu uns quants grans de blat a un pollastre i veureu com n'és de noble. Doneu una mica de menjar a un animal i veureu fins a quin punt és egoista. Un animal tan sols pensa en ell mateix. No vull que us pregunteu perquè és així. És així per la vostra falta. Vosaltres veieu la lletjor, però Déu no us convida a mirar-la. Veieu el que vosaltres mateixos sou. Aquell que veieu, sou vosaltres. Un home bo veu les coses bones, un home malvat veu les coses dolentes. Un home malalt està preocupat per la seva malaltia, un home sa, per la seva salut. Un home intel·ligent s'ocupa de la seva intel·ligència, un ximple, de la seva ximpleria.

L'única ètica per la que heu de començar, és la veritat. Heu de ser justos. Quin és el tret característic d'una mare ocell? Pel seu sentit de la justícia, compleix la voluntat de Déu. Durant tot el dia ella corre, vola, cerca l'aliment pels seus petits i els el posa al bec. Quan els ha criat i els petits surten volant del niu, la mare no cerca més el seu aliment i no els el posa al bec. Ella diu: “A partir d'ara, ja no és la meva feina, poden volar tot sols i cercar el seu aliment.”

Com que encara sou infants, sou injustos. Un home adult és just. Si ordeneu a un infant que vagi a treballar, no us obeirà. No es sotmetrà. La falta cau sobre la mare. Un petit infant, com un ocell que aprèn a volar, ha d'obeir a la seva mare. Quan la mare li demana d'anar a treballar, ha de complir el seu desig.

Tots nosaltres hem d'alçar el vol, aprendre a volar. Encara no heu après aquest art. Un home que no és just es troba encara al seu niu. Un home que no és encara fidel ni verídic es troba al seu niu. Quan adquirireu aquestes virtuts, sortireu del niu.

Avui he deixat de banda la qüestió de saber si creieu o no al Crist. Un altre tema és important: us trobeu encara en el vostre niu o ja n'heu sortit? Si esteu al niu, guardareu bé la vostra plaça i esperareu a que la vostra mare us porti el menjar. Quan estareu tips, us retirareu per deixar el lloc als altres. És així com es manifesta la justícia. Com que teniu nombrosos germans i germanes, els donareu la vostra plaça. Les primeres lliçons són donades pel pare i la mare. Ens ensenyen com comportar-nos per preparar el nostre futur. Si seguim els seus consells, viurem bé. És una vasta qüestió.

La justícia té una extensa aplicació a la vida. Si sou músics, com manifestareu la justícia? Heu de saber cantar, tocar i prendre un bon to sense cometre errors. Nombrosos són els que saben cantar i tocar però que encara no són justos. Quan parlem del que és just en la música, comprenem una altra cosa. Quan canteu heu de prendre el to just. D'aquest to dependran les relacions amb les altres notes. Si és el “do” el que es troba a la base del cant, l'heu de cantar de manera justa. Quan entoneu el “do”, comprenc que heu sembrat una llavor a la terra, després la recobriu una mica i seguidament us poseu a cantar. Així, la nota “do” mostra que heu sembrat alguna cosa. No podeu cantar si no heu sembrat res. Sembrant la llavor, podreu prendre el to just. Si canteu sense haver plantat, la nota serà falsa. La segona nota base que heu de saber prendre és el “re”. Què significa aquesta nota? Significa que la llavor ha de créixer. Si canteu el “re” i res no creix, no heu cantat com cal. Heu plantat la vostra llavor en una terra àrida, no l'heu regada i el sol no l'ha escalfada. En aquestes condicions, la llavor no pot créixer. Si ella creix, heu sabut prendre el “re” just. Una llavor pot créixer, però ha de trobar el seu camí. Per això està escrit: *“Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida.”* El camí d'una llavor que ha crescut mena al sol. Nosaltres anomenem aquesta camí, el camí de la vida, és el “mi”. No podreu trobar el vostre camí sense saber entonar el “mi” de manera justa. Després, l'arbre sencer és format: és la nota “fa”.

Cantant de manera justa les quatre notes, la planta estarà formada. Tres tons, tres notes resten encara que mostren el contingut interior de la planta. Un pensament, un sentiment no podran florir sense saber entonar el “sol”, sense que la vostra ànima estigui plena d'amor. Tenir amor, és vestir-se amb la roba més preciosa, amb els millors pensaments, amb els millors sentiments. En l'amor, no hi ha cap lletgesa. Si esdeveniú bells, els vostres llavis ja no seran prims, no tindreu els punys tancats, no tindreu l'esquena corbada, els vostres ulls no estaran desorbitats i els vostres trets es tornaran harmoniosos.

La gent es desanima sovint, fan esforços, però pensen que la seva feina no va bé. Sigui quin sigui el violinista que aneu a veure, primer us ensenyarà a afinar el vostre violí, a trobar la relació entre les quatre cordes. Hi ha unes lleis segons les quals han de ser afinades. El violí té com a tonalitat base el “sol”, després ve el “re”, el “la”, i finalment el “mi”. Primer afinareu les cordes seguint la tonalitat ascendent de les quatre notes i després tocareu. Afinar és el costat exterior de la vida al qual heu de reflexionar. Quin és el to fonamental del vostre pensament? Desitgeu estimar, però no coneixeu el to fonamental del vostre sentiment. Voleu fer el bé, quin és el to fonamental del vostre acte? A partir d'ara us heu d'ocupar dels tons que es troben a la base de qualsevol cosa.

De la mateixa manera, existeix un to fonamental en l'acció de menjar. Quan mengeu, la vostra llengua no ha de prendre mal. Res l'ha de fer patir. Us asseieu per menjar i trobeu defectes en tot, dieu: “això no està bé, allò tampoc.” No és així com hem de menjar. Quan us asseieu a taula, tan sols tindreu un aliment davant vostre: un al matí, un al migdia, un al vespre; tres al dia. Hi haurà varietat en l'aliment. Varietat a l'exterior, unitat a l'interior. La vostra llengua ha de ser justa. Quina serà una llengua justa? - La que no es turmenta pas. D'aquesta manera, el deutor que arriba a casa vostra per pagar el seu deute no es turmenta, ja que porta diners. El que no en té, sacseja les espatlles, es gira d'un costat i d'un altre, es turmenta. Un alumne fa el mateix quan no sap la lliçó. El mestre l'interroga, l'alumne es gira, es recargola. El que coneix la lliçó és lliure, independent, pensa bé. He trobat a molts alumnes amb els quals he parlat. Un em va dir; “No se pas com viure.” Si em parla així, el porto davant d'un perer i li dic: demana al perer com ha viscut, com viu, i et respondrà i et donarà una lliçó.

Què us respondrà el perer si us porto davant d'ell a l'hivern? No us podrà donar cap lliçó. A fora regna el fred i el perer no dona cap lliçó. El perer s'assembla al professor que no està disposat a donar lliçons: és l'hivern. Haureu d'esperar setmanes i mesos fins que estigui disposat a ensenyar-

vos. On es troba doncs l'error? Jo, us hi haig de portar a l'estiu o a la tardor, quan maduren les peres; aleshores podreu passar alguns dies davant del perer i us ensenyarà com heu de viure.

Aneu fins al perer i colliu una fruita madura. Us dic: mengeu aquesta fruita. Us agrada? - És bona i dolça. Sigueu com ell. És la primera lliçó. Vosaltres heu de ser també dolços com una pera. Us dic: quan vivim segons el bé, és el fruit dolç, una vida plena de dolçor; quan vivim malament, el fruit és amarg, la vida és amarga. Què és l'amargor? A vegades el perer produeix, ell també, fruits amargs. Ho ha après dels homes. Al començament, el perer va ser instruït pels àngels, i per això els seus fruits eren dolços. Tots els arbres que donen fruits dolços han estat instruïts pels àngels. Vosaltres mai podreu ser dolços si no penseu en els àngels.

Què dona la bellesa a un home? - La joia. En veritat, quan us apropau a la bellesa de la vida, us alegreu. Per això us dic: estimeu a la gent bella. La bellesa és un bé diví. Ella aporta la salut. Si caieu malalts, no sou bells. Si us ompliu de ràbia, no sou bells. Si us enfadeu, si us molesteu per un no res, no sou bells.

Els nens s'enfaden quan el seu plat no està tan ple com els dels seus germans i germanes grans. Un petit infant vol rebre al seu plat tant aliment com en reben els grans. Si un petit infant pot menjar tant com el seu germà gran, ha d'estar llest per treballar com ell. El que treballa molt pot menjar molt, el que treballa poc, menja poc. Si algú menja molt i treballa poc, peca.

Un dia, la cèlebre cantant Adeline Paty va arribar per primer cop a Nova York. Resulta que havia de retirar 25.000 dòlars al banc. Però no portava cap carta de recomanació i no tenia amics a Nova York. El funcionari li va dir: no et podem donar els diners, perquè no sabem qui ets. Aleshores ella es va situar al mig de la sala i va començar a cantar. Quan el banquer va sentir la seva veu, va dir: és la cèlebre Adeline Paty, doneu-li els seus diners. Vosaltres també, segons el seu exemple, comenceu a cantar el primer cant de l'amor. Quan aneu al banc i no us vulguin donar els vostres diners, canteu el cant de l'amor. Si rebeu els diners, és que el vostre cant és bo, si no els rebeu pas, busqueu un amic que us pugui recomanar. Mentre la gent ens recomana de l'exterior, no sabem cantar bé. Si el nostre propi cant ens recomana, som bons cantants.

La nova època exigeix que cadascú es pugui recomanar a ell mateix. Com? - Pel seu cant. Quan canteu bé, tot el món us reconeix; quan canteu desafinadament, també us reconeixen. L'home té oïda. Un so desafinat suscita la irritació; no és una manera musical de cantar. Quan un home canta bé, no permet als altres desafinar. El que no sap cantar bé ha de guardar silenci. Tingueu orelles per escoltar el que canta bellament. Apreneu d'ell. El qui canta bé és un mestre; gràcies a ell, tothom pot aprendre a cantar.

A Bulgària hi ha molts rossinyols. Són bons cantants. Donen bones lliçons. Canten ben d'hora al matí i el seu cant surt en forma de notes repetitives i alternants. Si els homes escoltessin el cant dels rossinyols ben d'hora al matí, la seva vida milloraria. El que no és bo és que dormen quan els rossinyols canten; paren poca atenció als rossinyols. Es diuen: "Els rossinyols canten perquè no tenen res a fer." No, el rossinyol canta quan ha acomplert el seu treball més important. La resta del temps no canta. Canta al més de maig quan pon els seus ous. La resta del temps no canta. Així, un home ha de cantar quan executa el seu treball més important.

Aquí prenc la paraula "cant" en un sentit ampli. Un home que té el pensament pur no comet errors. Un home que té un sentiment pur no comet errors. Un home que realitza accions pures no comet errors. Aleshores canta. Quan pensa, l'home canta. Quan l'home sent, canta; quan actua bé, canta. Un bon pensament, un bon sentiment, una bona acció van de la mà amb el cant. Quan esteu

descontents amb vosaltres mateixos, no canteu. Si mengeu el millor aliment i esteu descontents, el vostre estómac és la causa, o bé es troba en alguna altra part del vostre cos. Si mengeu un bon aliment i us alegreu, esteu sans. La salut produeix la joia i l'alegria.

Us posaré com a exemple una història que va passar sota la dominació turca. Algunes de les dones turques havien visitat la dona d'un "tchorbadji" (coronel de l'exèrcit otomà). Ella com a bona hostessa, els va servir un vi dolç i bo. Després d'haver begut, es van posar alegres i van començar a tocar i a dansar. De retorn a casa, una de les dones va explicar al seu "bey" (senyor) que la dona del "tchorbadji" els havia servit una beguda que et posa alegre. El "bey" es va dirigir a la casa del "tchorbadji" i li va dir: " Dóna'm aquesta beguda que torna els homes alegres i els fa ballar. Jo també vull tenir l'experiència." - Quan en va beure, també es va posar alegre i va començar a cridar i a ballar. Va dir al "tchorbadji": "Tinc ganes de cridar." - Crida! - "Tinc ganes de ballar." - Balla! És així com al seu torn va tenir l'experiència del bon vi. Tot allò que us incita a parlar bé, a cantar bé, a dansar bé i a alegrar-vos, és el bon vi de la vida. Són els bons sentiments i les belles accions.

Què és el que us preocupa avui? Us interesseu pels esdeveniments actuals. El món contemporani ha passat per grans proves en les quals no havia pensat. El món sencer està en guerra. Els humans lluiten entre ells, per manca d'haver estudiat. Avui, veiem la gent mutilada; a vegades és una cama la que manca, d'altres una mà o el cap. Milions d'homes lluiten perquè no han après a pensar bé, cantar bé, actuar bé. A què es deu això? És la falta d'aquells que han rebutjat la llei de Déu i que en el seu lloc han instaurat la seva llei. Són ells els que han provocat la guerra actual. Per tot arreu, avui, s'imposa la llei humana, per tot arreu l'egoisme regna. Cadascú es pensa que el món ha estat creat per a ell sol, pel seu propi benestar. El món és una escola on cada home té el dret d'utilitzar els manuals que van ser fets pel benefici de tots. Ningú té el dret d'apropiar-se de les coses.

El sol no pot ser la teva propietat, no pots tenir drets sobre ell. Les estrelles no poden ser la teva propietat, no pots tenir cap dret sobre elles. Els rius que circulen no poden ser la teva propietat. Els mars tampoc. Són bens comuns que han de pertànyer a tothom. Tu ets un viatger que travessa l'oceà. Quina serà la teva situació si un bon dia l'oceà comença a agitar-se? Un oceà no pot restar en calma. Si no s'agités, deixaria d'existir. L'oceà està viu quan juga i empeny les seves onades. Quan estàs en un vaixell i observes les onades, dius: "És la tempesta sobre l'oceà, hi ha grans onades." L'oceà juga com el "bey" turc que s'havia alegrat a causa del vi. Quan el vent s'amortirà i el sol sortirà, l'oceà es calmarà. Si, com el "bey" turc, et mous a contratemps, et prendran per un boig. Quin home és boig? - L'home que no troba el seu camí.

Un home havia perdut el seu camí passejant pel bosc; esgarrinxant-se amb els esbarzers, s'havia esquinçat la roba. Si no hagués perdut el camí, la seva roba no s'hauria fet malbé. Per això, quan els homes es queixen de la seva vida i la troben difícil, és per causa dels esbarzers. Es troben entre els esbarzers que estripen la seva roba.

Fa uns anys, dos captaires que venien de Bitola van arribar a Varna. Un d'ells era cec, l'altre l'acompanyava tocant la flauta. Van anar a pidolar a casa d'un pagès ric. Ell els va dir: "Perquè no treballem? Aneu a llaurar algun camp!" Irritat, va agafar un bastó per fer-los fora. El cec va començar a fugir primer i el flautista el seguia. El pagès es va posar a riure i va anar a la taverna a explicar als seus veïns el que havia passat: "Per primera vegada a la meua vida, he obert els ulls d'un cec! Un bastó ha estat suficient perquè el cec hi vegi." Què representa el bastó? És el patiment que a les mans del búlgar enfadat ha obligat al cec a veure. Hi ha persones que es posen cera als ulls per tal de fer-se passar per invidents, però quan arriba el patiment, la cera cau dels ulls i hi veuen.

Algú diu: no puc fer tal o qual cosa. Ja que hem arribat a la terra, podem realitzar-ho tot. Amb

aquest “tot”, em refereixo a allò pel qual hem estat creats. Amb la pràctica, un violinista podrà tocar les peces més complicades. L'aspiració d'un violinista és tocar les peces més difícils i les més belles. Tot home aspira a esdevenir bell, bo i intel·ligent.

De què depèn la bellesa? - De l'esperança. Ella està vinculada al món físic, es preocupa de les coses més diminutes. No pots ser bell sense tenir una cara maca, unes mans formoses, uns peus bells i si no ets capaç d'acomplir el bé més petit.

A vegades es diu d'un home: és un optimista. És bo ser optimista. L'esperança es troba ben arrelada en l'optimisme. Si no ets optimista, la teva esperança és feble. Per reforçar l'esperança, et cal realitzar petites accions benèfiques de les quals ningú se'n pugui adonar.

Van anunciar en un diari de Nova York que un banquer buscava un home jove i honest per fer de caixer. Nombrosos joves van arribar amb cartes de recomanació. El director va llegir les cartes i va respondre a cadascun d'ells: “pensaré en tu”. Al final, va arribar un jove ben vestit, però sense presentar cap carta de recomanació. Es va inclinar educadament dient: “he llegit al diari l'anunci on es diu que busqueu un caixer. Jo no tinc recomanació, però estic disponible i sóc capaç de fer aquesta feina.” Resulta que, quan aquest jove havia entrat a l'habitació, va veure que hi havia un paper a terra, el va recollir i el va tornar a col·locar al seu lloc. El director el va mirar amb amabilitat i li va dir: “Tu portes en tu mateix la millor carta de recomanació. Tu seràs el caixer del nostre banc.”

Us pregunto: podeu esperar un bé major que el de servir a Déu amb amor? No heu de tenir por de Déu, l'heu de servir. Què sentiu quan us donen una entrada per assistir al concert d'un gran músic, o d'un gran cantant? - Sentiu una gran joia. Servint a Déu, aprendreu les coses més belles del món. No podem anar fins a Déu sense pensar justament, sense sentir justament, sense actuar correctament. Les úniques coses que poden apropar un home de Déu són un bon pensament, un bon sentiment, una bona acció. En altres termes, si no penseu ni sentiu amb amor, no podreu arribar a Déu. L'amor és la llengua de Déu. Tota llengua té el seu alfabet, la seva gramàtica, el seu llibre de lectura, la seva literatura, la seva música i la seva poesia.

Em pregunten sovint quan s'acabarà aquesta guerra. Hi ha un mal a la guerra? Des del punt de vista del món diví, la guerra és una coral on la gent no sap cantar junta i per això es baralla. Cadascú canta com li sembla i diu als altres: “No és així com heu de cantar.” Els coristes d'aquesta coral encara no saben cantar. Quan el director de l'orquestra arribi, dirà als coristes que parin de cantar i els donarà la primera lliçó perquè n'aprenguin. Creieu que no té el poder de fer callar els coristes? Què passaria si la terra comencés a tremolar i a fer saltar els homes quatre o cinc metres amunt? Continuarien la batalla? Què faran els soldats quan estiguin saltant pels aires? - Aleshores, aturaran la batalla. Que això no passi mai dieu! El Senyor té a la seva disposició molts mitjans per aturar la guerra.

Existeix un sol home al món que no hauria votat per la guerra? Existeix una sola dona al món que no hauria votat per la guerra? Existeix un sol infant al món que no hauria votat per la guerra? Un sol animal que no hauria votat per la guerra? Una sola planta que no hauria votat per la guerra? Tot el que està viu a votat per la guerra!

La guerra és quelcom de bell, però si els homes es maten entre ells, no és la bona guerra. Es diu que el bé, també, fa la guerra. És cert, una guerra a favor del bé existeix, però quin és l'objectiu d'aquesta guerra? - Alliberar els captius, donar la llibertat a tots aquells que estan atrapats des de fa milers d'anys. Tot el que causa el desordre en el món prové del fet que hi ha homes captius.

Alliberem a tots aquells que, des de fa milers d'anys, esperen que algú vingui a dir-lis una dolça paraula.

Vosaltres dieu: “Anem a predicar als homes!” Com t'ho faràs per predicar el Crist d'una manera totalment nova? Com li diràs el sermó a un malalt? - Tu no li diràs que el Senyor el curarà, sinó que el Senyor t'ha enviat per ajudar-lo. Rebràs l'amor de Déu i en el seu nom diràs al malalt: “Aixeca't germà, vine a casa meva, sigues el meu convidat.” El portaràs a casa teva, l'alimentaràs i després sortireu els dos a treballar el camp. Vet aquí el que és un sermó. Si dius al malalt que pregaràs per a ell, no es guarirà pas. No es cura només amb paraules. Si dius alguna cosa, ràpidament l'has de fer. A vegades, la gent guareix només amb paraules, però el resultat és llavors semblant al cas del malalt que, a l'Evangeli, esperava des de feia 38 anys al costat de la piscina per ser guarit, sense trobar a ningú que el submergís dins l'aigua. Calia que arribés el Crist per dir-li: “Aixeca't, pren el teu llit i camina!” Des d'aquell instant, el malalt es va posar dret i va anar a treballar. Va marxar amb el seu llit. I sempre és indispensable que un home porti una càrrega, si no porta la seva càrrega, res funcionarà.

Us dic: “La millor recomanació d'un cantant, és la seva laringe. La d'un violinista, és el seu violí. La d'un pianista, és el seu piano. I la d'un orador, la seva llengua.” La llengua d'un home bo és bella: sap com parlar. L'arranjament del món depèn dels homes. El món s'arranjarà segons el que diuen, pensen, senten i fan els homes.

Tal serà la vida dels homes, tal seran també les plantes. Feu una experiència. Planteu un arbre i comenceu a cuidar-lo. Regueu-lo amb amor, envieu-li bons pensaments, bons sentiments i ja veureu quin bell arbre tindreu. Si la vostra vida no és harmoniosa, si els vostres pensaments i les vostres accions no són harmonioses, l'arbre que cuideu restarà petit. Això són coses que els búlgars coneixen. Diuen que el llop no ataca el ramat d'un bon pastor. Hi va haver un pastor búlgar que va cuidar ovelles durant 30 anys sense que cap llop atacés el seu ramat. Aquest pastor era un home bo. Quan un pastor és un home dolent, els llops i els ossos ataquen el seu ramat. Nombrosos són els que es queixen de la temptació. La temptació no és altra cosa que un llop que ataca un ramat. La causa es troba en vosaltres. Si esteu malalts, vosaltres mateixos en sou la causa. Si sou pobres, vosaltres mateixos en sou la causa. Si sou ximples o ignorants, vosaltres en sou la causa. Direu que és la falta del vostre pare o de la vostra mare. Ells també en són la causa en una certa mesura, però la seva falta és secundària.

Déu va crear l'home a la seva imatge i semblança i li va mostrar com havia de viure. Després l'home mateix es va desviar de la llei de l'amor i va crear una vida desproveïda de sentit. No obstant això, nombrosos són els que aspiren a aplicar la llei de l'amor. Els que no l'apliquen suportaran les conseqüències de la seva desobediència. Són castigats, avui se'ls dona les primeres lliçons. Abans de la guerra, abans dels bombardejos, els homes no creien en la llei de l'abnegació i no miraven d'aplicar-la. Però quan els bombardejos han arribat, han abandonat les seves riqueses i els seus béns i s'han refugiat allà on bonament han pogut. Abans, no estaven llestos per aplicar l'ensenyament del Crist, però els bombardejos els han obligat a posar-los en pràctica. Però no ho han fet per la seva pròpia decisió, ho han fet per coacció. La coacció ha obligat a tothom a acomplir la voluntat de Déu, però la coacció exclou l'harmonia.

Per als homes avui és necessària una cosa: saber com comportar-se envers els altres. Trobo que els homes no saben comportar-se els uns envers els altres. Si algú es creua amb un infant al carrer, no està llest per posar-se a un costat i cedir-li el pas. Un home raonable està llest per cedir el pas a tothom. Quan camina, no segueix una línia recta, es col·loca a un costat i cedeix el camí a tothom, tan als joves com als vells. No esperis que la gent et cedeixi el pas. Les persones sofreixen perquè

no són honorades, perquè no se'ls cedeix el pas. Estigues llest per cedir el pas a tothom. Cedeix als altres i escull per a tu una nova ruta. Si tothom caminés pel mateix traçat, els enfrontaments serien inevitables. Un home raonable i bo camina per una nova ruta, allà per on ningú encara no ha passat.

Dieu que la gent ha estat mal educada i no saben el que diuen. Qui us obliga a escoltar-los? Si no voleu escoltar ni veure el que fan els homes, torneu-vos invisibles i ningú us molestarà. Si dos éssers es barallen, torneu-vos invisibles. Després de tots els malentesos i les disputes algú pretindrà caminar segons la llei de l'amor. Déu és amor. Podeu seguir la llei de l'amor si Déu no està amb vosaltres? Podeu caminar per la via del sol si encara no ha sortit? Podeu caminar sobre la terra si aquesta no està organitzada? Dieu que preciseu una via per poder caminar. Quina és la via de l'ocell? Quina és la via de la llum? Ella arriba del sol des de 150 milions de kilòmetres i ella mateixa traça la seva via.

Avui, us dic: “Si accepteu l'amor, entrareu al món diví.” Si teniu l'amor i entreu en un món que no està organitzat, aquest món es transformarà de seguida. El món en el qual vivim és encara tenebrós, perquè Déu encara no ha baixat a la terra. El seu sol encara no ha brillat per nosaltres. El Crist va venir sobre la terra, però els homes el van capturar i crucificar. En relació a Déu, Ell era el que un estel és en relació al sol. Quan el Senyor arribarà sobre la terra, qui el podrà capturar? Ell és el sol de la vida, el sol ixent. Quina planta pot resistir-se al sol? Quan el sol surt, tot el que viu germina, creix, es desenvolupa i dona fruits. Tot el que es troba amagat dins la terra surt a fora. Quan el sol es pon, totes les coses entren en elles mateixes. Estigues llestos! El sol de la vida s'eleva. Cadascú ha de saber utilitzar-lo.

Vosaltres citeu sovint el que us dic. Tots sabeu el què el mestre ha dit. Jo, desitjo que tots vosaltres canteu bé per entonar el cant que és el cant fonamental de la vida. Desitjo que tots manifesteu la vostra dolçor. Quina és la nota fonamental de la dolçor? - És el “sol”. Us he parlat només de quatre tons principals. El búlgar sap entonar amb més precisió el to “fa”. Quan canta, o quan plora, pren la nota “fa”. Quan pensa en els seus camps o en la seva casa o inclús en la seva roba, pren la nota “fa”.

Una nova època arriba al món! No heu d'esperar la segona vinguda per començar el vostre treball. El judici del món té lloc des d'avui mateix. No n'hi pot haver un de més gran. Vet aquí aquesta segona vinguda: la guerra pels aires, la guerra sobre la terra, la guerra per tot arreu. Ni tan sols hi manquen els gasos asfixiants. Un sola cosa resta encara: que la terra sencera s'encengui i que tot es consumeixi. No espereu la segona vinguda perquè tot sigui calcinat. Què passarà aleshores amb la gent? Les pedres es consumiran, els residus seran expulsats, però l'or es fondrà i serà utilitzat. No provoqueu al Senyor tal com va passar en l'Antic Testament. Quan la còlera de Déu es manifestarà, tots els homes correran i s'amagaran viatjant pels boscos i les muntanyes. Quan les bombes deixaran de caure, sortiran dels seus amagatalls. Quan Déu vindrà al món, tot es transformarà en bé. Jo us dic que el Senyor ja ha començat a parlar als homes. Si Déu no estigués ja sobre la terra, els caps dels companys que han tornat de les muntanyes ja haurien caigut. Ell està amb ells, Ell està amb tots.

El nou ensenyament posa ordre al món. Tots vosaltres sou participants; sortireu de les vostres muntanyes i els vostres boscos i no decapitareu cap home més. Direu: “Us ho perdonem tot.” No anireu darrere els vostres enemics per venjar-vos, sinó que els perdonareu. Vet aquí la primera cosa: perdoneu tots els errors comesos. No porteu el compte de les faltes dels altres. La llei és: “*Sigues sempre fidel i verídica!*” És el sentit de la vida. Sigues sempre just! És el costat exterior de la vida. Santifiquem el nom de Déu amb la justícia i la veritat! Invoquem a Déu perquè faci regnar el bon ordre al món. Avui, la justícia pot introduir un bon ordre al món de tal manera que els homes visquin bé. Sense fidelitat i sense veracitat, res es pot acomplir. La veritat aporta la llibertat. Tot home que no és lliure no coneix la veritat. Tot home que no és fidel no posseeix el pensament just.

Tothom desitja ser estimat. Hom estima un perer per causa del seu fruit. Una cuinera és estimada pels seus plats ben preparats. Un poeta és estimat per la seva bella poesia. Un cantant és estimat pel seu cant, quan aquest és bell. L'home en bon estat de salut és estimat per la força que aporta. Aleshores, per quina raó els homes haurien d'estimar-vos? Actualment, si algú us estima, és un mal. Si no us estimen pas, és encara un mal. Com hauria de ser aquesta situació? Dieu d'algú que el seu amor és excessiu. No, no hi ha excés d'amor. L'amor no ho permet pas. Quan anireu a la font per agafar aigua, omplireu les vostres gerres i us allunyareu. No resteu davant de la font amb les gerres plenes.

Avui, la gent espera la segona vinguda del Crist amb els àngels. El Crist ja ha vingut. Per tot Europa i per tot arreu, els àngels estan a punt per la collita. Es diu a les Escripures: *“Quan el Fill de l'Home vindrà sobre la terra, hi trobarà prou fe?”* - Vet aquí el que és important. Trobarà cors prou oberts per rebre l'amor? Avui, es parla de la guerra, del nombre de morts i ferits, de la victòria. És el costat exterior de la vinguda del Crist. És la còlera de Déu que es manifesta per restablir la veritat divina. Si l'amor no ve, com es podria aturar la guerra actual? Quan els homes es coneixeran? Com s'adonaran els homes que el què cometem són crims? Quan les nacions fan la guerra, no hi ha cap llei que les jutgi. Han mort milers i milers d'homes i no hi ha cap judici. Quants milions d'homes han mort a Rússia? Quants milions a Anglaterra, a Alemanya, als Estats Units?

“Que el Senyor posi ordre al món!” - Si el Senyor posés ordre al món i nosaltres no estiguéssim en ordre, què hauríem adquirit? Si el Crist vingués avui tal com la gent se l'imagina, hi hauria caps tallats, assassinats, litigis. Però si és el Crist de l'amor el que ve, dirà: *“No jutgeu i no sereu jutjats. Estimeu els vostres enemics.”* Esteu preparats per fer-ho? Hem de deixar el lloc a Déu perquè es manifesti a través nostre. Si una mestressa de casa sap com encendre el foc, com preparar el menjar, perquè no sap com cal estimar?

Algú fa un tomb pels arbres d'un jardí i cull una pera. Si s'hi apropa amb amor, primer haurà de mirar el perer i donar gràcies a Déu per haver-li ensenyat a donar uns fruits tan bells, i continuarà sense collir la pera; després, dirà: “Senyor, pots donar-me una d'aquestes peres tan maques perquè aprengui a viure com elles? I quan rebrà el permís, anirà a collir una pera i donarà gràcies. Perquè hauria d'omplir la seva butxaca de peres?”

Quan em trobo un home, el miro als ulls per examinar la seva mirada, per veure quina llum surt dels seus ulls, quins fruits porta en ell. Si són bons, la seva mirada alleugerirà el meu patiment, m'esclarirà, millorarà la meva situació. D'aquesta manera, ens podem ajudar els uns als altres; t'ajudaran i ajudaràs. Mentre estàs malalt, ajudar-te té un sentit. Quan estàs guarit, has d'ajudar. Quan cantes, no et pregunten si ets ric o pobre, sinó que escolten com cantes.

Tres coses ens són demanades: pensar justament, sentir justament i actuar justament. Es necessiten homes que tinguin bons pensaments, bons sentiments i bones accions. Són els homes sense cap defecte. Quan observo els nostres contemporanis veig que en un d'ells el nas no és al seu lloc, en un altre són els ulls o les celles les que no són al seu lloc. És difícil trobar un home que sigui bell. Respondreu que poseu la vostra esperança en la generació futura. - La següent generació sortirà de la present. En el futur, sereu cantants si ara canteu bé.

Diuen que el món és dolent. No, no és així. Només el món creat pels homes té defectes. El món de Déu és bo. Es manifesta per l'aigua que bevem, per l'aire que respirem, per la llum que rebem. Donem gràcies a Déu per aquest món. Donem gràcies a Déu per la llum que penetra el nostre enteniment. Donem gràcies a Déu pels sentiments que penetren el nostre cor. Donem gràcies a Déu per tota acció. Que la nostra vida estigui plena de gratitud per aquest gran amor que cada dia es

vessa sobre nosaltres.

Quan estúdieu l'amor, preneu sempre el darrer lloc. L'error dels homes consisteix en el fet de sempre voler-se posar al primer lloc. Mai podràs comprendre l'amor si no prens la darrera plaça. Dues coses són importants: el que és més gran i el que és més petit. Déu es troba tant en l'un com en l'altre. El que és el més gran descendeix i disminueix. No pot restar gran. El que és el més petit aspira a les altures, s'eleva i creix. El més petit tendeix vers al més gran i el més gran tendeix vers el més petit. Nosaltres vivim en el que és més petit però tendim cap a Déu, i Déu tendeix cap a nosaltres per elevar-nos.

Com s'ha d'expressar el que és més petit? En tant que petits, voleu anar amunt, cap a Déu, voleu esdevenir grans i dirigir el món. Però aquesta és la tasca de Déu. L'home no pot acomplir totes les tasques de la seva vida si està sol. Si és un mestre, i intenta acomplir alguna cosa, tots els mestres vindran a ajudar-lo, i és conjuntament com executaran la seva feina. Un ministre decretarà una llei pels mestres. Tots els mestres, com a éssers raonables, rebran aquesta llei i trobaran la manera de posar-la en pràctica. Així, Déu ens envia el seu pensament i tots junts hem de saber com rebre'l i executar-lo. Si cadascú es limita a citar la llei del ministre, pecarà. Tots junts han de rebre i transmetre el manament d'una manera justa.

Així, per exemple, us donen un cant. No és suficient només anotar-lo, també cal cantar-lo. Executat correctament, és semblant al decret del ministre. Hom anota el cant i el canta. Cada mestre cantarà el cant quan li toqui, és a dir, executarà el manament que li ha estat donat. Parlant de l'amor, us dic: "El que estima cantarà el cant, és a dir, ensenyarà als homes el que és l'amor." En l'amor humà hi ha una mica d'hipocresia, una mica de voracitat. La hipocresia i la voracitat són dos extrems. A què es deuen? A una percepció i a una transmissió incompleta del cant de l'amor.

Una noia jove tanca els ulls per demostrar que no pensa en ningú ni mira a ningú. En realitat, no és així; ella mira a molts nois, però desitja mostrar que només n'estima un. La llei és: en el teu intel·lecte has de tenir un sol pensament. La noia jove ha de dir: "Jo només miro a un sol home en el meu cor: el més bell. És ell el que he escollit." És l'ideal d'una noia jove intel·ligent. Si ella diu que pot estimar algú repugnant, no té ideal.

Quines són les condicions per la manifestació de l'amor? Un pensament excel·lent, un sentiment excel·lent, una acció excel·lent. Sense un pensament excel·lent, l'amor no es pot expressar; sense un sentiment excel·lent, l'amor no es pot expressar; sense una acció excel·lent, l'amor no es pot manifestar. Si el cos no està sa, l'amor no es pot expressar. Si la mà no és dolça, si no té la qualitat de la dolçor, l'amor no es pot expressar. Si els peus no són testimonis de les virtuts, l'amor no es pot expressar. L'amor no suporta cap dolor a les cames, a les mans o al cos.

Si serveixes a Déu, un cant ha de sortir de tu: els teus peus canten, les teves mans canten, el teu cor canta, el teu intel·lecte canta, per tot arreu s'escolta la música. D'una punta a l'altra del món, hem d'escoltar l'únic cant de l'acompliment de la voluntat de Déu. Si dius que tens mal de cap, encara restes en el món no organitzat.

El nou arriba al món! El nou està en la veu, el nou està en el cant. El nou que ve al món està en el pensament. El nou que ve al món està en el cor. El nou que ve al món està en l'ànima. El nou que ve al món està en l'esperit.

Tothom ha d'escoltar la seva Intel·ligència.

Tothom ha d'escoltar el seu Cor.

Tothom ha d'escoltar la seva Ànima.

Tothom ha d'escoltar el seu Esperit.

És el llenguatge de Déu. És la crida que es fa avui a tots els homes del món.

EL MANAMENT DEL MESTRE:

*Estimeu el camí perfecte de la Veritat i la Vida.
Poseu la Bondat com a fonament de la vostra casa.
La Justícia com a mesura.
L'Amor com a bellesa.
La Saviesa com a muralla protectora.
La Veritat com a Llum.
Només llavors Em coneixereu, i Em podré revelar a vosaltres.*

LA BENEDICCIÓ DEL MESTRE:

*Que l'Amor sigui amb vosaltres!
Us donarà Pau, Joia i Gràtitud.
Que l'Amor de l'Esperit Sant resplendeixi a dins vostre!
Estigueu contents en l'Esperit.
El Sol de la Vida és Resplendor Etern.
Que la meva Pau sigui amb tots els que viuen en la Puresa Divina.
Que la meva Llum i el meu Amor siguin sempre amb vosaltres, deixebles de la Vida!*

EL COR DEL FOC BLANC
LA FRATERNITAT DE LLUM I AMOR